

Tag herfra med et brag!

Jeg sad på kanten af min seng i min mors lejlighed i New York med ansigtet begravet i mine hænder. Tårerne løb ned ad mine kinder og sivede ud gennem mine fingre. Jeg plejede sjældent at græde, men denne gang var der virkelig noget, som trængte sig på. Jeg havde været involveret i slåskampe næsten siden skolen startede, og nu var jeg i vanskeligheder igen! Jeg tænkte på, om jeg nogen sinde ville blive til noget. Jeg kunne bare ikke styre min vrede.

Hvis mor havde været her, så ville vi have snakket det igennem, men denne aften var hun ude. Siden skilsmissen var hun begyndt at arbejde fuldtids og havde således mindre tid sammen med min bror og mig, end hun brød sig om. Om aftenen var hun enten sammen med venner, eller også holdt hun sommetider en fest i vores lejlighed. Det skete sjældent, at vi havde en aften for os selv. Men nu var Falcon, min bror, min bedste ven og værste fjende, taget af sted for at bo hos min far i Florida. Da han led af cystisk fibrose, havde Falcon brug for at bo i et mildere klima, så her var jeg alene i lejligheden og havde stærkt brug for nogen til at elske mig og drage omsorg for mine behov.

Jeg tænkte på min smukke mor. Hun havde mange venner, hvoraf de fleste var skuespillere, forfattere og sangere. Hendes talent og skønhed gjorde hende til dronningen ved vores fester. Hun blev tiltrukket af show business, ligesom natsværmeren drages mod ilden. Hendes karriere tog et stort spring fremad, da hun begyndte at skrive sange til Elvis Presley, men hun havde på en eller anden måde haft med show business at gøre, så længe jeg kunne huske. Hun skrev musicals for tv og teatre, havde små filmroller og arbejdede som filmkritiker.

Hun plejede at tage Falcon og mig med på arbejde, når vi havde sommerferie, og vi nød al den opmærksomhed, vi fik fra stjernerne.

De plejede at komme hen til os imellem optagelserne for at snakke og fortælle vittigheder. Nogle af de berømteste, som jeg stadigvæk husker, var Red Buttons, Frankie Avalon, Nancy Sinatra, Rowan og Martin, Maureen O'Hara og Lloyd Bridges, men vores favoritter må have været „The Three Stooges”. Hvor de fik os til at le!

Der var dog noget som bekymrede mig ved disse spændende mennesker fra teaterverdenen. Da jeg blev gammel nok til at forstå det, opdagede jeg, at en skræmmende høj procentdel af dem var homoseksuelle, og det så ud til, at mange af dem var på stoffer eller var alkoholikere, og dog var de ikke lykkelige alligevel. „Hvorfor arbejder de så hårdt på at blive berømte, når det gør dem så ulykkelige?” – undrede jeg mig.

Hvis mor nogen sinde opdagede misforholdet i deres liv, så har hun i hvert fald aldrig nævnt det. For hende gik det bedre, jo mere spænding der var. Hun plejede at holde fester i vores lejlighed, men det eneste gæsterne gad foretage sig var at snakke og ryge marihuana. De kunne finde på at gøre nogle virkelig dumme ting såsom at puffe hinanden i ryggen og grine af deres egne dårlige vittigheder. Nogle af dem havde ingen kontakt til virkeligheden! De var som spøgelser, der gled ind og ud af deres egen verden. De så underlige og ensomme ud.

Ensom! Hvor jeg dog hadede det ord! Mens jeg sad alene på kanten af min seng, begyndte dagens begivenheder at udspille sig i mit hoved, og imens jeg gennemlevede dagens slåskampe, den glødende overhaling fra forstanderen og min lærers misbilligende blik, følte jeg mig ringere end en amøbe. Hvem var jeg? Hvor kom jeg fra? Hvorfor var jeg her? Disse var ikke nye spørgsmål. Det skete tit, at jeg sad og stirrede i spejlet og undrede mig. Jeg blev fortalt, at jeg var endnu et skridt i evolutionsprocessen – en højtudviklet abe. Hvis det var det hele ved livet, hvorfor så ikke bare afslutte det?

Jeg var ikke bange for at dø. Når man dør, så rådner man bare og bliver til muld – eller det var i hvert fald hvad vores lærere fortalte os. Jeg besluttede at sluge en flaske sovepiller og lægge mig på min seng og aldrig vågne op igen. Såre simpelt.

Beslutsomt stod jeg op, tørrede mine hænder af på bukserne og gik hen mod badeværelset. Da jeg åbnede døren til medicinskabet, kiggede jeg på alle de glas og krukker, som stod pænt på hylderne. Jeg vidste, at mor tog en eller to tabletter til at sove på, men jeg lagde ikke særligt mærke til fra hvilket glas, hun tog dem. Jeg begyndte at tage dem ned et glat ad gangen og læste etiketterne, men på ingen af dem stod der skrevet „sovepiller“. Til slut fandt jeg et, hvor der stod: „1 tablet ved sengetid. Valium.“ Jeg var 13 år gammel, og kendte ikke denne medicin. Jeg satte glasset tilbage og begyndte at lede videre, men ingen anden lød mere rigtig, så jeg tog Valiumglasset ned igen. Jeg skruede låget af, hældte hele indholdet ud i min hånd og rakte ud efter et glas vand. Min hånd stoppede halvvejs. Hvad hvis dette ikke var sovepiller? Hvad hvis de kun var til kvinder? Hvad hvis de bare ville gøre mig syg? Jeg ønskede ikke at blive syg. Jeg følte allerede nok smerte og elendighed. Jeg ønskede at dø!

Jeg lænede mig frem og begyndte igen at læse etiketten på glasset, men jeg fandt ingen nye spor; så jeg stod der i lang tid og prøvede at bestemme, hvad jeg skulle gøre. Langsomt rakte jeg ud efter glasset og hældte pillerne tilbage. En dag skulle jeg nok finde en bedre måde at begå selvmord på.

Når jeg ser tilbage, undrer jeg mig over, hvordan jeg kunne være så blind overfor de tegn, som viste, at mor holdt af mig. Hun prøvede at udtrykke sin kærlighed på sin egen måde. Hun skrev et teaterstykke for min klasse og gav mig hovedrollen. Hun arbejdede også rigtig hårdt på det med prøver, kostumer, og hun stod selv for at indøve rollerne. Det tog hende væk fra hendes arbejde, hvilket betød mindre løn.

Før Falcon rejste, lavede vi noget ganske bestemt sammen. Sommetider sad vi i dagligstuen og så tv. Mor og jeg røg hash, men det kunne Falcon ikke på grund af hans cystisk fibrose. Min mor bagte derfor småkager til Falcon tilsat en stor portion marihuana eller

hash. Hash var sværere at skaffe, fordi det kom fra Tyrkiet, og hun kunne kun få det, når nogen af hendes venner bragte det med hjem fra deres rejser, og noget af det brugte hun til Falcons småkager. Jeg tænkte: „Det må betyde, at hun virkelig holder af ham.”

Mors pigenavn, Tarshis, afslørede hendes jødiske baggrund. Mine bedsteforældre plejede at sige, at vi stammede fra Saul af Tarsus, men jeg tror, at de kun sagde det for sjov. Da vi flyttede til New York, fandt min mor ud af at halvdelen af de folk, der var i show business, var jøder. Hun var stolt af sin jødiske baggrund, men havde dog ingen interesse i religionen.

Da min karakterseddel kom et par uger efter det kæmpe skænderi, åbnede jeg den med bævende hjerte. Mine øjne scannede siden. Sandt at sige var mine karakterer en katastrofe. Hurtigt foldede jeg papiret sammen og puttede det i lommen. Hvordan kunne jeg vise den til mor?

Derhjemme samme aften var mit hjerte fyldt med frygt. Jeg vidste, at hun ville råbe, blive ked af det og sandsynligvis ende med at græde. Mine tanker begyndte igen at kredse om selvmord. Måske kunne jeg hoppe ned fra taget på den bygning, hvor vi boede. Jeg tænkte på, om døren til taget var låst. Jeg tog elevatoren til den øverste etage og gik hen ad gangen til trapperne, som ledte op til taget. Jeg prøvede dørhåndtaget, og det drejede nemt. Jeg åbnede døren, gik op ad trapperne og ud på taget. Jeg kravlede ud ved afsatsen, som løb omkring kanten af bygningen, og kiggede 16 etager ned. Gadelarmen nåede mine ører: Dyttende biler, motorer som gassede, og hylende sirener i det fjerne. Folk på gaderne var så langt nede, at de så ud som myrer, der alle myldrede rundt i en fart.

„Hvorfor farer alle sådan rundt?” – spurgte jeg mig selv. „Hvor skal de alle sammen hen?” Jeg vidste, at mange af dem havde travlt med at tjene penge.

Jeg begyndte at tænke på min far. Han var en velhavende mand – en mangemillionær. Han var heller ikke født med en sølvske i munden. Hans far døde, da han var syv år gammel. Som den ældste af fire sønner gjorde han, hvad han kunne for at forsørge familien. Han solgte aviser på gaderne og udførte al slags arbejde, han kunne finde for at kunne forsørge de små sultne munde derhjemme. Da hans yngre brødre blev lidt ældre og begyndte at arbejde og bidrage til familiens indkomst, tog min far af sted i den modne alder af 16 år med et par øre på lommen. Den 2. Verdenskrig fangede ham i flyvevåbnet, hvor han fløj og skaffede så meget information om fly som muligt.

Efter hans hjemsendelse ved slutningen af krigen begyndte han på egen hånd. Han havde en god forstand og en skarp forretnings-sans, og snart var han i fuld gang med at opbygge sit imperium. Han endte med at eje to luftfartsselskaber og flere flyselskaber. Han elskede flyvning og flyvemaskiner så højt, at da min bror blev født, kaldte han ham Falcon efter jetflyet Falcon. Han kaldte mig Douglas efter Douglas flyvemaskinen. Jeg tror, jeg var størst.

At flyve sine egne fly blev min fars foretrukne form for fritidsbeskæftigelse sammen med racerbiler, når som helst han kunne finde tiden til det, hvilket ikke skete så tit. Da han flyttede til Florida, efter at han og mor blev skilt, boede han på en sådan speciel ø, at der var brug for specielle tilladelsespapir eller pas til at lande på den. Når jeg kom på besøg, var jeg glad for, at han havde en husholderske og en butler. Ofte var de, de eneste, jeg havde til at holde mig med selskab. Far spiste morgenmad sammen med mig hver morgen, men han holdt altid en avis op imellem os for at studere nyhederne. Hvis jeg talte, kunne han sommetider sænke sin avis og svare, men andre gange gryntede han bare. Jeg var for lille til at indse, at hans travle kalender ikke gav ham nogen fritid, og at de få minutter, som han havde om morgenen med sin avis, var det eneste tidspunkt, hvor han havde tid til sig selv igennem hele dagen. Selv om han ejede en Lear jet, en Rolls Royce, en yacht og var omgivet af sikkerhedsvagter, var han ikke lykkelig. Han var en ærgerrig mand, for han bestemte sig for aldrig at blive fattig igen. Hans liv var så intenst, at han tit arbejdede 16 timer om dagen seks dage om ugen.

Han var vokset op i en baptistfamilie, men religionen havde været et pres fra velmenende familie og venner, og han ønskede ikke at dele deres tro. Da hans første kone og spæde søn døde i en flyulykke, tror jeg, at han mistede den smule tro, han havde tilbage og fra da af anså sig selv for at være agnostiker.

Et vindpust bragte mine tanker tilbage til nutiden. Mine tåspidser nåede ud over kanten, og jeg lændede mig forover og håbede på, at det næste vindpust ville blæse mig ned, så jeg ikke behøvede at samle mod til at hoppe. Mens jeg stod der og tøvede, huskede jeg på, at jeg i avisen for få dage siden havde læst om en mand, som faldt 8 etager ned. Han mistede en arm og brækkede ryggen, men han døde ikke. Hvad hvis jeg ikke døde? Hvad hvis jeg endte som en krøbling med kroniske smerter? Jeg skælvede!

Der var noget andet som holdt mig tilbage. Jeg havde en evig nysgerrighed. Hvis jeg døde i dag, hvad ville jeg så gå glip af i morgen? Måske skulle jeg hellere blive her på jorden.

Det gode ved selvmord er, at man altid kan udsætte det. Et par år senere foreslog jeg mor det, da hun ringede og fortalte mig, at hun ville begå selvmord. Det reddede hendes liv.

Jeg kravlede ned fra kanten og satte mig ned for at tænke. Ordene fra en ølreklame dukkede op i mine tanker: „Du lever kun en gang ... smag alt det du kan." Jeg kunne

godt lide den tankegang. Jeg ville nyde al den morskab og spænding, jeg kunne finde, og når jeg havde fået nok, så ville jeg gøre noget stort. Hvorfor slukke lyset med en klynken ved at tage sovepiller eller hoppe ned fra en bygning? Hvorfor ikke tage herfra med et brag?

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 2.

Militærskolen!

Når som helst jeg havde problemer i skolen, ville mor prøve at redde mig ved at finde en anden skole, hvor jeg kunne gå. På ni år har jeg gået i 14 skoler. Hvis bare mine forældre kunne have set denne opførsel som et råb på kærlighed og opmærksomhed, så ville livet have set anderledes ud! Men de havde begge andre ting at tænke på end et barn. Jeg var fast besluttet på at skabe problemer og kom til den konklusion, at mit liv var ude af kontrol. Jo flere skoler jeg kom på, jo mindre lærte jeg. Jeg kunne se, at jeg havde brug for disciplin og struktur i mit liv.

En dag kom min mors veninde, Millie, på besøg. „I morgen skal jeg til New York for at besøge min søn på militærakademiet. Hvorfor tager du og drengene ikke med? Jeg vil gerne have selskab på rejsen, og jeg tror, at dine sønner vil synes om at se skolen, ville I ikke, drenge?" Hun stillede spørgsmålet direkte til Falcon og mig. „Sikkert," sagde vi nødtvungent.

Jeg kunne stadigvæk huske, da jeg gik på Black Fox Militærakademiet i Californien. Jeg var den yngste kadet på skolen, kun fem år gammel. Jeg havde imidlertid gode minder derfra, så jeg besluttede, at jeg lige så godt kunne se denne også.

„Det er den bedste militærskole i hele landet," pralede Millie, mens vi kørte. „Folk sender deres børn dertil fra hele verden. Den kaldes New York Militærakademi, men den er faktisk ligesom West Points grundskole."

I min vildeste fantasi kunne jeg ikke forestille mig en sådan skole. Kæmpe græsplæner strakte sig op til de farverige blomsterbede ved siden af stenbygninger dækket af vedbend. En stor fodboldbane komplet med tilskuerpladser lå i den ene ende af området,

og skolen havde det største indendørs svømmebassin, jeg nogensinde havde set. Det mest spændende var den store gymnastiksal. Drengene brødes på madrasser i et område, og to hold spillede et livligt spil basketball i den anden ende. Jeg smugkiggede ved døren, som kunne åbnes ved hovedrummet, og jeg så drenge løft vægte, slå på boksebolde, spille bordtennis, og deltage i alle typer af sport, som jeg kun havde hørt om. Alt dette så ud til at være et fjernt råb fra de mur eller brunstens bygninger bagved de kædelåste hegn, som jeg gik på Manhattan. Vores skole var asfalteret eller beton belagt, men uden et eneste spor af græs. Jeg var imponeret over at se kadetternes skrappe og flotte uniformer på paradeområdet, hvor de indøvede i perfekt orden.

Jeg må have været ude af kontrol, men jeg var ikke dum. Jeg vidste, at hvad jeg så, var resultatet af disciplin, lydighed og struktur. Noget i mig råbte efter sådan en form for orden i mit liv.

„Mor jeg er nødt til gå på den skole," røg det ud af munden på mig, efter at vi kom hjem. „Jeg er altid i vanskeligheder i skolen, og jeg lærer ingenting. Det her er lige, hvad jeg har brug for."

„Jeg ved det ikke, Doug," sagde mor. „Det er dyrt, og jeg er ikke sikker på, at du vil falde til i et sådan striks program. Du skal tage imod ordrer dagen lang. Det er en militærskole." Jeg kunne ikke bebrejde hende, at hun var skeptisk. Jeg havde ikke gjort noget godt endnu. Hvorfor skulle det blive anderledes denne gang?

Mens vi sad omkring tv'et den aften og spiste is, mor og jeg røg marihuana, fyldte hændelserne fra militærakademiet mine tanker, og jeg bragte igen emnet om skolen på banen: „Mor, vil du ikke nok?" tiggede jeg, „spørg far om, hvad han synes. Det bliver måske min sidste chance for at gøre noget godt."

„Spørg for mig også," pippede Falcon midt i en reklame. „Hør om vi begge kan få lov."

Pludselig lyste mors ansigt op, og jeg vidste, at hun havde fået en ide. „Jeg ved det, lad os spørge Ouija brættet!" Selv om hun ikke rigtig havde nogen religiøs tro, så gik hun mere mod den okkulte retning. Mange af hendes venner indenfor show business var indenfor astrologi, håndtydning og seancer. Mor gik over til skabet og tog Ouija brættet frem, og vi varmede først op ved at stille nogle trivielle spørgsmål. Bagefter lagde vi alle tre vore fingerspidser på indikatoren, og mor spurgte: „Skal Doug på militærskole?" Vi kiggede, mens vi holdt vejret. Langsomt bevægede den sig og pegede på ordet JA. Det så ikke særlig overnaturligt ud for mig, for jeg gav den et lille skub.

Bagefter spurgte hun: „Skal Falcon gå på militærskole?" Den cirkulerede lidt omkring, og så bevægede den sig langsomt til ordet NEJ. Så skete der en overraskende ting. Den bevægede sig til bogstaverne på brættet og stavede til ordet VÅBEN. Vi så på hinanden.

„Nej til våben!" sagde vi en efter en. Jeg vidste, at ingen havde hjulpet denne gang, og jeg kunne ikke forstå, hvad jeg lige havde set. Det generede dog ikke mor. Hun bestemte sig den samme aften for at snakke med far. Til slut var han enig i at lade mig prøve det og sendte pengene til at finansiere det nye vovestykke.

Jeg flyttede ind på sovesalen lige efter nytår. Omhyggeligt lagde jeg mine ting i skuffer og hang mine skjorter og frakker i skabet. Jeg tænkte: „De vil blive imponeret, når de ser hvilket ordensmenneske jer er."

Jeg havde ingen ide om, hvor meget fejl jeg tog. Der var en fast plads til hver ting, og alt skulle være på dets plads. Der var regler om, hvor tøjet skulle hænges og i hvilken rækkefølge, og der var ligeledes regler om, hvor vores bøger plads var. Der var også regler om hvor langt, bredt og tykt vort undertøj skulle sammenlægges og hvilken skuffe, det skulle lægges i!

De nye drenge blev en efter en altid ofre for drilleri. Vi blev altid standset i hallen af en med ordener. Vi blev beordret til at stå ret, suge kinderne ind på en sådan måde at begge endte sammen, og så skulle vi gentage denne sætning: „En ny dreng er jordens afskum, hr." Med hr. mellem hvert ord, skulle det lyde sådan her: „En hr., ny hr., dreng hr., er hr., jordens hr., afskum hr., hr." Det hele skulle så siges med en alvorlig mine. Hvis du ikke sagde det perfekt, skulle du gøre det igen. Dette skete ofte.

Vores dag begyndte tidligt. Reveillen lød over højtaleranlægget kl. 6.00 om morgenen, og vi kunne ikke tillade os at smøle. Navneopråbet foregik på paradepladsen kl. 6.30, og brusebad skulle tages før det. Om vinteren, hvis ens hår ikke var tørt, inden man gik ud på paradepladsen, frøs det til is på hovedet. Hvis du bare var kommet et sekund forsinket, så var du kommet for sent, og det skulle tages til efterretning.

Bagefter skulle vi skynde os at gøre rent på værelserne. Sommetider hvis en drengs værelse ikke bestod inspektionen, så var lagnerne taget væk fra sengen, hans værelse rodet sammen, og så skulle han starte forfra. Lagnerne skulle strækkes så meget, at en kvart dollar ville hoppe af dem. Dog var det at skulle gøre sit værelse om igen, ingen undskyldning for at man kom for sent. Vi marcherede til måltiderne og marcherede tilbage, almindeligvis i dobbelt tempo.

De tøvede aldrig med at bruge korporlig afstraffelse – men ikke udført af korporal! Den blev udført af en lærer, sædvanligvis en hårdhændet militærofficer. Jeg husker alt for godt første gang, en lærer gav mig ordrer om at bøje mig over mit bord. Han trak sit militærbælte, som var fyldt med metalnitter af, og slog min bagdel af alle kræfter. Mit bord og jeg fløj ind i to andre borde. Jeg udstødte et vræl, og hele rummet brød ud i latter. Jeg var kun 11 år gammel, men læreren fortsatte med at sige: „Du er en mand nu; du er en mand." Jeg lærte snart, at man ikke græder, og at man ikke ringer hjem for at klage, for hvis du gjorde det, så ville hele skolen grine.

De slog dig ikke altid med et bælte. Sommetider så rykkede de bare i håret eller slog dig i hovedet. Selv om disse drenge kom fra velhavende hjem, så skånedes officererne ingen. Min ven Rafael Trujillo, søn af diktatoren for den Dominikanske Republik var bare en anden dreng fra skolen. Rafael og jeg var gode kammerater, og vi var sammen, da han fik at vide, at hans far var blevet myrdet i en ulykke i Spanien.

De pressede mig hele tiden med den obligatoriske kirkegang om søndagen. „Du skal vælge en kirke og gå i den om søndagen," sagde de. Det var selvfølgelig med henblik på fremmøde og afkrydsningsskemaer.

„Jeg kan ikke," fortalte jeg dem. "Hvis jeg kun følger de jødiske gudstjenester, så bliver min far vred. Hvis jeg kun følger de protestantiske, så bliver min mor vred." De kunne ikke lide det, men der var ikke meget, de kunne gøre ved det. Jeg vekslede mellem de jødiske og protestantiske gudstjenester. En søndag valgte jeg at deltage i en katolsk gudstjeneste, men det irriterede mig, at præsten røg cigaretter, mens han udførte gudstjenesten, så derfor tog jeg aldrig derhen igen.

Det billede af Gud som jeg fik, var ikke særlig godt. Ved de katolske og protestantiske gudstjenester fortalte de os, generelt, at hvis man var god, så ville man komme i himmelen, men hvis du var et dårligt menneske, så pas på! Gud havde et torturkammer som hed Helvede, hvor du ville rulle og brænde i smeltet svovl i al evighed. Det virkede ikke retfærdigt på mig, at Gud i al evighed ville straffe sine skabninger, som han selv havde skabt, kun på grund af synder begået i et kort liv. Det gav heller ikke nogen mening, at Gud ville smide nogen i Helvede før dommedag. Jeg syntes, at Gud var ond, og jeg forstod ikke, hvordan nogen kunne elske ham. Senere i livet var jeg glad for at finde ud af, at dette billede på Helvedet ikke var noget bibelsk.

Den sommer tog Falcon og jeg på camping på en ø i det Caribiske Hav, hvor vi dykkede, stod på vandski og gjorde alle de ting børn gør på campingferie om sommeren. Jeg blev bidt af en giftig edderkop og var lige ved at miste mit ben på grund af infektion. Så prøvede jeg at stjæle en sejlbåd og flygte til en øde ø. Bortset fra det var det en almindelig sommer. Selv om jeg nød min frihed, og efter at have tygget på det en smule, så glædede jeg mig rigtig meget til at starte på et nyt år på militærakademiet.

Det andet år kunne slet ikke på nogen måde sammenlignes med det første. Jeg blev snart kompagnifører med grad af sergent. Hvert kompagni havde kun en fører, og jeg strålede af stolthed, da jeg kiggede på de nye striber på min uniform. Nu var det mig, som gav ordrene – selvfølgelig til de andre kadetter – i stedet for at tage imod dem selv. Jeg skrev rapporter, afleverede papirer, løb efter medicin og løb alle mulige ærinder, som skulle gøres. Det var et arbejde, som tilfredsstillede min sjæl. Nu havde jeg en god undskyldning for at komme for sent og kunne gå, hvor jeg ville, når som helst jeg ville. Bedst af alt, så havde jeg det godt med mig selv, og jeg gjorde mit arbejde godt.

Fordi mine forældre var nogle driftige mennesker, så var jeg selvfølgelig meget konkurrencepræget. Vores værelse vandt altid inspektionen, og jeg vandt medaljer i forskellige former for sport, så som brydning, fodbold, svømning og dykning. Mine karakterer steg og for første gang i mit liv, så gik det også godt i skolen. Jeg var mere end stolt, da jeg blev bedt om at lære andre at få deres sko og bælt pudset, så de skinnede. Det år vil altid stå i min erindring, som et af de lykkeligste og mest givende af mine skoleår. Hvis det ikke var for den træning, jeg havde fået i skolen, så ville jeg være forblevet en sjuskemikkel.

Men eftersom vi gik på en drengeskole, så tænkte vi en del på piger. Selv de otte- og niårige snakkede ikke om andet. Jeg tror ikke, at de var så interesserede, som de lod til at være, men det var en machoting at gøre, og de sad blandt de bedste af os og pralede. Jeg kom til sidst frem til, at piger var det vigtigste for mig, men der var ikke en eneste på hele området.

Nå, jeg behøvede jo ikke gå på denne skole. Næste år ville jeg finde en skole, hvor der også var piger.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 3.

Da jeg løb hjemmefra!

Efter en skøn sommer med dykning, vandski og flirt med pigerne, vendte jeg tilbage til New York. Mor havde fundet en privatskole kaldet Bentley, hvor størsteparten af eleverne var jødiske. Pigerne forekom glamourøse for enhver, som har gået på militærskole, og her var jeg, et pragteksemlar som var veltrænet, solbrændt og

selvsikker. Drengene respekterede mig, fordi jeg kunne slå, men min nyfundne accept viste sig at blive mit waterloo. På grund af mit desperate behov for kærlighed og accept fik jeg straks dårlige vaner. Først begyndte jeg at stjæle en cigaret fra min mor, så jeg kunne hænge ud sammen med de andre før timerne. Men jeg stoppede ikke der. Jeg begyndte at tage to, så jeg også kunne ryge en på vej hjem, og inden længe stjal jeg penge for at købe mine egne cigaretter.

Jeg ville gøre hvad som helst mine venner opfordrede mig til at gøre. Engang i Miami hoppede jeg endda ud fra en bro over floden. Jo mere skørt jeg handlede, jo mere

opmærksomhed fik jeg, og børnene begyndte at kalde mig „vildmanden". Mine karakterer blev værre og værre, og jeg fandt mig selv værende ude af kontrol og meget ulykkelig.

En dag efter skole, hang vores bande ved et busstoppested, hvor vi sad og snakkede og røg. To af pigerne var virkelig søde, og jeg ville virkelig gøre et godt indtryk på dem, så impulsivt sagde jeg: „Denne skole er rigtig kedelig. Der sker aldrig noget spændende. Jeg tror jeg stikker af."

En sød lille blondine ved navn Lou, gispede: „Åh nej, Doug! Det må du ikke gøre. Hvor vil du tage hen?" spurgte hun med bekymrede øjne.

„Hvad vil du leve af?" spurgte en pæn brunette med en lys teint.

„Nå da, han tager ikke af sted. Han praler kun med det," udfordrede Rod. Han var noget af en ballademager, som ikke kunne lide, at jeg fik al den opmærksomhed. Før jeg vidste af det, så havde jeg trængt mig selv op i en krog, og den eneste vej ud igen uden at blive til grin var at gennemføre planen. Og det at blive til grin var utænkeligt.

Jeg lå vågen den nat og planlagde, hvad jeg skulle gøre. Jeg vidste, hvor mor gemte sine penge, så jeg tog 300 dollars og tog en bus mod nord mod mine velkendte steder. Jeg vandrede op til dalene tæt ved militærskolen og slog lejr der et par dage. Jeg kunne se bygningerne fra min lejrplads og længtes efter at komme tilbage. Hver dag i skovene blev jeg mere ensom, indtil jeg til sidst gav op og vendte hjem. Der var i hvert fald ingen, der kunne grine af mig nu. Når jeg tænker tilbage, så undrer jeg mig over, hvor megen bekymring jeg gav mine forældre, men på det tidspunkt troede jeg ikke, at der var nogen, som holdt af mig, så derfor holdt jeg heller ikke af nogen.

Min første erfaring med at løbe væk gav mig smag for rigtig eventyr, og snart begyndte jeg at lægge en ny plan. Sammen med nogle venner ville jeg tage til Mexico, hvor vi kunne gøre, som vi ville og tjene penge ved at dyrke marihuana. Jeg havde specielt en ven, som jeg kunne lide. David McLean, en fyr fra Indien med en charmerende personlighed, et godt udseende og et strålende smil, som tiltrak piger, som honning tiltrækker bier. Jeg følte mig populær, når jeg var sammen med ham. Han kunne lide mig på grund af mine skøre og udfordrende sider, og derfor passede vi godt sammen. Vi kunne godt bruge en tredje person til at hjælpe os, men hvem?

„Lad os spørge Victor," foreslog David. „Jeg har hørt ham tale om at løbe bort."

„Jeg ved det ikke," sagde jeg. „Jeg synes, at han ligner en nørd." Men da vi så på de få muligheder, vi havde, besluttede vi os endelig til at spørge Victor og finde ud af, om han var interesseret. Han var med på ideen.

„Medbring jeres pas," sagde jeg. „Vi vil ikke have nogen ballade med de mexicanske myndigheder."

„Hvor kan vi få frø til at dyrke marihuana?" ville Victor vide. „Det er ingen sag," forsikrede jeg ham. "Jeg har en ven, som vil sælge mig nok frø til at starte et landbrug. Problemet er, hvordan vi smugler det ind i landet uden at blive taget." Vi snakkede om flere muligheder men valgte til sidst en, som vi troede ville blive den bedste. Vi skar et hul i en Bibels sider og lagde frøene der. Først så det vanhelligt ud, men eftersom ingen af dem havde nogen kommentarer, var det nok til at kvæle min samvittighed.

Vi lagde forsigtigt vores planer frem, og endelig kom dagen, hvor vi skulle af sted. „Vi mødes ved togstationen," fortalte jeg dem. „Tag noget behageligt og pænt tøj på. De vil lægge mærke til os på lang afstand, hvis vi klæder os som vagabonder."

Men Victor ville ikke lytte. Da vi mødtes ved stationen, var han iført en gammel militærjakke, en snavset mekanikerhasket og lasede cowboybukser. Hans ejendele havde han i en bylt på ryggen. Han kunne ligeså godt have båret et skilt, hvor der stod: „Jeg løber hjemmefra!"

Vi købte vores billetter og ventede på toget. Mens vi ventede, kom tre politimænd forbi os. Jeg holdt vejret, men de gik lige forbi David og mig og omringede Victor. De begyndte at stille spørgsmål. David og jeg lod som om, vi ikke kendte ham, og vi steg på toget sammen med de andre passagerer. Vi fandt to sæder og satte os ned.

„Wow! Det var tæt på. Du havde ret med hensyn til, hvordan vi skulle klæde os. De kiggede slet ikke på os!" sagde David med lav stemme. Mens vi kørte, talte vi med lav stemme, men vores frihed blev kort. I en lille landsby i Pennsylvania området omringede flere politimænd toget og nærmede sig langsomt vores kupe.

„De leder efter os!" hviskede jeg til David. „Lad os gå ud ad bagindgangen." Men andre betjente ventede os der. De havde ikke besvær med at finde os. Victor havde sladret om os, fortalt politiet vore navne, hvad vore planer var, og hvordan vi så ud. Vi fandt os selv holdt tilbage sammen med en tiårig dreng, som havde slået en ældre dame ihjel med et baseball bat for at stjæle hendes penge. Bare det at kigge på ham gav mig kuldegysninger.

De ansatte i ungdomsfængslet behandlede os med stor venlighed, men jeg er bange for, at jeg ikke satte pris på deres anstrengelser.

Kristne som de var, prøvede de at fortælle os om Gud og hans kærlighed, men jeg var så fordomsfuld efter at have hørt mine jødiske venner fortælle om kristendom, at jeg ikke ville høre på, hvad de sagde.

Vi havde været holdt i ungdomsfængslet i to dage da vi hørte en nøgle i låsen. Døren blev åbnet, og der stod to velklædte betjente. „Pak jeres ting drenge. I skal flyve hjem. Jeres mødre og nogle betjente vil møde jer i New York lufthavnen, så I skal ikke prøve på noget."

Knuden i min mave forsvandt, og jeg var helt lettet. Jeg var ikke glad for at møde min mor sammen med politibetjentene, men det skulle nok gå alt sammen.

Da vi skulle på flyet, fik vi vores penge og personlige ejendele tilbage. Wow! Hvor dumt! Det var alt, hvad vi behøvede!

I New Yorks lufthavn rullede medarbejderne en trappe hen til vores fly, værtinden låste døren op og åbnede den, og vi kunne se folk, der ventede indenfor. Dave og jeg blandede os med de andre passagerer men i stedet for at gå igennem terminalen, så hoppede vi over nogle afspærringer og løb.

Vi forventede at høre en politisirene eller noget i den retning, men ingen så ud til at lægge mærke til os. Vi tog en taxa og kørte nogle kilometer nordpå. Vi så tælleren tikke, og vi kiggede på hinanden med bekymrede miner.

„Kør os til togstationen," sagde jeg til taxachaufføren. „Vi vil ikke bruge alle vore penge til taxa," sagde jeg lavt til David. „Toget koster ikke så meget."

„OK," sagde han. „Men hvor skal vi hen?"

„De tror, at vi er taget mod syd igen," sagde jeg. „Lad os tage nordpå. Hvad med Haverstraw? Jeg har hørt, at det er en hyggelig lille by. Vi kan købe noget campingudstyr og gå op i bjergene."

„Det er jeg med på," sagde David samtykkende. Vi købte vores billetter og steg på toget.

I Haverstraw tog vi pengene frem og købte et telt og en sovepose. Det blev tidlig mørkt, og mens vi vandrede igennem en kirkegård, følte jeg mit hjerte dunke i mit bryst. De små hår i nakken rejste sig.

Der var mange mærkelige modsætninger i min opdragelse. På den ene side blev jeg fortalt, at der ingen Gud var, at det hele bare var en stor biologisk bøvs, med intet liv efter døden. Men på den anden side, de samme folk fortalte mig, at der var en mystisk side ved livet - en hel ånde verden. Sommetider holdt vi seancer i vores hjem for at kommunikere med de døde. Det, samt alle de gyserfilm jeg havde set under min opvækst, har heller ikke hjulpet på situationen. Jeg var sikker på, at vi ikke ville overleve at gå gennem en kirkegård midt om natten, specielt ved fuldmåne. Jeg sad og ventede på, at en varulv eller en vampyr ville springe op af jorden og opsluge os.

Jeg havde ikke læst Prædikerens Bog 9,5 i Biblen, hvor der står: „For de levende ved, at de skal dø, men de døde ved ingenting!" — eller vers 10, som siger, at der ingen kundskab er i dødsriget. Jeg vidste heller ikke, at Jesus sagde, at de døde vil sove indtil genopstandelsen ved verdens ende. Jeg drog et lettelsens suk, da vi kunne lægge gravstenene bag os.

Mens månen steg højere på himmelen, gik vi videre, til vi fandt en sti, som førte op i bjergene. Jo højere op vi kom, jo dybere blev sneen, men eftersom vi boede i byen, vidste vi ikke, at sneen ville være dybere og luften koldere på toppen. Endelig kom vi til en lille lysning mellem træerne, og jeg satte teltet ned. „Jeg tror, det her er et godt sted," sagde jeg pustende.

„Jah," sagde David enigt. „Ingen vil finde os her, og desuden så er jeg dødtræt og fryser."

Så begyndte vi at sætte teltet op. Måneskinnet på sneen gav os en del lys, så vi var snart færdig med at rejse teltet. Med tag over hovedet, vendte vi vores tanker mod vores tomme maver. Selv om vores fingre var stivnede af kulde, havde vi langsomt klaret at åbne en dåse med bønner og varmede den over gasbrænderen.

„Jeg vil lade ilden brænde," sagde David, da vi var færdige med at spise. „Måske kan den varme teltet lidt op." Vi kæmpede os begge to ned i vores ene sovepose fuldt påklædte. Med tiden fik vi varmen, og selvom vi ikke følte os særlig godt tilpas, faldt vi udmattede i søvn.

Vi gik tidligt til ro, men vågnede et par timer senere i en sø af iskoldt vand. Varmen fra ilden havde sammen med vores varme kroppe smeltet sneen under teltet, og vi var gennemblødte. Vi kravlede stive ud af soveposen og stod og kiggede på hinanden. Tænderne klaprede i munden på os, og vores våde tøj var limet til vores kroppe.

„Jeg ved ikke med dig," sagde jeg til David, „men jeg vil ikke være her længere."

„Heller ikke jeg," sagde han, „men hvad skal vi gøre med teltet og soveposen?"

„Lad dem blive," sagde jeg. „Soveposen er våd og tung, og jeg fryser for meget til at tage teltet ned. Lad os gå."

Vi snublede ned at bjergstien, som havde fået et par centimeter nyfalden sne. Jeg kunne ikke huske noget tidspunkt, hvor jeg var mere kold og ynkelig. Vi nåede endelig ind til byen, og det eneste sted, hvor der stadigvæk var åbent, var en lille bar og restaurant. Vi stirrede i lang tid på den varme ild inden døre.

„Lad os gå indenfor og få varmen," sagde jeg. Vi gik ind og kiggede os omkring. Vi så et poolbord for enden af lokalet og et par kunder, som sad på barstole og spiste

hamburgers og pommes frites. De stoppede og kiggede i vores retning. Jeg er sikre på, at vi lignede

noget katten havde slæbt ind, men det var vi for kolde og sultne til at tænke på.

Vi kravlede op på stolene og bestilte. Jeg havde mindre end ti dollars i lommen, men det var nok til et måltid mad, og så havde vi lidt tilovers. Jeg bestilte en hamburger og en stor portion pommes frites. Jeg slugte burgeren næsten uden at tygge den. Da jeg nåede til kartoflerne, var jeg holdt op med at ryste, og jeg følte mig endnu bedre tilpas efter at have røget et par cigaretter. Vi begyndte at snakke med hinanden med lav stemme.

„Dette sted er dejligt og varmt," sagde jeg til David. „Lad os blive her. Jeg vil ikke ud i den kulde igen."

„Men hvordan?" spurgte han. „De skal snart til at lukke og så må vi gå."

„Lad os spille pool," foreslog jeg. „Har du nogle penge tilovers?" „En lille smule," sagde han.

„Godt," sagde jeg. „Lad os spille så langt vores penge rækker. Vi skal nok finde på noget."

Vi spillede pool og røg cigaretter, indtil de skulle lukke. På det tidspunkt var vores tøj tørt, og alt så lysere ud. Ejeren nærmede sig. „Det er lukketid drenge. I skal til at gå," sagde han næsten undskyldende. Vi kiggede hjælpeløst på hinanden.

„Det kan vi ikke," røg det ud af munden på David. „Jeg mener, at vi ikke har nogen steder at gå hen."

„Altså, vi leder efter arbejde," løj jeg. „Vi blev fyret fra vores arbejde i New York, og nu har vi ikke penge til at bo på hotel."

Ejeren vidste ikke, hvad han skulle sige. Efter en lang pause, sagde han: „Vent et øjeblik." Han forlod os og gik ud i køkkenet, hvor hans kone havde travlt med at lukke. Straks vendte han tilbage.

„Hvad vil I sige til at blive hos os et par dage? Vi kan give jer et sted at bo og give jer lidt arbejde. Måske har I så til den tid fundet ud af noget." Vi accepterede taknemmeligt hans tilbud om en varm seng og mad.

Men det holdt kun et par dage. De fandt ud af sandheden og meddelte myndighederne, at vi var løbet hjemmefra. Politiet hentede os og tog os med på stationen, og det nyttede ikke at prøve at snyde dem. De havde med bortløbne at gøre hver dag. De vidste straks,

hvem vi var og kontaktede vores forældre. Davids mor hentede ham næste dag, men en politimand eskorterede mig tilbage lufthavnen i New York, hvor mor ventede.

„Tak, hr. betjent," sagde hun. Jeg kunne se, at hun var virkelig såret og vred. „Hvordan kunne du gøre det mod mig Doug?" råbte hun. „Jeg har gjort alt, hvad jeg kunne for dig. Jeg kan ikke tage det længere. Du må bo hos din far! Jeg har allerede købt din billet. Dit fly går om en time."

En underlig stilhed hang mellem os, mens vi sad og ventede på mit fly. Jeg synes, at det var synd for hende. Hun havde solbriller på, men jeg kunne se, at hendes øjne var røde og hævede. Vi sagde et stivnet farvel til hinanden, og jeg gik ombord på flyet. Jeg satte mig tungt ned i mit sæde, stirrede ud af vinduet og brændte af vrede mod mig selv og verden. Jeg ønskede ikke for alt i verden at bo hos min far. Han var alt for streng.

Jeg ankom muggen og deprimeret og følte mig straks som en fremmed i min fars hus. Jeg kunne ikke gøre for min jalousi mod min stedmor Betti og hendes søn. Hun prøvede virkelig på at være sød mod mig, men jeg gav hende ikke en chance. Jeg følte mig så uelsket og uønsket, at jeg gjorde livet surt for alt og alle. Betti gav til sidst min far et ultimatum: „Enten rejser han eller jeg." Ingen blev særlig overrasket over det.

Far flyttede mig på et hotel, som han ejede, og hver dag sendte han en bil for at hente mig. Ifølge den nye aftale skulle jeg arbejde en halv dag for ham i lufthavnens hangarer og gå i skole en halv dag. Jeg følte mig som en slave uden nogen mening med mit liv, og jeg hadede det!

Far begyndte at få telefonopringninger næsten en gang om ugen fra rektor, som sagde, at jeg havde pjækket fra skolen eller, at jeg ikke lavede mit hjemmearbejde eller var blevet forstyrrende. Så hentede far mig, tog mig med ud at spise, og vi fik os en snak. Jeg kunne godt lide, når han talte med mig. Jeg følte, at han virkelig holdt af mig, men havde svært ved at udtrykke sine følelser.

Der var dog noget, han kunne udtrykke. Han sagde, at hvis jeg ikke forbedrede mig, så ville det næste stop blive et opdragelseshjem, og jeg vidste, at han mente det. Jeg prøvede at samarbejde for en tid, men til slut kunne jeg ikke holde det ud længere. Jeg løb hjemmefra igen.

Men jeg var allerede i vanskeligheder inden dagen var omme. Min ven Joe og jeg besluttede os for at svømme i havet. Ingen af os havde nogen badebukser, men det var mørkt, så vi badede nøgne. Vi svømmede og legede i bølgerne i omkring en halv time. Så sagde jeg: "Jeg er ved at blive sulten. Lad os tage vores tøj og løbe hen til det gamle og forladte strandhus derovre. Vi kan være der, indtil vi bliver tørre."

Vi skyndte os op, tog vores tøj og løb hurtigt hen til det gamle hus. Døren knirkede, da vi skubbede den op. Vi lukkede den bag os og gik rundt i huset.

„Det er begyndt at blæse rigtig meget," sagde Joe. „Lyt engang til de gamle skodders banken."

„Jeg har opdaget det," sagde jeg. „Lad os kigge rundt og se om vi kan finde noget at tørre os i. Vi bliver nødt til at tage tøj på, før nogen kommer for at se, hvem der laver al den larm." Vi begyndte at undersøge alle rummene for at se, hvad vi kunne finde, da hoveddøren åbnedes, og to betjente kom ind.

Jeg er ikke stolt over at fortælle, at jeg blev arresteret for blottelse. Jeg kunne være død af skam, men jeg lod mig ikke mærke med noget. De tog os med ned på politistationen og stillede os nogle spørgsmål for at finde ud af, hvem vi var, men jeg skjulte min sande identitet. Jeg vidste, at de ville løslade mig til min far, så snart de fandt ud af, hvem han var, og det var det sidste, jeg ønskede. Så jeg fortalte dem, at mit navn var Adam Fisher, og at jeg var fra New York. De holdt mig fængslet i omkring en uge.

Jeg begyndte at tænke på, om jeg havde gjort noget galt. Hvide drenge i dette fængsel var i mindretal, og de sorte og cubanerne var ret hårde ved os, men jeg stod fast. Betjentene stillede mig spørgsmål hver dag, indtil jeg utilsigtet gav dem navnet på en skole, som jeg havde gået på. Indenfor nogle timer havde de fundet ud af, hvem jeg var, og ringede til min far.

Jeg sukkede, da jeg satte mig ind i hans nye Lincoln. Han sagde ingenting, da vi kørte af sted, men jeg vidste, at han ikke vidste sine levende råd.

Mor, som altid var klar til at prøve noget nyt, diskuterede min situation med far. „Han har brug for en skole, hvor han kan udtrykke sig selv," sagde hun. "Jeg har fundet en skole, Pinehinge. Det er en eksperimenterende skole i Maine. Deres filosofi er, at børnene skal lære de ting, som er vigtige for dem. Du ved, at Doug aldrig vil lære noget, som han ikke er interesseret i. Denne skole er som lavet til ham."

Selv om han foretrak en skole med mere disciplin, så lod far sig overtale. Når det kom til stykket havde hans ideer heller ikke virket.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 4.

Endelig fri!

Mor var spændt på Pinehinge. „Du vil elske det, Doug! Du kan vælge lige den klasse, du bedst kan lide, og der er intet krav til, hvordan du sammensætter dit skema. Du kan studere det, du vil, når du vil. Det kaldes en friskole.”

Det lød godt. Faktisk var den mere fri, end nogen af os ville have troet. Lærerne var afslappede hippier, og der var kun tre regler på skolen, som alle ignorerede: „Ingen stoffer, ingen sex, ingen vold.”

Sovesalene var fælles og også værelserne for dem, som ønskede det. Der var omkring fyre studerende i alderen 8-18 år.

Du behøvede ikke stå op, hvis du ikke ville, du behøvede ikke gå til undervisning, hvis du ikke ville, og du behøvede ikke komme til måltiderne, hvis du ikke ville. Denne ekstra frihed viste sig at medføre lukning af skolen i sidste ende.

Vi blev fortalt, at vi kunne lære, hvad vi ville, og det gjorde vi også. Vi lærte, hvordan man sniffer lim, og hvordan man laver øl og LSD. På klassen røg vi cigaretter, hvis vi ville, enten tobak eller marihuana. Der mødte jeg en dreng fra Brooklyn, Jay, som lærte mig at begå tyveri.

Jay og jeg havde nogle ting til fælles. Hans mor var jøde ligesom min. Hans far havde haft mafia forbindelser, men var blevet myrdet. Selv om Jay var 15 år gammel og havde en høj intelligens, var det eneste ord, han kunne læse STOP på stopskiltene. Ud over det kunne han ikke læse. Han havde en frygtelig Brooklyn accent, som selv nogle new yorkere havde svært ved at forstå, og jeg tror endda, at han var vildere, mere skør og mere selvmorderisk end jeg. Nogle vinternætter tog han mig med ud til de tomme sommerhuse i Maine og viste mig, hvordan man bryder ind, og hvor man gemmer byttet.

Eftersom vi ikke behøvede gå til undervisning, medmindre vi ville, så gik jeg kun til ganske få timer. Jeg spildte bare min tid med mine venner og med at jage pigerne. Jeg deltog i P.E. programmerne, især skiundervisningen. De fleste af os havde sæsonkort til Abrams bjerget, og skolen kørte os til skisportsstedet tre gange om ugen. Jeg blev en god skiløber det år. Min ven Jay og jeg plejede at ryge marihuana på vej op ad bjerget i skiliften, og derefter gøre skøre og udfordrende ting på vej ned ad pisten. Vi var ikke bange for at komme til skade eller slå os ihjel. Jeg udfordrede ham til at hoppe ned fra et højt sted, og han gjorde det! Han kunne finde et højere sted og udfordre mig til at hoppe ned. Det skete tit, at vi kom ud af kontrol og styrtede, men på en eller anden måde brækkede vi aldrig noget eller kom alvorligt til skade.

En dag så jeg en seddel på skolens opslagstavle:

SILVA TANKEKONTROL

Lær hvordan du kan vinde i lotteriet,
helbrede folk,

få ting til at ske
og få kontrol over dit liv.

Dette lød som en klasse, der var værd at gå til! Jeg besluttede at gå til timerne.

Kurset varede i omkring to uger. Læreren præsenterede et nyt koncept, og vi diskuterede det og stillede spørgsmål. Så blev vi delt op i små grupper for at øve os.

„Underbevidstheden er stærkere end bevidstheden," forklarede vores lærer. Ved hjælp af selvhypnose fik vi lært at nå de dybere lag i vore sind. Det blev præsenteret som at arbejde med Gud – noget som Gud bifaldt – selvom det faktisk var lige det modsatte.

„Jesus," forklarede vores lærer „havde fundet ud af, hvordan han kunne bruge tankens kraft, og det var derfor, han kunne helbrede folk. Gud findes inden i dig. Du er gud." Da vi ikke kendte Bibelen, vidste vi ikke, at vi samarbejdede med Satan. Vi havde aldrig hørt, at trolddom var forbudt i den Hellige Skrift, og at Satan forvandler sig til en lysets engel. Jeg havde læst Efeserne 6,12, så vi troede bare på, hvad vores lærer fortalte os. En overnaturlig kraft var med til vores eksperimenter, og vi kunne føle det.

Nogle elever pralede med deres nyligt fundne kraft. Nogle af os stod på gangen og diskuterede ophidset de „eksperimenter", vi havde lavet.

„Jeg tror det ikke!" sagde Laura hånligt. „Du tror, at noget sker, mens det bare er noget, der sker i dit hoved." Laura havde ikke taget kurset.

„Men noget sker der," sagde jeg tillidsfuldt. „Der er kraft i det, og jeg kan bevise det."

„Aha! Hvordan vil du gøre det?" spurgte Laura.

„Jeg vil helbrede nogen," sagde jeg. „Nej, jeg vil stille diagnosen, og så vil jeg helbrede dem. Du skal bare fortælle mig, hvem du vil have helbredt, og så vil jeg gøre det!" Jeg udfordrede hende.

„OK!" sagde hun, og kiggede mig direkte i øjnene. „Nævn tid og sted. Jeg skal nok være der."

Vi besluttede os for at mødes i salonen kl. 19 efter aftensmaden. Jeg satte nogle stole i et roligt hjørne, mens jeg ventede.

„Sid ned," sagde jeg indbydende, da hun kom. Vi sad ansigt til ansigt. „Hvad vil du have mig til at gøre?" spurgte jeg.

„Jeg vil gerne have, at du diagnosticerer en, der er syg, og fortæller mig, hvad der er galt med hende."

„Du bliver nødt til at give mig hendes navn og adresse," sagde jeg, og det gjorde hun. Det tog kun et par minutter for mig via selv-hypnose at komme i den tilstand, som kaldes alfa hjerne niveauet. Jeg så for mig et billede af en kvinde, og jeg begyndte at beskrive hende. „Jeg ser en kvinde, omkring 44 år gammel. Hun er mørkhåret og bærer briller. Hun middel af bygning."

„Åh nej, jeg kan ikke tro det. Det er min mor!" Laura tog sig til hovedet.

Jeg påbegyndte nu en rejse ned gennem hendes mors krop for at lokalisere problemet. Da jeg kom til hendes forplantningsorganer, kunne jeg se, at et eller andet var galt. „Din mor er steril," sagde jeg. „Hun kan ikke få børn."

Laura tabte underkæben: "Hvor ved du det fra? Hvordan kunne du vide det? Jeg har aldrig fortalt det til nogen, men jeg er adopteret, fordi min mor ikke kunne få børn! Kan du hjælpe hende?"

„Jeg skal prøve," sagde jeg. Jeg gik dybere ned i min underbevidsthed. Vi var blevet advaret mod at gå for dybt, for så ville vi miste kontrollen. Jeg kan ikke huske, hvordan jeg gjorde det, men jeg udførte en eller anden form for psykisk operation. Jeg hørte aldrig resultatet. Hvis jeg havde vidst det, jeg ved nu, så ville jeg have været bange.

Evan Owens – en usædvanlig personlighed – og jeg blev gode venner. Han var kun tretten år, men han havde en intelligenskvotient på 165. Hans forældre sendte ham til Pinehinge i håb om, at han ville finde noget, som kunne udfordre hans intelligens, men han var ikke interesseret i noget som helst. Han nød at drikke og ryge marihuana sammen med os andre. Nogle af de dygtige drenge, som jeg kendte, var kedelige, men ikke Evan. Han var sådan et vittigt hoved, at vi grinede dagen lang. Han så endda komisk ud. Hans afrohår, der stod 30 cm ud fra hovedet, bidrog til hans sjove udseende. Det fik hans hoved til at ligne en stor bold af mælkebøttefnug. Når han stod op om morgenen, så han rigtig mærkelig ud, fordi hans hår var fladt på den side, han havde sovet.

„Lad os tage ind til byen og købe en karton øl," foreslog Evan en dag. „Det er for stille her."

„God ide," sagde jeg. Jeg havde et kørekort fra Florida, på hvilket jeg havde ændret min fødselsdato fra 1957 til 1952, hvilket gjorde mig gammel nok – i lovens forstand – til at købe alkohol.

Den gammeldags, lille by ved Waterford, Maine, med dens respektable kirkegængere så med afsky på eleverne fra Pinehinge og med god grund. Eleverne ikke bare så ud som noget taget ud fra et mareridt med deres gamle tøj og lange fedtede hår, men de fornærmede også beboerne med sjofle udtryk og dårligt sprog og blev anklaget for at prædike kommunisme og at sælge deres børn stoffer.

Da vi var ved at købe ind i forretningen, opdagede jeg en mand, der stirrede på os. Han var klædt i camouflagetøj og en jagthue. Jeg prøvede at ignorere den isnende kulde, som jeg følte, fordi jeg genkendte det sindssyge blik fra mine dage på gaderne i New York. Da han fulgte efter os ud af døren og satte sig ind i sin pickup, vidste jeg, at han ikke var ude på noget godt. Jeg stirrede på hans pickup og fik øje på et våbenstativ i bagruden med en riffel og et hagl-gevær. Evan så også skydevåbnene. Da vi var kommet 400 m hen ad vejen, startede manden motoren og begyndte langsomt at følge efter os.

Det var ikke svært at gætte, hvad han havde i tankerne. Han ville følge os til udkanten af byen, og når vi var kommet tilstrækkeligt langt ind i skoven, ville han gøre det af med de to hippier. Ingen ville bemærke noget, og selv om vi blev fundet, så var der ingen, der ville tage sig af det.

Evan og jeg skiftedes til at kigge bagud og prøve at tage det roligt. Pludselig gispede Evan: „Doug! Han har standset pickuppen og er ved at finde sine våben frem!”

„Lad os løbe!” sagde jeg. Vi forlod vejen og løb ind i skoven uden at lægge mærke til de små torne, der greb fat i os og rev os, eller grenene, der slog os i ansigtet. Med al den adrenalin pumpende rundt i kroppen, rørte vore fødder næsten ikke jorden. Efter kort tid var vi løbet fra ham, og da vi følte, at vi var langt nok væk, gemte vi os i buskene. Vi kunne høre vores hjerter slå, og det gjorde ondt i brystet, da vi tvang os selv til at trække vejret lydløst.

Vi hørte ham gå forbi ikke så langt væk. Snart stoppede han, og vi vidste, at han kun ventede på, at vi skulle komme ud. Så begyndte han at skyde i buskene for at prøve at få os ud. Lyden fra våbnet var så høj, at jeg kan huske, bladene faldt ned fra træerne bare på grund af lyden. En kugle fløj over vores hoveder og gik ind i et træ bagved os, så flere blade faldt på os. Efter et par minutter hørte vi hans skridt trække sig tilbage i det fjerne.

Vi lå på jorden i en evighed. Jeg hørte en papirpose rasle, og jeg kiggede på Evan helt overrasket. Han trak en karton øl op af posen, så lydløst han kunne.

„Hvad laver du?” spurgte jeg nervøst. Jeg troede, at med hans kreative geni så ville han måske skabe en afledningsmanøvre. I stedet for vred han en dåseøl ud af plastikkraven og åbnede den. Øllet sprøjtede op efter den rystetur, det havde fået, da vi løb. Evan satte dåsen til munden og tog en stor slurk.

„Hvis jeg skal dø, så vil jeg være fuld,” hviskede han. Da han havde drukket sin anden øl, forsvandt hans hæmninger. Han satte sig op og begyndte at titte ud af busken.

„Han er væk!” hviskede han højt. Jeg rejste mig så stille som muligt, og vi begyndte at liste tilbage mod vejen, mens vi kiggede i alle retninger for at have et sted at skjule os, hvis vi skulle se vores overfaldsmand igen.

Omkring 150 m længere nede ad vejen, fik vi øje på ham. „Han sidder i sin pickup," hviskede jeg i panik. Han havde åbenbart besluttet at vente på os. Han havde formentlig regnet ud, at vi til sidst ville vende tilbage til vejen.

„Jeg kan høre en bil komme!" fortalte jeg forpustet Evan. Vi så den komme til syne. Vore hjerter sprang et slag over, da vi så Dottie, en af vore lærere fra Pinehinge, ved rattet; hun kørte nogle af de studerende tilbage til skolen. Vi for ud af skoven og stod midt på vejen, mens vi vinkede og skreg, „Stop! Stop!" Hun havde intet andet valg end at stoppe, ellers ville hun køre os over. Hun rullede vinduet ned.

„Jeg kan ikke tage jer tilbage til skolen. Min bil er fuld," sagde hun.

„Det skal du!" råbte jeg. „Kan du se den mand i den pickup længere ned ad gaden? Han har skudt mod os!" Han havde netop startet sin bil igen. Hun tænkte over situationen et øjeblik.

„Kom så ind, hurtigt!" sagde hun. Vi lagde os ind over alle de andre børn og lukkede døren efter os. Hun accelererede og kørte stærkt mod skolen. Lidt senere, da hun tjekkede bakspejlet, var han væk, og vi kunne begynde at trække vejret igen!

Eftersom nogle af os sjældent deltog i skolens måltider, måtte vi finde en anden løsning. Først angreb vi køkkenet og tog for os af retterne. Men så en dag sad der en hængelås på døren. Pyt med det. Vi fandt en hemmelig tunnel ned til kælderen, hvor maden var opbevaret, og derfra tog vi bare. De ændrede hele tiden låsene, men de fandt aldrig tunnelen. Vi stjal så meget mad, at skolen gik konkurs og til slut måtte dreje nøglen om.

Gjorde al den „frihed" mig lykkelig? Næppe. Jeg er sikker på, at det var et af de ynkeligste år i mit liv. Jeg kunne ikke se noget formål med livet. Jeg var lykkeligere på militærskolen med alle dens regler end i den frie skole uden love og regler.

Verdens rigeste hule mand.

Kapitel 5.

Den hemmelige hule!

Muntre rygter nåede vore ører om hippie-stederne og det dejlige klima i det sydlige Californien. Det blev aldrig koldt, selv om vinteren. Man kunne campere udenfor og leve af det, man selv dyrkede. „Det er et sådant liv, jeg vil have!" fortalte jeg Jay. „Jeg vil gerne leve af jordens afgrøder og ikke være afhængig af nogen."

„Ja, mand!" sagde han entusiastisk. „Vi er 15 år gamle. Vi kan passe på os selv. Lad os tage af sted for at undersøge mulighederne!"

I forårsferien tog vi af sted fra Pinehinge på stop til det sydlige Californien. Vi camperede i udkanten af Palm Springs. En dag fik vi et lift ind til byen af nogle hippier i deres gamle varevogn. „Hvor er der et godt sted at gå i byen?" spurgte jeg. „I ved, et sted hvor vi kan feste."

„Tahquitz Canyon er det sted, vi plejer at komme," fortalte den høje fyr med skæg. „Det er langt nok væk fra byen, så politiet generer os ikke, og vi kan ryge vores marihuana-cigaretter, drikke øl og larme alt det, vi vil. Vi skal derhen i eftermiddag. Vil I ikke med?"

Jeg kiggede på Jay. „Helt sikkert!" sagde vi samtidigt.

Selv om Tahquitz Canyon er ca. 24 km lang, gik de fleste folk ikke længere end til udmundingen ved Palm Springs for at feste og fordrive tiden. Jeg var overrasket over stedets skønhed. I denne afsidesliggende dal i ørkenen var der træer og græs, og vandfaldet fortryllede mig. Det så ud til at være en levende skabning, som det faldt over de store og glatte rullesten. Det tog det store udspring fra de store sten under det, og så rejste det sig op i en skinnende sky, og når solens stråler fangede de små vanddråber, dannedes den smukkeste regnbue. Intet under at nogle filminstruktører brugte det som baggrund til deres film!

Mens vi slappede af og røg marihuana, gik en mand og en ung kvinde ud af dalen. Hans lange hår var bleget hvidt på grund af solen, og hans mørke læderhud og vilde skæg mindede mig om en bjergged. Hans bare fødder optog mig også. Hvordan kunne han gå barfodet med så mange kaktusser overalt? Jeg undrede mig.

Hun fulgte efter, en smuk pige på cirka 18 år, med store brune øjne, bølgende mørkt hår og glat olivenhud. Hun lignede en blanding af hawaiiansk og italiensk. I en bærestol, der bæres på ryggen, bar hun den mest mærkværdige baby. Hans solbrændte hud stod i skarp kontrast til hans hvide hår, som strittede, som om han havde stukket sin finger i en stikkontakt. Jeg hørte, at han var født i Tahquitz Canyon, og at de kaldte ham Tewey Tahquitz.

„Hvor kommer I fra?" spurgte jeg manden. Han stoppede og så på mig.

„Hjemmefra," svarede han.

„Du mener, at I bor deroppe?" Jeg pegede samtidig mod dalen. „Hvor bor I?" Jeg prøvede at efterligne hippie jargonen. „Oh, i en hule!" sagde han nonchalant.

Nu kunne denne byboer næsten ikke skjule sin overraskelse. „Mand! Jeg ville meget gerne se, hvor du bor. Har du noget imod, hvis jeg følger med jer tilbage?" spurgte jeg ivrigt.

„Du er velkommen," svarede han. „Vi tager på stop ind til byen for at tigge, få fat på nogle købmandsvarer og prøve at sælge disse præriehvalpe, mens vi er der." Han tog to af de sødeste hvalpe, jeg nogensinde havde set, op.

„Deres mor er halvt hund og halvt prærieulv," forklarede han. „Faren er en ægte prærieulv. Vi er nok tilbage indenfor et par timer. Du kan følge med os op, når vi vender tilbage."

Jeg ventede utålmodigt på deres tilbagevenden. Jay lå på jorden med halvvåbne øjne og for påvirket til at vide, hvad der foregik. Da de endelig vendte tilbage, sluttede jeg mig til dem, og vi gik op gennem dalen.

„Mit navn er Jim," sagde han, mens vi gik en og en op ad den snoede sti, „og det er min kone, Sunny."

Jeg stillede mange spørgsmål, mens vi gik, men snart var den svage hældning blevet til en stejl og mere stenet sti. Jeg hev sådan efter vejret, at jeg var nødt til at stoppe med at snakke, selv om jeg med mellemrum spurgte: „Hvor langt er der endnu?"

Jim svarede: „Åh, ikke så langt. Vi skal lige over bakketoppen."

Jeg kunne se en lille bakke foran os og var helt sikker på, at jeg kunne nå så langt. Jeg opdagede dog snart, at han mente bjerget langt fremme. Det tog ikke lang tid for mig at finde ud af hvor svag, jeg var blevet. Efter at jeg forlod militærskolen, begyndte jeg at ryge og ikke kun cigaretter. Faktisk så havde jeg røget marihuana selv samme dag, hvilket gjorde opstigningen endnu sværere, men de gik bare, snakkede og lo, som om det var ingenting. Han bar på sin rygsæk med 20-25 kg mad, og hun bar på både mad og baby. Jeg havde kun mig selv, og jeg havde svært ved følge med.

Solen gik ned, og det blev mørkere og mørkere. Jeg undrede mig over, hvordan de kunne se, hvor de skulle gå. Jeg kunne kun se Sunnys hvide sokker oven over hendes støvler. De så ud, som om de hoppede op og ned, mens hun gik. Jeg snublede, mens jeg gik efter hende, engang imellem på alle fire, og prøvede at følge med. Til slut spurgte jeg ham: „Vil du ikke stoppe og holde en lille pause?"

„Næh, dette er ikke det sted, hvor vi plejer at holde pause," sagde han. Heldigvis gik jeg ind i flere cholla kaktusser, og selv om de stak smertefuldt, så standsede de i det mindste og ventede på, at jeg fik piggene trukket ud, hvilket gav mig en mulighed for hvile.

„Hvor meget længere?" spurgte jeg.

„Åh, endnu lidt længere."

I New York betød „lidt længere" en blok eller to. For ham, imidlertid, betød det en kilometer eller to og til med op ad bakke. Endelig nåede vi til toppens ryg ca. 1200 m over Palm Springs. Hvilket utroligt syn! Vi kunne se ned på den mørke ørken og se lysene fra Palm Springs, Desert Hot Springs, Cathedral City, Palm Desert og Indio spredt ud under os. De røg lidt marihuana, mens vi hvilede. Jeg havde lige fået vejret, da de tog deres tasker og begyndte at gå igen.

„Er der meget langt endnu?" spurgte jeg.

Nej, forsikrede han mig. „Herfra og ned ad bakke det meste af vejen." Det var godt nok ned ad bakke, men den var så stejl, at hvert skridt rykkede i mine ben, og jeg var nødt til at sætte hælen hårdt i jorden for ikke at glide. Så opdagede jeg lyden af rindende vand, og snart begyndte vi at krydse en lille bugt. De vidste, hvor stenene var, men jeg gled hele tiden og blev våd for ikke at nævne træernes grene, som slog mig i ansigtet. Ørkenjorden havde skabt en jungle heroppe, hvor der var vand.

Lige da jeg troede, at jeg ikke kunne gå mere, nåede vi til hulen. Jim tændte et lys, men jeg var for træt til at kigge mig omkring. Jeg kiggede kun på, hvordan Sunny rullede en sovepose ud. „Du kan sove her," sagde hun. „Vi skal op til vores sommerhule."

„Sommerhule?" sagde jeg ængsteligt. De forsvandt i mørket og efterlod mig helt alene på dette uhyggelige sted. Jeg kravlede ned i den fugtige sovepose og rullede mig sammen til en rund kugle. Jeg kunne høre en pusleri, som jeg senere fandt ud af var mus, men i min fantasi kunne det lige så godt have været en glidende klapper-slange eller en bjergløve, der sneg sig ind på mig. Jeg var for træt til at tage mig af det. Endelig var jeg blevet varm nok til at kunne falde i søvn med lyden af hylende prærieulve i det fjerne, vemodige ugler som tudede i natten, og den raslende larm fra hulen.

Da jeg vågnede næste morgen troede jeg, at jeg var død og kommet i himlen, hvis det ikke lige havde været for en udtalt ømhed i hele kroppen. Solen strålede i al sin glans, et stille vandhul med klart vand, som blev fyldt af en lille, klukkende strøm, lå næsten lige ud for hulen, og nogle fugle kvidrede ikke så langt væk. Jim og Sunny var vendt tilbage og lå og solbadede på en klippe i nærheden ligeså nøgne, som Gud havde skabt dem. Babyen legede ved vandet, og tæt ved lå prærieulvemoren udstrakt og lod sine tilbageblevne hvalpe die hos sig. Duften af mad, der kogte over den åbne ild, mindede mig om, at jeg ikke havde spist i meget lang tid, og duften fik tænderne til at løbe i vand.

Jeg vidste knap nok, hvordan jeg skulle opføre mig i nærheden af to nøgne mennesker. Jeg vænnede mig aldrig helt til det, men efter en tid virkede det naturligt nok, og jeg kunne foregive ikke at lægge mærke til det. Jeg fandt deres levemåde lige efter mit hoved. De levede i høj grad af jordens gaver. Der var vilde druer og bær, Sunny tilberedte en dejlig ret fra en særlig del af dunhammere, og de havde også en grøntsags have. De dyrkede endda deres egen marihuana. Vilde bjerg får gennemstrefede bjergene. Selv om fårene var fredede på det tidspunkt, så gik Jim bare ud med sit gevær og skød et får eller et rådyr, hvis de ville have kød.

Jeg vidste, at jeg ikke kunne blive. Jeg havde efterladt Jay i lejren, og han ventede på mig, men jeg besluttede, at jeg en dag ville være huleboer.

Den næste dag drog Jay og jeg af sted igen. Vi kom til Santa Monica og var nu næsten uden en øre på lommen. Solen var næsten gået ned, da chaufføren stoppede ved et hjørne.

„Jeg sætter jeg af her," sagde han. „Jeg skal østpå nu."

„Tak for køreturen," sagde vi begge, da vi tog vores tasker og smækkede døren.

„Nå, hvor skal vi overnatte?" spurgte Jay. „Jeg vil ikke sove på gaden i en by, som jeg ikke kender."

„Lad os spørge nogen, hvor vi finder et billigt værelse," foreslog jeg. „Hallo mand, jeg har ikke ret mange penge tilbage," protesterede Jay.

„Det har jeg heller ikke, men måske kan vi finde noget virkelig billigt."

Nede på hjørnet sad nogle hjemløse og røg og snakkede. Jeg nærmede mig dem. „Findes der et sted, hvor en fattig mand kan spise og overnatte?"

En af dem pegede ned ad gaden. „Der er et natteherberg et par blokke den vej. Du kan overnatte der for tre dollars per nat."

„Jah," sagde en anden, „og der findes en missionsstation to blokke herfra, hvor du kan få et gratis måltid mad. Alt hvad du skal gøre er at lytte til deres prædiken, og de giver dig mad. Bare vær der kl. 8 om morgenen. Det er det tidspunkt, de lukker og låser dørene. Hvis du ikke er der til tiden, kommer du ikke ind."

„Tak," sagde vi og begyndte at gå i retning mod natteherberget.

Selve træværket så grimt ud, og tapetet hang i laser overalt på det gamle hotel. Vi betalte tre dollars og fik hver udleveret et sæt halvsnavset sengetøj og et håndklæde.

„I kan få værelse 218," sagde receptionisten ved skranken, da han rakte os nøglerne.
„Badeværelset er nede ad gangen på højre hånd."

Stedet havde en gammel lugt; en blanding af gammel cigaretrøg, billig vin og urin. I det mindste skulle sengetøjet være rent.

Det var ikke let at stå tidligt op næste morgen, men sammen med tyve eller femogtyve andre samledes vi foran missionsstationen. Dørene åbnedes præcist kl. 8, og vi gik alle ind. Jay og jeg satte os bagest i lokalet.

Missionsgruppen lavede et flot program og behandlede os med den største venlighed og tålmodighed, uanset vores frygtelige opførsel. En smilende skaldet mand stod op og gav sit vidnesbyrd, mens folk omkring mig snakkede og gjorde grin. En stodder bøvsede højt, og alle grinede. Men uanset hvad der skete, så fortsatte den skaldede mand sit vidnesbyrd og smilede et strålende smil, der viste en ægte glæde. Nogen på rækken foran os kastede op på gulvet, og en af de ansatte fra missionen skyndte sig hen for at gøre rent, mens en anden hjalp staklen ud på badeværelset. Da den skaldede mand var færdig med sit vidnesbyrd, sang han en sang for os. I mellemtiden begyndte folk at besvime, nogle fordi de var fulde, andre af træthed eller sult. Guds engle må have set på os med medlidenhed.

En af de unge mænd, som hjalp til med programmet, havde en firkantet, muskuløs krop ligesom Mr. Universe. Han kunne have taget to eller tre af de højrøstede ballademagere og slået deres hoveder sammen. I stedet for stod han op og aflagde et utroligt vidnesbyrd om, hvad Jesus Kristus havde gjort for ham. Til slut indbød han os til at give vores hjerter til ham. Jeg lagde mærke til hans skuffelse, da ingen svarede.

Da programmet var slut, blev vi ført ind i et baglokale, hvor bordene var dækkede med hvide duge, og alt så rent ud. Jeg må have forventet at få brød og vand, fordi jeg husker, hvor overrasket jeg blev over at få serveret så god mad. Vi stod i kø for at få vores ration, som var en stor skål hjemmelavet stuvning, en del brød og en kop kaffe. Vi fik endda dessert – kirsebærtærte!

Jeg kunne ikke forstå alt dette. Her var vi, snavsede, fremmede og ubehøvlede, og dog behandlede de os med værdighed og respekt, som om vi var anstændige mennesker. På en eller anden måde så passede det ikke med, hvad jeg havde lært om kristendommen.

Vi hørte om et andet sted, som serverede gratis mad – Hare Krishna templet. En dag besluttede vi os for at prøve det. Vi skulle også være med til deres messe, som varede to timer. Nogle mente, at det var en falsk religion, og deres gudstjeneste afveg betydeligt fra den kristne gudstjeneste, jeg var med til. Mændene barberer deres hoved og efterlader kun en lille hestehale i nakken. Deres safrangule kjoler var løse og lette. Kvinderne bar også kjoler, som var løse og lette, i farverne pink, blå og lilla. Mens basguitaren og

trommerne holdt en monoton rytme, svajede folk og hoppede i takt med rytmen, slog på deres tamburiner, svingede med armene og sprang op i luften. Mens de gjorde det, sang alle en monoton sang: „Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna, Krishna, Hare, Hare; Hare Ramah, Hare Ramah, Ramah, Ramah, Hare, Hare...”

Jeg kunne se med det samme, at folk blev hypnotiserede. Jeg havde været længe nok i show business til at genkende det. Hypnose benytter visse egenskaber fra syns- og høresansen. De dunkende, dunkende rytmer hensætter personen i en hypnotisk tilstand. Når en meningsløs sætning bliver gentaget igen og igen, så skaber hjernen en underbevidst tanke. Efter et stykke tid er hjernen så fyldt med disse tomme, onde tanker, at den fortrænger livets rigtige bekymringer og frustrationer, og det er med til at give en falsk fredsfølelse – en slags eufori. Denne indre fred skulle være Gud. Under denne fortryllelse giver folk gladelig deres ejendele og penge bort.

Da jeg så, hvad der var ved at ske, gik jeg ud på badeværelset og blev der under næsten hele messen, specielt under sangen. Da jeg kom tilbage, så jeg at Jay var ved at nyde det, og jeg begyndte at bekymre mig for ham. Efter et måltid yoghurt, hvilket jeg desværre ikke så mig i stand til at nyde, tog jeg fat i Jay og gik ud derfra.

Forårsferien var allerede slut for flere dage siden, og her var vi på den anden side af kontinentet langt væk fra skolen.

„Vi må hellere tage tilbage til skolen, hvis det er det vi vil," sagde jeg.

„Hvorfor det hastværk?" protesterede Jay. „Vi har forårsferie, hvis du kan huske det!"

„Ja, og jeg kan også huske at ferien endte for to uger siden, og det vil tage en uge mere, før vi er tilbage. Kom så! Lad os tage afstød!"

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 6.

Kriminalitet betaler sig ikke!

Efter at have gået i skole på Pinehinge, vendte jeg tilbage til Florida for at tilbringe sommeren sammen med far, men det gik bare ikke godt. Pinehinge havde givet min hæmningsløse frihed ny næring, og min far kunne ikke kontrollere mig mere.

„Doug," sagde han en dag til mig, „jeg aner ikke mine levende råd. Jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op med dig. Hvis du ikke kan samarbejde og leve som et almindeligt menneske, så bliver du nødt til at rejse." Med et knust hjerte så han mig rejse hovedkuls ud i verden. Jeg fyldte 16 år i marts måned.

Såret, forvirret og vred drog jeg af sted uden at vide, hvor jeg skulle hen. Jeg nåede vejbommen og kørte mod nord på motorvej 95. Jeg slog følge med en høj fyr, Scott. Han havde en muskuløs krop, og brillerne, han bar, gav ham et intelligent look, selvom han næppe havde gået i gymnasiet.

Sammen tomlede vi fra Miami til Boston, hvor Scott havde boet, før han blev indkaldt til Vietnam. Vi fandt snart arbejde, og det gik ret godt, men inden længe opdagede jeg, at Scott supplerede sin indtægt med tyverier. Gradvist begyndte jeg selv at være med i hans forretninger, og før jeg kunne se, hvad der skete, så var jeg havnet i kriminalitet. I løbet af de næste par måneder, nåede jeg så langt, at det endte med, at jeg hadede mig selv og alle mennesker omkring mig. Scott og jeg boede i forladte huse og stjal biler, fjernsyn, og alt det vi kunne sælge.

Det, at skulle bo alene i en stor by som Boston, har sine ulemper, når man kun er 16 år gammel, men inden længe kunne jeg få et kørekort fra Massachussets, som viste, at jeg var 18 år gammel. Med mit falske identitetskort fandt jeg et deltidsarbejde som sikkerheds-vagt hos et selskab kaldet Business Intelligence. Jeg blev udstyret med navneskilt, uniform og knippel. Jeg følte mig betydningsfuld, da jeg puttede mit skilt i min pung og viste det frem, når jeg skulle købe alkohol. Min nye position gav mig også oplysninger indefra, som jeg brugte til at udføre tyverier.

Gennem mit arbejde som sikkerhedsvagt, mødte jeg en ung mand som hed Brad, og som også arbejdede som sikkerhedsvagt. Han var en meget stille fyr og var involveret i en østlig religion, Shatki. Brad kendte til mine indbrud: „Doug," sagde han, „du kommer en dag til at betale for det, du gør. Du kommer ikke til at slippe væk med noget som helst."

„Hvad mener du?" spurgte jeg.

„Jeg taler om din karma. Det du gør kommer tilbage til dig. De ting, som du gør mod andre folk, vil blive gjort mod dig."

„Det er sindssygt, mand!" råbte jeg. „Jeg stjal et tv, og jeg kom af med det. Jeg blev ikke opdaget, og det vil jeg aldrig blive."

„Det skal nok ske!" sagde han bare!

Et par dage senere var der en, der brød ind i min lejlighed og stjal mit tv og radio, og jeg blev godt nok vred! Så begyndte jeg at opdage, at når jeg stjal noget, ville det blive stjålet fra mig. Når jeg stjal penge, ville de forsvinde! Jeg opdagede senere, at Scott stjal fra mig! Jeg stjal en bil og fik straks to flade dæk. Hvad der virkelig overbeviste mig, var en lille bagatel, men tilfældet var så utroligt, at det skræmte mig. Mens jeg var i en andens hus, stjal jeg en uåbnet pakke af Krusteaz fuldkorns pandekage mel med prismærket 1,19 dollars stadigvæk på. (Jeg drak, røg og tog stoffer, men jeg insisterede på at spise fuldkorns mel, fordi det var sundt!) Da jeg kom hjem, fandt jeg ud af, at nogle af mine venner havde været forbi og taget fra min helt nye dåse „Tang“ og brugt det hele. På den tomme dåse var der en mærkat med prisen 1,19 dollars!

„Det her er skræmmende!“ sagde jeg til mig selv. „En eller anden derude ser mig og ved, hvad jeg gør!“ For første gang i mit liv, troede jeg, at der findes en Gud.

Da Brad inviterede mig til et møde et par dage senere, sagde jeg straks ja. Faktisk, så gik jeg til flere af disse møder igennem ugerne. Jeg forstod ikke det meste af, hvad jeg hørte, og jeg kom sædvanligvis hjem med flere bøger og færre penge.

Mens jeg en aften sad og læste avisen, lød et gennemtrængende skrig og fodtrin ude på gangen, og det fik mig op af stolen i en fart. Jeg åbnede døren på klem, og jeg kunne se Sugarman – en sort alfons, som boede på vores gang – slå en af sine piger. Hun slap fri fra hans greb og løb væk. Han smed en kost efter hende, og jeg lukkede døren.

„Jeg håber, at han ikke dræber hende,“ tænkte jeg, mens jeg satte mig i stolen igen. Slåskampe og knivoverfald var almindeligt i dette pensionat, men jeg kunne ikke vænne mig til det. Jeg slog asken af min cigaret. „Hvad gør jeg her i denne slum, hvor jeg deler badeværelse med disse kryb? Jeg kan ikke engang sove om natten med al den fest og ballade. Jeg er træt af det her værelse, og jeg er træt af at leve det her liv!“

Telefonen ringede, og jeg tog den.

„Hej Doug! Det er far!“ sagde stemmen i den anden ende. „Jeg har været i New York på grund af forretninger og er kommet forbi for at hilse på dig!“ Han var i godt humør, og jeg var glad for at høre hans stemme. „Skal vi ikke mødes om en time eller to?“

„Selvfølgelig far. Kan jeg invitere dig ud at spise?“ spurgte jeg. Jeg ville sikre mig, at han vidste, at jeg havde mine egne penge.

„Jeg havde selv planlagt at tage dig med ud at spise, men hvorfor ikke? Bare sig hvor vi skal mødes?“

Jeg kendte nogle fine restauranter i Boston, og jeg ville imponere ham, så jeg nævnte den dyreste, jeg kunne komme i tanke om og gav ham adressen.

Jeg ankom før ham og stod udenfor og ventede. Snart kom der en taxa, og far steg ud. En følelse af glæde kom over mig, men det at give et knus var ikke noget, man gjorde i min familie. Vi smilede til hinanden og gav hånd.

I restauranten viste tjeneren os hen til vores bord, og vi småsnakkede en kort tid. Efter at vi havde bestilt, kom han ind på grunden til sit besøg. „Doug, jeg føler det som om, jeg har fejlet med dig, og det er jeg ked af. Vil du ikke nok give mig en chance?”

Tårerne kom næsten frem i mine øjne, da jeg hørte hans uventede tilståelse. Jeg tøvede. „Hvad vil du far?” spurgte jeg forsigtigt.

„Det handler om din uddannelse” sagde han. „Du burde gå i skole. Du er kun 16 år gammel.”

„Men far?” - mit temperament begyndte at stige - „jeg har gjort et godt arbejde med at passe på mig selv!” Jeg trak et stort bundt regninger op af min lomme og viste ham dem. Men, han var ikke imponeret. „Du ved godt, hvad jeg mener med hensyn til uddannelse.”

Han løftede afværgende sin hånd. „Vent nu et øjeblik, Doug! Hør på mig! Jeg talte med en af mine venner, og han fortalte mig om denne skole om bord på et skib. Det er et sejrende fartøj, og det sejler over hele verden. Eleverne er besætningen. Du har undervisning ombord på skibet, og de stopper ved alle mulige eksotiske steder. Du kan komme og gå som du vil og lave alle mulige ting. Du kan dykke og stå på vandski, og der er masser af piger. Skoleåret er lige startet, og skibet er et eller andet sted på Middelhavet nu.”

Det lød for godt til at være sandt! „Hvad hedder skolen?” spurgte jeg forsigtigt uden at lyde for interesseret.

„Den hedder The Flint School Abroad,” sagde han.

„Jeg ved det ikke rigtigt” tøvede jeg. Vi sad i lang tid uden at sige noget. Jeg var ikke sikker på, om jeg nogen sinde ville passe i et struktureret program igen, hvor jeg skulle tage imod ordrer. Men det lød dog stadigvæk sjovt og helt ærligt, så var jeg træt af at kæmpe alene. Til slut sagde jeg: „Måske skulle jeg prøve det!”

Et udtryk af lettelse kunne ses på min fars ansigt, og jeg kunne se tårer i hans øjne. Inderst inde frydede jeg mig. Hvis bare jeg havde vidst, hvad der lå forude!

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 7.

Til søs!

Far aflyste alle sine forretningsmøder, så at han kunne flyve med mig til Genova, Italien, hvor skoleskibet havde lagt til i havnen. Vi nød virkelig at være sammen på den flyvetur, og jeg vidste, at han holdt af mig. Han klappede mig endda på ryggen, mens vi sammen gik ombord på skibet. Efter at have hjulpet med at indregistrere mig og bære mine ejendele om bord, trykkede han min hånd, og vi sagde farvel.

„Held og lykke min søn. Arbejd hårdt. Vi ses til jul.”

„OK, far,” sagde jeg. Efter at han var gået, satte jeg mine ejendele væk og gik ud for at udforske skibet for mig selv.

Det tog ikke lang tid for mig at se, hvem skolens elever var. Mange var sønner af senatorer og politikere og var vilde ligesom mig uden nogen hæmninger og en trussel mod deres fædres rygte derhjemme. Andre var bare forsømte, sønner af velhavende familier, som ikke ville belemres med ungdommens problemer. De lagde simpelthen forældreansvaret over på skolen. Flere af drengene henvendte sig til mig i løbet af mine første dage. „Har du taget stoffer med?”

Hvad far fik fortalt om denne skole, var kun halvt sandt. Faktisk, så var vi på en måde fanger. Vi måtte ikke omgås piger, og naturligvis måtte vi ikke drikke, ryge eller tage stoffer. De tog vores pas, når vi gik i land. I et land som Italien ville de blot sætte dig i fængsel

og smide nøglen væk, hvis du blev taget uden pas; så vi gjorde ingenting, som kunne tiltrække opmærksomhed. Jeg dykkede aldrig, stod på vandski eller dyrkede anden sport, mens jeg var der.

Skolens natur videnskabs fag centrerede sig omkring evolutions-læren, og de som troede på skabelsen, blev gjort grundigt til grin. Film vist på klassen fremstillede Darwin som en helt.

„Der findes ingen Gud," fortalte læreren os. „I bliver nødt til at klare jer selv. Hvis I bliver nødt til at træde på andre for at nå jeres mål, så gør det. Hvis I ikke gør det, så vil en anden gøre det." Den kolde filosofi fik mig til at føle mig mere ensom og isoleret end nogensinde.

Jeg søgte stadigvæk efter Gud gennem østens religioner, som fx Shokti, og jeg ville ikke have nogen til at fortælle mig, hvad jeg skulle tro på, så jeg brugte mere og mere tid på at meditere på mit rum og spille på træ fløjte. Drengene drillede mig på grund af det, men jeg var ligeglad.

Alle eleverne kom fra velhavende hjem, men det ville du aldrig have gættet ud fra den mad, vi fik serveret. Dessert fik vi så sjældent, at Snickers chokolade bar blev betragtet som en delikatesse og blev en handelsvare, hvormed vi kunne købe ting fra hinanden. Vi skulle betale 2.500 italienske lire for en chokolade bar, hvilket var det dobbelte af, hvad den kostede derhjemme.

En dag kom en dreng, Eric, forbi min kahyt. „Det er for dårligt, at vi ikke har noget LSD, Doug," sagde han. „Jeg ville give hvad som helst for en enkelt `vinduesrude'."

„Beklager, jeg har ikke noget," fortalte jeg ham, men efter at han var gået, begyndte min lille hjerne at pønse på noget. LSD er kaldet for `vinduesrude' fordi den kommer i små klare firkanter på ca. 0,5 cm på hver side. Jeg tog en lille plastikkilledramme fra min pung og skar to små plastikkirkanter. Det færdige resultat lignede to skud LSD vinduesruder.

Næste gang jeg så Eric, sagde jeg: „Du vil ikke tro det her, men jeg faldt over et par skud vinduesruder."

Hans øjne lyste op. „Fedt!" sagde han entusiastisk. „Vil du sælge mig en? Hvor meget?"

„Hvad siger du til to chokolade barer for et skud," spurgte jeg ham.

„Det er en aftale," sagde han. „Jeg har dem lige her i mit skab." „Vent lige lidt, Eric. Jeg ved ikke om dette stof stadigvæk er

godt. Det har ligget i min pung i lang tid" (hvilket jo var sandt). „Det er bare i orden!" Han viftede min bemærkning til side. „Jeg tager chancen." Vi byttede og jeg vendte mig for at gå.

„For resten, du skal sluge det!" tilrådede jeg ham. „Denne type smelter ikke i munden." Grinende gik jeg hen mod mit værelse og satte mig på kanten af sengen. Jeg rev papiret af den første chokolade bar og bed et stort stykke af den. Jeg tyggede langsomt og smagte på den knasende klæbrige chokolade. „Ummm, mand! Den her er væk længe før, han opdager, at han er ved at spise min pung," grinede jeg.

Selvom jeg havde narret ham, så begyndte min samvittighed at nage mig. „Nå pyt," rationaliserede jeg, „han ville have gjort det samme mod mig, hvis han havde fundet på ideen."

Jeg samlede mod næste morgen, da han stod foran min dør. „Nu får jeg ballade," tænkte jeg.

Han lukkede døren bag sig, men han så ikke vred ud. Faktisk så smilede han. „Du ved den vinduesrude, ikke?" sagde han glad. „I begyndelsen, så skete der ingenting, og så gik jeg lige i seng, men så vågnede jeg midt om natten og mand sikke et trip! Jeg havde hallucinationer hele natten!" Han rullede med øjnene og lænede sig tilbage op ad min dør.

Jeg må have tabt underkæben. „Der kan man bare se!" mumlede jeg. Senere, da jeg læste bibelverset „Gud giver hvert menneske en del tro," tænkte jeg på Eric. Han troede virkelig på det stykke plastic!

Jeg havde hørt, at der ikke findes ateister i skyttegravene. Jeg fandt selv ud af, at der heller ikke findes ateister i stormvejr på havet. En aften sejlede vi langs en lille klippe ved Sardinien's kyst, men inden for få timer forvandlede brisen til en hylende storm, og de hvide bølgetoppe blev til høje vandkaskader på 8-9 meter. Forstavnen rejste sig højt for at møde de høje bølger, for dernæst pludseligt at falde ned i bølgedalen, som fulgte efter. Dette skabte en voldsom gyngende bevægelse, som snart fik de unge sømænd til at hænge ud over rælingen, hvor de overgav deres aftensmad til havet. Mange nåede ikke hen til rælingen og dækket blev snart tilsølet, når de stakkels drenge stønnede og kastede op.

„Kom væk fra rælingen," brølede kaptajnen. „Hvis nogen falder overbord, vender vi ikke om efter ham. I vil dø af chok og kulde, før vi ville kunne finde jer i en sådan nat. Vi måtte bare sætte et mærke på kortet og vise jeres forældre, hvor I døde." Det var nok bluff, men vi kunne ikke være sikre.

Efterhånden som stormens styrke steg, væltede bølgerne ind over stævnen og smed tonsvis af vand på dækket, og når skibet rejste sig for at møde den næste bølge, løb vandet bag ud på agterdækket og ødelagte alt på sin vej. Snart lå redningsveste, kasser og andre løse ting spredt ud over dækket og blev kastet i havet, når vandet løb fra stævn til agter. Den oppustede redningsflåde, kun sikret med et tyndt reb, kastedes faretruende omkring og truede med at ende i de frådende bølger.

„Skynd jer, drenge," råbte kaptajnen til Ralph og mig, de to eneste som ikke var søsyge. „Fastgør redningsflåden inden næste bølge rammer os." Ralph, hvis stenrige far boede i Virginia, var en stor blond bondeknold - en rå individualist. Den næste bølge kom lige, da vi nåede flåden, og sendte os på hovedet ind i den. Vores ekstra vægt gjorde, at rebet

knækkede og smed os ned på skibets dæk i en sø af vand: „Yee haw!" råbte bondeknolden, mens vi kastedes rundt, men jeg kunne se, at vi havde retning lige mod rælingen, og mit hjerte standsede næsten. Hvad hvis den ikke holdt? Den stoppede os så brat, at vi næsten fløj overbord, men vi greb fat i rælingen og klyngede os til den. På en eller anden måde lykkedes det os at sikre flåden og overleve krisen. Men før vi kunne nå at lykønske os selv, ramte en endnu større bølge skibet, og storsejlet flænsedes og efterlod os nu i endnu større afmagt. Hvis vi mistede styringen fortil, ville vi drive sidelæns og blive ramt på breddesiden af bølgerne.

Alle, syge eller ej, kom løbende, da de hørte flængen. Sejlet begyndte at flapre voldsomt i den hylende storm. Der var brug for mange hænder til at trække det ned, tage det af krogen og hejse det ekstra op, vi havde. Vi kæmpede med rebene, mens skibet svajede, og vandet trak i vores ben og prøvede at oversvømme os, men vi fik endelig taget sejlet ned og taget det af krogen. Jeg kunne se læber, der bevægede sig, og jeg vidste, at nogle af mine ateist venner bad. Vi havde endelig sat det ekstra sejl fast og var klar til at hejse det op i stormasten. Nogen måtte ride på sadelen eller ringen til toppen af masten og fastgøre sejlet. Ellers ville ringen bore sig ind i masten og hindre sejlet i at bevæge sig frit.

„Vi har brug for en til at ride sadelen," råbte kaptajnen i vinden. „Er der en frivillig?" Han kiggede sig omkring med bedende øjne. Jeg var ikke bange for højder, og jeg vidste, at jeg om nogen kunne gøre det. Jeg var stadig ret stærk fra mine dage i militærskolen.

„Jeg vil gøre det!" sagde jeg frivilligt. Jeg kunne ikke modstå fristelsen for at vise mig frem. Jeg kravlede i sadelen, og mændene og drengene begyndte at trække i spillet. Snart var jeg hevet til tops. Da jeg var kommet to tredjedele op, gled skibet tolv meter frem, og ringen begyndte at slå mod masten, det gjorde det umuligt at hejse den endnu mere. Jeg trak af al min styrke, men jeg kunne ikke få ringen væk fra masten. Jeg kunne høre rebene strammes og slækkes, når de andre nedenunder stadig forsøgte at stramme, og jeg var bange for at rebene ville knække.

„Stop! Stop! Den sidder fast," råbte jeg. Jeg skreg igen og igen, men sejlet var så løst, at det blafrede voldsomt i vinden og lavede en larm, der lød som torden. Selvom de kun var 8-9 m under mig, var det umuligt for dem at høre mine råb.

I al den tid mens båden svajede faretruende fra side til side, svang den høje mast sig i store buer og rørte næsten de store bølger på den ene side, og smed mig ligesom en raket igennem luften, og dyppede mig næsten i bølgerne på den anden side. Jeg vidste, at hvis den bevægede sig mere, så ville jeg falde ned fra min post og drukne. Mit eneste håb var at hoppe fra sadelen til vantet, som strakte sig fra skibets side til udkigstønden. Hvis jeg havde været i toppen, så ville jeg bare være kravlet direkte fra masten og over i vantet, men da jeg kun var to tredjedele oppe, så var vantet flere meter ud fra masten. Mine

arme rystede af anstrengelsen ved at prøve at trække ringen ud, og jeg vidste, at der næsten ingen kræfter var tilbage. Jeg vidste også, at hvis jeg sprang, mens skibet hældede ud over vandet, kunne jeg let misse vantet og falde i det kolde hav, og det ville være slut med mig.

„Gud! Vil du ikke nok redde mig?" råbte jeg. „Lad mig ikke dø!" Med et hurtigt blik ned, sprang jeg. Gud ske tak og lov for at timingen var perfekt. Jeg tog fat i vantet med mine hænder, stak mine ben ind i nettet og klyngede mig til livet. Efter at have hvilet mig et øjeblik, kravlede jeg ned.

På dette tidspunkt havde kaptajnen opdaget problemet og havde hejst sejlet lidt længere ned. Mine arme og ben rystede stadigvæk, mens jeg stod og kiggede.

„Vil du prøve igen?" spurgte kaptajnen.

„Nej tak!" sagde jeg. „Jeg går ned i min kahyt." Da jeg forsigtig trådte over rodet, som spærrede gangen, kom jeg tilbage til mit lukaf. Jeg kunne høre drengene stønne og klage sig i deres kahytter. Stanken af diesel og opkast var ved at kvæle mig, da jeg nåede frem til min dør. Jeg lagde næppe mærke til det rod, som stormen havde forårsaget på mit værelse. Jeg faldt tungt ned på min køjeseng og holdt fast i sengekanten. „Jeg er heldig at være i live," tænkte jeg ved mig selv. Mens jeg lå der, funderede jeg over hvor mange bønner og løfter, der var steget op til Gud den nat. Jeg undrede mig også over om dem som bad, virkelig ville ændre deres liv, hvis vi overlevede stormen.

På en eller anden måde så klarede vi det. Da vi igen sejlede i smult vande, fortsatte livet som sædvanligt. Alle opførte sig som om ingenting var sket. Alle bønner og løfter var glemte. Den dag lærte jeg, hvorfor Gud ikke disciplinerer med frygt. Når faren er overstået, så vender folk bare tilbage til deres gamle levemåde.

Da jeg ankom efter skolestart, var vagtbemandingen allerede lavet, og mit navn figurerede ikke på fordelingslisten. Der var dog andre opgaver så som at skrubbe dækket, vaske op og andre opgaver, som jeg hadede. Til sidst gjorde jeg oprør og afslog at være med i programmet, gå til timer eller noget som helst af det arbejde, jeg blev sat til. Jeg sad kun på mit værelse og mediterede. Ingen længe kom kaptajnen og bankede på min dør.

„Den er åben," råbte jeg.

Han stormede ind og begyndte at rase. „Hvad er meningen med denne opførsel, Batchelor? Du følger ikke undervisningen. Du laver ikke dine lektier. Du laver intet af det, du bliver sat til. Ved du ikke, at du skal følge de samme regler som alle andre her?"

„Hvorfor?" spurgte jeg aggressivt. „Jeg hader det her sted. Jeg har ikke bedt om at komme her, og jeg vil ikke være slave for nogen som helst." Jeg følte mig ikke truet af

hans vrede ord. Jeg havde en guldmedalje i brydning og var vant til at slås. Jeg havde aldrig tabt en kamp.

Da han så, at han ikke kunne skræmme mig, ændrede han taktik. „OK, Batchelor, hvis du ikke arbejder, så får du ikke mad!" tordnede han. Han drejede om på hælen og stormede ud. Jeg undrede mig over, hvad jeg skulle gøre, men jeg overtalte mine værelseskammerater til at smugle noget mad ned til mig, og jeg fortsatte min trods.

Moralen begyndte at falde blandt de andre studerende. „Hvorfor skal jeg stå vagt? Batchelor gør ikke!" „Hvorfor skal jeg skrubbe dækket? Batchelor gør det ikke!" Kaptajnen havde ikke noget svar. Da han ikke vidste, hvad han skulle gøre længere, kom han tilbage til mig igen.

„Batchelor, hvad skal jeg gøre, for at du opfører dig ordentligt? Du ødelægger denne skoles moral. Ulydighed spreder sig som epidemi." Hans øjne kiggede bønfoldende på mig.

„Jeg ved det ikke." Jeg var ligeglad. „Giv mig et tilbud!"

„Ved du hvad. Hvis du følger undervisningen og samarbejder i et par uger mere, vil jeg fortælle din far, at du har opført dig pænt, og vil lade dig tage hjem til jul."

Jeg tog en dyb indånding og tænkte over det et øjeblik. „Det er en aftale," sagde jeg samtykkende.

Han vidste, at hvis jeg nogensinde kom af det her skib, så ville jeg aldrig komme tilbage. Vi vidste det begge, men nævnte det ikke. Det første jeg gjorde på flyet hjem til jul var selvfølgelig at bestille en øl og en pakke cigaretter. Mens de andre elever kiggede med skræk, fortalte jeg dem, „I vil aldrig se mig igen," og det var sandt.

Far var glad over at se den falske rapport over min gode opførsel, og jeg kunne bare ikke ødelægge det ved at fortælle ham sandheden. Jeg nød i stedet for julens festligheder og prøvede at glemme alt om skolen. Men da det var tid til at tage tilbage, løb jeg hjemmefra igen.

Verdens rigeste hule mand.

Kapitel 8.

På vej!

„Åh nej, ikke endnu en!" Jeg sukkede, mens jeg trak min tynde jakke tættere om mig. En stor rød og sølvfarvet traktor med trailer brølede forbi. Jeg talte „en, to, tre" og vendte så ryggen til den iskolde vind. En kold vind krøb ned ad min nakke, og jeg rystede for 117. gang. Jeg kiggede på mit ur og begyndte at gå igen. At gå var varmere end bare at sidde med tommelfingeren oppe.

„Nu har jeg været i næsten otte timer på det her frygtelige sted, og det ser ud til at sne igen," mumlede jeg, mens mine følelsesløse fødder trak mig hen ad mellemstaternes vej 40 ved udkanten af en lille by, Oklahoma. Min mave knurrede, men jeg ignorerede den, mens jeg stak tommelfingeren frem og vendte mig mod den blå Cadillac, som nærmede sig. Chaufføren kiggede ikke engang i min retning. Jeg stak mine hænder i lommen igen og begyndte at gå.

Mørke tanker samlede sig i mit dundrende hoved, og jeg kunne næsten ikke tro, at det kun var i går jeg sad i en dejlig varm svømmehal i Virginia og drak, spillede pool med nogle af mine venner og lavede dumme væddemål. Jo mere jeg drak, jo værre spillede jeg, og snart tabte jeg alle mine penge. Jeg kunne slå mig selv. „Hvorfor havde jeg ikke gemt penge til at købe mad for? Hvor dum jeg havde været!" Havde jeg mon mod nok til at tale med Gud? Jeg havde ikke så megen erfaring i at bede, men jeg vidste, at Gud kunne læse tanker, så jeg bad i mit hjerte.

„Gud jeg ved, at jeg har været et sølle menneske. Tilgiv mig på grund af alle de folk, jeg har såret, og vil du ikke nok sende mig en, jeg kan køre med, noget at spise og nogle penge. Og mens vi alligevel snakker, så skaf mig et lift helt til Californien – med et normalt menneske."

Første gang jeg tog på stop, var jeg kun fem år gammel. Siden dengang har jeg haft nogle vilde oplevelser med at rejse på den måde. En mand, som røg marihuana kørte i den forkerte side af vejen. En anden gang var der et par, som var fulde og kørte i alle vejens retninger. Til sidst fortalte jeg dem, „Her står jeg af," selv om det ikke skete. Jeg ville overleve! En anden gang havde en mand og hans kæreste, som havde drukket,

samlet mig op. Han troede, at han ville imponere os ved at slukke lygterne og vise, at han kunne køre i mørke. Nogle gange var der homoseksuelle, der gav mig et lift og prøvede at lave en handel. Ved et tilfælde fandt jeg mig selv kørende med en kriminel, selv om jeg ikke vidste det på det tidspunkt. Men politiet stoppede os, satte manden i håndjern, tog ham væk og lod mig sidde alene i en tom bil uden bilnøgler. Så jeg tænkte, at mens jeg bad Gud om tjenester, så kunne jeg lige så godt bede om et normalt menneske. Jeg var knap færdig med min bøn, da en lille varevogn trak ind til siden og stoppede.

„Hvor er du på vej hen?" spurgte chaufføren glad.

„Californien," fortalte jeg ham.

„Herren være priste! Det er, hvor jeg skal hen! Hop ind," sagde han og bød mig ind.

„Åh nej, en sær Jesus-mand!" tænkte jeg ved mig selv, men taknemmelig satte jeg mig ved siden af ham, og vi var på vej. Jeg var så glad for liftet, at jeg helt havde glemt den bøn, jeg lige havde bedt for lidt siden.

Efter et par kommentarer om det kolde vejr, kiggede min velgører i min retning og spurgte: „Jeg tør vædde på, at du har besøgt nogen i julen og nu er på vej hjem."

„Nej, jeg har boet i Florida, men nu skal jeg til Californien for at bo," sagde jeg undvigende. „Hvad med dig?" Jeg var ikke klar til at fortælle om mine planer til en fremmed.

„Jeg skal til at finde en ven i Californien. Men fortæl mig," – og han tog sine øjne fra vejen og kiggede lige på mig – „er du kristen?"

Hans spørgsmål overraskede mig. Jeg anså mig selv for at være meget religiøs. Jeg kunne tale om Gud, meditation, reinkarnation, åndelig videnskab, og New Age bevægelsen. Jeg var en fortaler for sjælevandring og overnaturlige oplevelser. Jeg havde studeret mange af østens religioner. Men da han spurgte, om jeg var kristen, blev jeg ham svar skyldig. Spurgte han, om jeg troede på Bibelen, eller om jeg troede på næstekærlighedsprincippet? Næsten alle religioner siger, at vi skal elske hinanden.

Da han så min fortvivelse, fortsatte han videre. „Tror du på Jesus Kristus?"

Igen vidste jeg ikke, hvad jeg skulle svare. Jeg vidste ikke, om fortællingen om Jesus var en fabel, svindel, et eventyr, eller om han bare var en god lærer. Vi var snart i gang med at tale om Jesus, Bibelen og religion. Det føltes, som han prædikede for mig hele vejen til Californien! I Colorado blev vejene til is, alle bilerne omkring os begyndte at glide. Jeg kunne se, at han ikke var ligeså bange, som jeg var. Han bad bare højt, mens han kørte. Vi gled lidt, men vi kom aldrig væk fra vejen. Jeg var imponeret!

Han købte al vores mad og betalte for vores hotelværelser. Senere tog han en anden rejsende med. Denne unge mand lod til at være kristen. Jeg følte mig lidt udenfor, mens jeg hørte dem tale sammen. Han gav denne unge mand 300 dollars, da vi skulle skilles!

Da vi nærmede os Californien, spurgte han mig, „Hvor i Californien skal du hen?" Selv om jeg ikke nød prædikenen, følte jeg en varme overfor denne mand, som havde været sådan en god ven, og jeg tror, at jeg overraskede ham, da jeg sagde: „Jeg skal til nogle bjerge ved Palm Springs. Jeg skal til at bo i en hule i San Jacinto bjergene."

Jeg kunne se hans øjenbryn rejse sig, selv om mine øjne kiggede ligeud. „Hvem skal du bo hos?"

„Jeg skal ikke bo hos nogen; jeg skal bo alene," svarede jeg næsten udfordrende.

„Hvad snakker du om? Du kan ikke være mere end 17 år." Han lød mere nysgerrig end fordømmende.

„Jeg er 16," sagde jeg. „For resten har jeg stået på egne ben igennem nogle år nu. Jeg skal nok klare mig."

Han kørte mig til munden af dalen og gav mig 40 dollars.

Mens han kørte væk, slog det mig: Hey! Gud havde givet mig alle de fire ting som jeg bad om den dag i Oklahoma: et lift til Californien, mad og penge - nå, næsten alle fire. Jeg var ikke sikker på, om manden var normal!

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 9.

Araberne kommer!

Før jeg vandrede op til hulen, gik jeg ind i en forretning og købte noget for de 40 dollars, som min gode ven gav mig. Men jeg vidste ikke meget om mad planlægning for en huleboer. Jeg købte adskillige dåser mad og noget kød – tunge ting til en rygsæk. Efter omhyggeligt at have pakket min rygsæk med de indkøbte ting, tog jeg den op på mine skuldre. Jeg fandt snart stien og forlod byen.

Eftersom jeg huskede fra sidste år, at stien var stejl, gik jeg langsomt. Selv om det var i begyndelsen af januar, var ørken solen stærk, og inden længe stoppede jeg. Jeg satte rygsækken på jorden, tog min jakke af og pakkede den ned i tasken. Efter en kort pause tog jeg tasken på mine skuldre og fortsatte turen. Jeg havde besluttet at lægge så megen afstand som muligt mellem folk og mig. Jeg ville gå til den tredje dal.

Jeg mindedes, da jeg prøvede at holde trit med Jim og Sunny. Det var barnemad sammenlignet med det her. Selv uden min jakke svedte jeg, som om jeg var i sauna. Min krop gjorde ondt, og jeg hev efter vejret. Vægten på mine skuldre stoppede for blodcirkulationen, og jeg begyndte at få hovedpine. Jeg følte mig som en lille myre, som bar på tunge sten. Sommetider gik jeg forkert og kunne gå i lang tid, før jeg opdagede min fejltagelse. Jeg havde kun foretaget denne tur en gang før og det var næsten et år siden.

Der gik en time, så to. Jeg begyndte at tænke på, om man kunne dø af træthed. Til slut stod jeg på toppen af det store bjerg. Da jeg kiggede ned, kunne jeg se Palm Springs til den ene side ca. 1.200 m under mig og den tredje dal 4-500 m under mig til den anden side. Mens jeg med øjnene undersøgte den tredje dal, fangede en stor, grå rullesten min opmærksomhed. Inde bag træerne så det ud, som om den stod helt alene bortset fra en lille rullesten bagved den. På den anden side af den lille rullesten hævede bjergene sig lodret op som en mur. Fra hvor jeg stod på stien, så det ud som om en lille å løb lige forbi denne massive sten. Jeg besluttede mig for at undersøge det. Med fornyet energi tog jeg lange, stødende skridt ned ad stien på vej mod dalen.

Da jeg nåede til dalens bund, kunne jeg til venstre se toppen af den store rullesten, og jeg gik imod den i cirka ti minutter. Jeg klatrede over en stor stamme imellem nogle klippestykker, og der stod den et par meter foran mig. Synet af den overvældede mig! Ved bunden af rullestenen, åbnede en hule sig som en spejlvendt skål. Indgangen var en lav bue ca. 9 m bred, og det indre af hulen var badet i solens stråler. Bækken rislede ned over slugten langs hulens højre side, flød op over en stor, glat rullesten og endte i en smaragdgrøn dam omkring 9 m bred og 3 m dyb. Morbærfigen træer og små laurbær træer groede overalt. Til venstre lå der et frodigt område, som endte i et buskads. Jeg nærmede mig langsomt hulen, og mine øjne blev overvældet af stedets skønhed.

Jeg gik forsigtigt ind i hulen, efter at have sat min rygsæk på jorden. Jeg kunne ikke se noget tegn på, at der boede nogen her, men jeg kunne se på det røgfårvede loft, at der havde været nogen før mig. Der lå en sten skubbet op mod væggen, som gjorde det ud for en lav hylde, og på denne hylde lå der en sort bog dækket af støv. Jeg tog den op og pustede støvet væk. Bibelen, stod der på omslaget. Jeg lagde den fra mig uden at åbne den. „En eller anden har søgt efter Gud," sagde jeg til mig selv. „De har nok ikke fundet ham i denne Bibel, ellers ville de ikke have efterladt den her."

Til venstre, bagved en sten, fandt jeg endnu en åbning – en lav en. Jeg lagde mig på knæ og kravlede igennem, og et øjeblik efter stod jeg i et lavloftet rum. En smule lys kom ind fra indgangen,

men der var noget hyggelig ved stedet, som en bjørnehule. „Hvilket godt sted at sove!" tænkte jeg.

Jeg kunne næsten ikke vente med at pakke ud. Jeg ønskede at gøre krav på dette lille paradis med det samme!

Jeg gik tilbage til indgangen, tog min rygsæk op og anbragte den i det første rum. Jeg tog mine dåser op og lagde dem på en klippe-hylde. For enden af hylden lagde jeg et håndklæde pænt sammenfoldet og et stykke sæbe. Så tog jeg min sovepose og mit tøj og kravlede ind i „soveværelset". Efter at have foldet mit tøj, lagde jeg det i en stak ved væggen og rullede soveposen ud på gulvet. Efter klargøringen af mit soveværelse og mit køkken fiskede jeg min hængekøje frem fra rygsækken og bandt den mellem to morbærfigentræer bagved dammen.

Skyggerne krøb allerede frem gennem dalsænkningen mellem de høje klippesider. Tanken om at være alene på dette isolerede sted om natten gjorde mig lidt nervøs. Hvad nu hvis pumaer og prærieulve kom til dammen om natten for at drikke! Jeg måtte hellere lave et bål. Vilde dyr var bange for ild - det troede jeg i det mindste. Jeg fandt flere glatte sten og lagde dem i en cirkel i midten af hulen. Bagefter gik jeg ud for at lede efter grene. Jeg standsede ikke, før jeg havde båret adskillige favnfulde ind og lagt dem i en stak ved ildstedet. Så trådte jeg et skridt tilbage og betragtede mit nye hjem. „Nu er jeg klar!" sagde jeg. Hulen så lige så ryddelig ud, som mit værelse gjorde på militærakademiet, når jeg ventede på inspektionen!

I ugerne der gik, havde jeg mere travlt, end jeg troede var muligt. Madlavning og rengøring tog en stor del af morgenen. En gammel mand i Palm Springs viste mig, hvordan jeg kunne lave en ovn af en stor gryde med låg. Jeg startede hver dag med at lave bananbrød til morgenmad. Der var opvask, og der var mad, der skulle skjules for de små dyr. Jeg lavede en grydesvamp af en græstot, som voksede ved vandløbet. Den virkede lige så godt, som den man købte i en forretning. Jeg gjorde også dammen ved min hule en halv meter dybere ved at opdæmme stedet, hvor vandet løb ud. Hver dag var der noget nyt at lave.

Jeg byggede en stol af tømmer og sten komplet med armlæn og ryglæn og dækkede den med tæpper. Jeg kunne slappe af i timevis ad gangen.

Om sommeren tog jeg mit tøj af og gik nøgen rundt. I begyndelsen var mine fødder ømme, og de spidse sten på gulvet i min hule gjorde ondt at gå på, så jeg gravede dem

op. Så bar jeg spandevīs af sand fra dammens bred og lavede et glat gulv, som føltes behageligt at gå pā.

En af de ting, som jeg lavede, var en dyre fælde. Jeg fangede et eger, som jeg kogte og spiste, og jeg lavede en pose af skindet. Jeg dræbte ogsā en stor klapperslange, som jeg ogsā prøvede at spise. Det var mest ben, sā jeg spiste kun en lille smule, men jeg lavede et hylster til min kniv af dens skind.

Jeg havde kun få māder at skaffe penge til at kōbe det, jeg skulle bruge, men et projekt, som skaffede mig lidt penge, var at lave piber, som jeg solgte til en butik, der solgte psykedeliske artikler i Palm Springs. Disse butikker handlede med marihuana piber og andet tilbehør, der bruges af misbrugere.

1 begyndelsen mātte jeg tage ind til byen for at gōre mine indkōb to gange i ugen, men mine indkōbsvaner ændrede sig, da jeg blev mere sofistikeret med min nye livsstil og jeg kunne klare det med kun en gang om ugen. Jeg lærte at kōbe tørret mad sāsom ris, spaghetti, bønner og mel.

At koge ris og spaghetti gav mig ingen vanskeligheder. De var altid bløde efter at have kogt i femten eller tyve minutter. Men sikke et besvær jeg havde med tørrede bønner! Første gang, prøvede jeg at koge dem i femten minutter, men de var stadigvæk ligeså hārde som sten. Jeg spiste dem alligevel, men jeg blev syg. Næste gang fordoblede jeg kogetiden til tredive minutter, men det hjalp ikke til det bedre. Da de stadigvæk var hārde efter en times kogning, undrede jeg mig over, om der var noget galt med bønnerne. Da jeg fortalte en ven om mit problem, grinede han og sagde, „Du skal koge bønnerne hele dagen, nār du befinder dig i en sādān hōjde.“

Det at blive hōj og finde nye māder at blive hōj pā havde næsten været den eneste grund til min eksistens, men nu begyndte min søgen efter Gud. En dag læste jeg en bog om de amerikanske indianeres søgen efter Gud ved hjælp af planter, der gav hallucinationer, og jeg kunne næsten ikke vente med at prøve dem selv. En plante som var nævnt i bogen, hed „jimson-weed“, og den voksede kun et par meter fra min hule. Jeg plukkede nogle blade, tørrede dem og rullede dem til en cigaret. Men det kom der ikke noget godt ud af. Det eneste, jeg fik ud af mine anstrengelser efter at have rōget cigaretten, var tørhed i munden. Næste dag lavede jeg noget te af bladene, men igen blev jeg lidt dehydreret, og det var alt.

En dag, da jeg tog ind til byen for at kōbe ind, løb jeg ind i en hippieven, Brad. Efter at have småsnakket, trak jeg et blad op af min lomme og viste ham det. „Ved du, hvad det er?“, spurgte jeg.

Han rakte ud efter det, smuldrede det mellem fingrene og lugtede til det. „Selvfølgelig!" sagde han. „Det er 'jimson-weed'. Indianerne bliver høje af det – det er en del af deres religion eller sådan noget. Det er noget stærkt stof."

„Nej, det er ej," svarede jeg. „Jeg har prøvet det. Jeg har røget bladene, og jeg har lavet te, men der skete ingenting. Det virker ikke."

Brad grinede. „Du ved ikke, hvordan det skal gøres, mand. Jeg kommer op en dag og viser dig, hvordan det skal gøres". Han havde været oppe ved hulen i weekenden et par gange, så han vidste, hvor jeg boede.

Et par dage senere dukkede Brad op ved hulen sammen med sin bror Steve og en anden, som var løbet hjemmefra, Mark. „Er du klar til et trip?" spurgte han, efter at have introduceret sine venner.

„Når som helst du er," sagde jeg. Han havde medbragt en forsyning af planten og han viste mig, hvordan jeg skulle lave en stærk te af rødderne. Han hældte en kop op til hver af os, men Steve sagde nej.

„Jeg må hellere se på," sagde han.

Vi sad alle på gulvet i hulen og begyndte at drikke.

„Bvadr! Jeg har aldrig smagt noget så bittert!" sagde jeg. „Godt! Det her vil give os et fantastisk trip!"

Vi ventede nogen tid, men der skete ingenting. „Kan du se hvad jeg sagde! Jeg fortalte dig, at det ikke virker!"

„Den skal nok virke, bare giv det tid!" forsikrede Brad mig.

„Lad os solbade ved dammen," foreslog jeg. De kunne alle lide ideen, og snart lå vi alle strakt ud i solen. Men et par minutter senere, begyndte jeg at føle mig mærkeligt tilpas. „Jeg går i seng," sagde jeg. Jeg opdagede, at mine snøreband var gået op og prøvede at snøre dem, men jeg kunne ikke få mine fingre til det. Jeg gav op og snublede ind i hulen, kastede op og faldt om på gulvet.

Da jeg vågnede, var der mørkt udenfor. Jeg tændte et stearinlys. Først lagde jeg mærke til en cola automat i min hule. „Godt!" tænkte jeg. „Min mund føles så tør, og jeg trænger virkelig til en drink." Men jeg blev forstyrret af en stemme.

„Hvor skal du hen, Doug? Kom her, kom så her!" Jeg vendte mig og så min bedstemor stå ved en grå varevogn. „Gå ind i varevognen! Gå så ind i varevognen!" beordrede hun med skinger stemme. Jeg prøvede at åbne varevognen, men den blev forvandlet til en

klippe. Det næste jeg kan huske er, at jeg befandt mig på bjerg-skråningen omringet af pygmæer, som jagtede mig med bue og pil. Jeg løb op ad bakken, så hurtigt jeg kunne.

„Hjælp! Hjælp!" råbte jeg, mens jeg kæmpede for at nå tilbage til mine venner i hulen. „Hjælp mig! De prøver at dræbe mig!" Da jeg endelig nåede frem til hulen, fandt jeg mine venner døde, flydende rundt i dammen. (Faktisk, så var de i Palm Springs flere kilo-meter væk).

Solen var gået ned, men månen var oppe, og jeg kunne se sammenkrøbne skygger, klar til at springe på mig. Jeg skreg og sparkede ud efter dem og begyndte at løbe ned ad bjerget. (De krybende figurer var faktisk kaktuser. Du kan gætte, hvordan jeg fandt ud af det)! Men i stedet for at holde mig på stien, skød jeg genvej til Palm Springs. Jeg kan ikke forklare, hvorfor jeg ikke slog mig selv ihjel, kun det at Gud må have holdt sin hånd over mig også på det tidspunkt. Min nedstigning fra bjerget var så stejl, og jeg havde så meget adrenalin pumpende i mine blodårer, at jeg tog store spring. Hvert skridt jeg tog føltes meterlangt, selvom jeg den dag i dag ikke er helt sikker på at det var virkeligt.

Jeg kiggede over min skulder og så store kampvogne køre ned ad bjergsiden imod mig. Arabere kom løbende bagefter med rifler i hænderne. Det hele føltes så virkeligt. Jeg havde aldrig følt så meget frygt i hele mit liv.

Klokken var omkring to om morgenen, da jeg endelig nåede plant niveau i nærheden af Palm Springs. I det fjerne kunne jeg se lyset fra en bar, og jeg løb hen imod det. Den var lukket, men jeg kunne høre stemmer indefra. „Lad mig komme ind, lad mig nu komme ind!" råbte jeg samtidig med at jeg bankede på døren med min knytnæve. „De er efter mig! De vil slå mig ihjel!"

Døren åbnede sig, og to sorte mænd med store øjne trak mig inde og låste døren. „Jeg kan ikke se nogen," sagde den ene af dem. „Hvem vil slå dig ihjel?"

„Hvor er telefonen? Jeg skal ringe til politiet!" gispede jeg og ignorerede mandens spørgsmål. De pegede begge på en mønttelefon ved den ene ende af baren. Jeg trykkede alarmnumret, og en stemme svarede med det samme.

„Mit navn er Doug Batchelor!" råbte jeg ind i telefonen. „Jeg bor i en hule oppe i bjergene, og araberne er efter mig. De har allerede dræbt mine venner!"

Stemmen i den anden ende var stille i et sekund. „Hvor er du?" spurgte han.

„Jeg er i en bar. Et øjeblik! Jeg skal lige finde ud af det," sagde jeg. Jeg vendte mig mod de to mænd, som stod ved siden af og så bekymrede til. „Hvor er vi?" spurgte jeg. De gentog hurtigt adressen i munden på hinanden, og jeg sagde det videre til manden i den anden ende.

„Vi kommer med det samme!" sagde han.

To minutter efter standsede en politibil foran baren med hvinende bremses, og to politimænd sprang ud og skyndte sig hurtigt ind. Jeg mødte dem med vilde øjne. Den ene lugtede til min ånde og lyste mig i mine øjne. „Ingen marihuana, ingen alkohol," sagde han videre til den anden politimand. „Kom med på politistationen," sagde han og åbnede døren for mig. Han satte sig på bagsædet, og den anden politimand satte sig ved rattet.

Da vi nåede til politistationen, førte de mig ind ad en sidedør. Endnu en gang tjekkede de for spor af stoffer og kropsvisiterede mig, men de fandt intet, som indikerede, at jeg tog stoffer. Undtagen det, at jeg var meget bange, så jeg ud til at være normal. De talte lavt sammen, men da jeg havde skarpe ører af at leve i bjergene, så kunne jeg høre hvert et ord.

„Hvad siger du?" sagde den ene med bekymret stemme. „Tror du, at det her har noget at gøre med olieforbuddet?"

„Det er muligt," svarede den anden politibetjent. Overbetjenten åbnede en anden dør og rådførte sig med en tredje betjent. „Det her er strengt fortroligt!" sagde han med lav stemme. „Du må hellere komme og skrive det her ned." Betjenten kom og satte noget papir i skrivemaskinen. Den stod ikke stille, mens vi snakkede. Han kunne skrive hurtigere end nogen, jeg havde set før. Han havde ikke besvær med at følge med min fortælling. „Nu skal du fortælle os præcist, hvad der skete."

Jeg besluttede mig til at udelade den del om pygmæerne, der løb efter mig med bue og pil. På en eller anden måde så passede det ikke ind mere. „Jeg var i min hule," begyndte jeg med. „Jeg hørte skud. Jeg gik udenfor, og jeg så en hel flok, der løb efter mig."

„Kunne du se, hvordan de så ud?" spurgte overbetjenten.

„Ikke så godt!"

„Sagde du, at de var arabere? Hvordan så de ud? Hvordan kunne du se, at de var arabere?" spurgte han.

„Månen skinnede, og jeg kunne se deres hovedbeklædning og deres kjortler. Det var helt sikkert arabere."

Den anden betjent brød ind og begyndte at snakke hurtigt med lav stemme, men igen kunne jeg høre ham tydeligt. „Araberne er godt nok sure over olieforbuddet. De planlægger nok at angribe Palm Springs!" Alle tre mænd så bekymrede ud. Præsidenten havde en bolig der, og mange velhavende og kendte folk boede i Palm Springs, så de tog hvert ord meget alvorligt.

„Du sagde at de dræbte dine venner. Skød de mod dig?" spurgte han.

„Åh, ja. Der var folk over alt. De skød efter mig, og jeg løb i fuld fart ned ad bjerget." Jeg viste dem mine støvler revet af kaktuserne.

„Så blev de store rullesten forvandlet til kampvogne og kom rumlende ned ad bjergene mod Palm Springs."

Maskinskrivningen stoppede langsomt, og mændene kiggede flovt på hinanden. Til slut sagde den ene af dem. „Du må være på noget - vi er ikke helt sikker på hvad, men du er under den myndige alder, og vi vil beholde dig i nogle dage." Med disse ord tog han telefonen, ringede til ungdomsforsorgen og bad nogen om at hente mig.

Verdens rigeste hule mand.

Kapitel 10.

New Mexico og tilbage!

Jeg tilbragte to dage i Palm Springs fængslet, hvor jeg kun fik serveret doughnuts og kaffe, før jeg blev hentet til Riverside County Youth Center (et pænt navn for et ungdomsfængsel). Det tog mig to dage før jeg holdt op med at se syner og opdagede, at jeg bare havde haft et dårligt „trip".

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvad de ville gøre med mig i ungdomshuset. Jeg tænkte på alle de vanskeligheder, jeg havde forårsaget for min far i Florida. Jeg kunne ikke bebrejde ham, hvis han ikke ville se mig igen. Jeg vidste ikke, at mens jeg sad i fængsel, så prøvede han også at finde en løsning på dette problem. At tage tilbage til min mor var udelukket. Jeg kunne kun se en udvej – at flygte og tage tilbage til min hule.

I Riverside begyndte min cellekammerat (også kaldet Doug) og jeg at planlægge. Vi smuglede nogle tændstikker ind, og den ene af os smeltede plastikken omkring boltene, som holdt plexiruden på plads i vinduet, mens den anden holdt vagt. Vi kiggede på hinanden i stille jubel, da den sidste bolt gav sig efter seks pakker tændstikker. Jeg fjernede ruden forsigtigt og kiggede ud. Ingen var i nærheden, men jeg kunne høre

stemmer fra gangen, så jeg satte den hurtigt på plads igen. Vi betragtede vores arbejde med tilfredshed. Brændemærkerne var svære at se, og ingen ville fatte mistanke til, at der var blevet pillet ved vinduet. Vi besluttede at vente på det rette øjeblik til vores flugt.

Før vi havde mulighed for at udføre resten af vores plan, kom en betjent imidlertid og låste døren op. „Doug Batchelor!"

„Ja!" svarede jeg.

„Kom med mig," beordrede han. „Vi løslader dig i din onkels, Harry Batchelor fra New Mexico, varetægt."

Jeg kunne næsten ikke tro mine egne ører. Onkel Harry bestyrede en indiansk handelspost i Navajo reservatet. Han og tante Nita var nogle af de sødeste mennesker, jeg kendte. Han elskede Navajostammen og udnyttede dem ikke ligesom nogle andre handelsmænd. Hans venlighed og ærlighed var kendt blandt indianerne, og han hjalp dem på alle mulige måder. Han kaldte sig ikke for en kristen, men han levede på mange måder som en sådan.

„Din onkel vil hente dig i lufthavnen," sagde betjenten.

Jeg følte mig lettet. „Onkel Harry kommer ikke til at fortryde det," ræsonnerede jeg. „Jeg vil være den bedste hjælp, han nogensinde har haft."

Og i begyndelsen hjalp jeg til. Onkel Harry og tante Nita behandlede mig som deres egen søn. Min kusine Donnie var på min alder, og vi gik godt i spænd. Jeg kunne mærke hele familiens kærlighed og deres ægte interesse for mit velbefindende. For første gang siden militærskolen havde jeg det godt.

Min onkel havde to forretninger, og jeg arbejdede i den ene, som lå i Kimbitto, New Mexico. Jeg satte nye varer på hylderne, vaskede gulvene og holdt forretningen ren. „Tag bare, hvad du har lyst til, Doug!" plejede min onkel at sige. Han havde ikke noget imod, at jeg tog nogle cigaretter. Han røg selv og havde ikke noget imod, at jeg også røg. Jeg lavede mig selv en sandwich, når jeg blev sulten og tog ammunition, når Donnie og jeg tog ud på gården for at skyde til måls.

Jeg kunne godt lide Navajostammen, specielt pigerne. Få af de unge mennesker viste nogen interesse for skolen eller for at forlade reservatet, men der var også undtagelser. En dag kom en pæn 18-årig ind i forretningen. Jeg kunne se på hans klare øjne og høre på hans pæne sprog, at han ikke var nogen almindelig ung mand. „Jeg har aldrig set dig før," sagde jeg, mens jeg ventede på ham. „Hvor kommer du fra? Hvad hedder du?"

„Jeg hedder Ken Platero. Jeg bor her i reservatet, men jeg går i skole på et universitet i Washington." Han smilede genert. „Jeg er hjemme på forårsferie," forklarede han.

Jeg var imponeret. „Mand, du må være klog!" sagde jeg. „Er de gamle rige?"

„Næh, jeg får stipendier," sagde han mens han løftede sin taske.

„Hvorfor kommer du ikke bare forbi engang efter lukketid, og så kan vi køre på motorcykler," sagde jeg indbydende. Han kunne lide min udadvendte stil, og jeg beundrede hans intelligens og gode udseende.

Jeg så ikke alkoholproblemets forfærdende omfang blandt indianerne. På grund af noget i deres fysiske opbygning, blev de hurtigere alkoholikere end de fleste andre folk. Min onkel fortalte mig, at i løbet af alle disse år i reservatet havde han aldrig mødt en indianer, som kunne tage en drink, skrue låget på flasken og sætte den væk igen. „De drikker til de enten ikke har flere penge, ikke mere at drikke eller er besvimet," sagde han.

Et par dage efter var Ken og jeg ude at ride. Idet jeg ignorerede min onkels advarsler, foreslog jeg noget dumt, som jeg har fortrudt lige siden. „Lad os gå ned i baren og få en karton øl," sagde jeg. Jeg ville have en drink, og jeg tænkte ikke på konsekvenserne.

Hele Kens ansigtsudtryk ændrede sig. Han så skamfuldt ned i jorden, mens han sagde: „Nej Doug! At drikke er ikke en god ide. Jeg vil ikke have noget med det at gøre."

Desværre holdt jeg fast ved mit! „Åh, kom nu, Ken! En drink vil ikke gøre nogen skade. Desuden er jeg ikke gammel nok til at selv at købe det." Jeg var ikke fyldt sytten endnu.

„Nej Doug! Jeg vil ikke starte på det. At drikke betyder ballade. Enhver som drikker, har problemer."

Jeg kunne se hans kamp. Hans fornuft sagde NEJ, men hans naturlige høflighed og ønsket om at behage sagde JA. Til sidst indvilligede han, og jeg gav ham nogle penge. Vi steg på vores motor-cykler og fræse ned til baren. Han gik indenfor og et par minutter senere kom han tilbage med en karton. Jeg stoppede pakken indenfor min jakke og lignede op. Vi kørte bagefter ud på landet og drak øllene sammen.

En eller to dage senere, gjorde vi det samme, men denne gang skulle jeg ikke tigge så meget. Inden ugen var gået, havde vi ikke bare besøgt baren adskillige gange, men jeg havde også lært ham at lave sit eget øl med gær og maltsirup i en 15 liters vandtønde. Stakkels Ken! Han kom aldrig tilbage til universitetet.

Jeg begyndte at bruge mindre tid i forretningen og mere tid med at køre på motorcykler, drikke, jage piger og komme i vanskeligheder. Som jeg blev mere og mere uregerlig, således blev jeg også mere og mere ulykkelig.

Til sidst kaldte onkel Harry mig ind til sig for at tale med mig: „Doug," sagde han alvorligt, „hvis du vil være en del af denne familie, så bliver du nødt til at opføre dig pænt. Ellers må du gå!" Jeg havde aldrig set min onkel så trist, og jeg følte mig dårligt tilpas. Et par dage senere, pantsatte jeg mit ur for 20 dollars, købte en ny rygsæk og tomlede tilbage til min hule i Californien. Jeg løb væk igen!

Jeg stoppede i Palm Springs for at købe forsyninger til hulen. Jeg havde netop forladt forretningen, da jeg hørte nogen sige mit navn.

„Hej, Doug!"

Jeg vendte mig, og der stod Jim og kiggede overrasket på mig. Det var den samme Jim, som havde vist mig sin hule i Talaquitz Canyon, da jeg var femten år gammel.

„Er det virkelig dig, Batchelor?" Han rystede på hovedet i vantro. „Ja, det er godt nok mig," forsikrede jeg ham. „Jeg er lige kommet tilbage fra et indianerreservat i New Mexico."

Jim havde åbenbart hørt om mig igen igennem de venner, som havde givet mig „jimsonweed". „Vi troede alle, at du var død," sagde han med et smil. „Vi havde ikke set dig siden den „jimsonweed" fest i din hule. Vi ledte efter dit lig i dagevis og gav til sidst op. Jeg er glad for, at du stadigvæk lever."

„Tak!" mumlede jeg. Hele hændelsen dukkede op igen for mit indre blik, og jeg skammede mig, når jeg tænkte på, hvor dumt jeg havde opført mig. „Hvordan gik det med de andre?" spurgte jeg lidt bekymret.

„Ikke alt for godt!" sagde Jim. „Mark gik gennem nogle glødende kul og brændte sine fødder så slemt, at han endte på sygehuset, men han er udskrevet nu." Han tøvede med at fortsætte.

„Hvad med Brad? Hvad skete der med ham?" insisterede jeg.

Jim rystede på hovedet. Efter en lang pause sagde han: „Der er ingen, som ved det med sikkerhed. Steve fortalte mig, at efter at I blev høje, lagde han sig på jorden i hulen og faldt i søvn. Da han vågnede næste morgen, var alle væk. Brad kan lige så godt være i bunden af dalen et eller andet sted."

Intet under, at de troede, jeg også var død! Jeg tænkte sørgmodigt på min vilde flugt ned ad bjerget den nat og undrede mig over, hvordan jeg overlevede.

Jeg tænkte en del på vej op mod hulen. Uanset hvor meget jeg prøvede at rationalisere mine handlinger, så kom jeg altid til den samme konklusion, nemlig at jeg ikke kun sårede mig selv, men også dem omkring mig. Var min dumhed skyld i Brads død? På

hele min vandring op i bjergene til min hule, begyndte skylden at tynde mig mere end tasken på min ryg.

Jeg nåede endelig den tredje dal. Jeg vendte mig mod min hule, og forlod stien. Da jeg rundede en stor rullesten, kom jeg næsten til at løbe ind i en ung fyr. Forskrækkede stoppede vi begge og kiggede på hinanden. „Davs," sagde jeg endelig. „Jeg er Doug."

„Jeg er Glen," svarede han. Vi nikkede til hinanden.

„Hvad laver du heroppe?" spurgte jeg.

„Jeg bor her."

„Hvorhenne?"

„I min hule," svarede han genert. Han pegede med sin tommelfinger over skulderen bagved ham.

„Kender du Jim og Sunny?"

"Ja."

Jeg tænkte ved mig selv „Hvad er der galt med den fyr? Kan han ikke tale?" Men, nu kunne jeg se, at han nød sin lille leg ved kun at svare på et spørgsmål ad gangen, så jeg grinede. „Nå, jeg er kommet tilbage for at bo her igen. Mit sted er den store hule under den store kampesten." Jeg pegede mod den store klippe lige foran.

Jeg studerede ham meget nøje, mens jeg talte med ham. Han var en lille mand, omkring 170 cm høj, med uglet skæg og gennemborende, brune øjne. Selvom han så ud til at være 25 år gammel, var hans lysebrune hår tyndt i toppen og lidt vigende. Hans hud var blevet mørk på grund af hans udeliv. Noget ved hans person gjorde mig nysgerrig. Hans tilbageholdenhed med at tale gav mig det indtryk, at han skjulte en hemmelighed, og jeg spekulerede på, hvad det kunne være. Senere fandt jeg ud af, at hans forældre havde været lægemissionærer i Indien. Folket og skolesystemet i Indien var så anderledes, at da familien flyttede hjem til USA, tog det lang tid for dem at vænne sig til det. Han følte sig usikker sammen med amerikanske børn og holdt sig stort set for sig selv. På trods af en høj intelligens og mange talenter blev han aldrig gift. Nu så han ud, som han løb fra selve livet.

Det viste sig, at vi to var de eneste beboere i denne dal, og det skulle vi være i de næste par måneder. Han kunne lide mine tale-gaver, og jeg blev pirret af hans mystiske stilhed. Men nu, sagde vi farvel til hinanden med et løfte om at besøge hinanden snart.

Da jeg kom tilbage til hulen, blev jeg ikke forbavset over, at mine forsyninger var forsvundet. Jeg havde trods alt været i New Mexico i tre måneder, og mine venner troede, at jeg var død. Det, der overraskede mig, var, at Bibelen stadigvæk lå, hvor jeg havde lagt den. En stemme sagde: „Doug, tag den op og læs i den!" Jeg ignorerede stemmen og bestemte mig for at læse i den senere. Først måtte jeg sætte stedet i stand igen.

Jeg nynnede, mens jeg satte mine ting på plads. Musikken fra vandet lød som glade børn, der småsnakkede med hinanden. Solen skinnede over mit hoved, en lille brise hviskede i morbærfigentræerne, og en tornirisk sang glad. Jeg var hjemme!

En eftermiddag sad jeg i min hule og var ved at rulle en cigaret, da jeg hørte en fjern mjaven. Jeg sad stille og lagde hovedet på skrå for at lytte.

„Mjav."

Det var helt sikkert, at det lød som en kat. Der var rødlosser og bjergløver heroppe, men dette var en rigtig kat. Jeg undrede mig over, hvordan en lille mis kunne komme helt herop i disse ørken-bjerge. Så fik jeg øje på den. Det var den smukkeste sort-hvide kat med lang perserpels, som hoppede fra sten til sten i bækken.

„Hvor kommer du fra?" spurgte jeg.

Jeg fik aldrig svar på det spørgsmål, men i det næste halvandet år, boede „Stranger" i min hule. Han var en stolt jæger og kunne skaffe en stor del af sin egen mad ved at fange egern, fugle og selvfølgelig mus. Efter at Stranger flyttede ind, var der ingen af disse dyr, der fik et langt liv i min hule. Nogle gange om natten, når han var færdig med at jage, kom han ind i mit hulesoveværelse og skubbede forsigtigt til min næse med sin pote, indtil jeg løftede tæpperne. Så kravlede han ned til mine ben, krøllede sig sammen og spandt. Jeg må indrømme, at det var en meget afslappende følelse for mig, men engang da han var oppe at slås med et stinkdyr, blev jeg nødt til at sætte ham ud i en hel uge.

Jeg tilbragte mange lykkelige timer med at opdage min dal og den omgivende natur, indtil jeg kendte den som min egen lomme. Fra forår til efterår kom vandrere og spurgte om vej eller sad bare og snakkede.

En dag var Glen og jeg på vej til byen, da vi pludselig hørte en jamren. Da vi kiggede over et klippefremspring, så vi en ung mand, der sad på en afsats, rystende og jamrende. Blod strømmede fra en flænge i hans hovedbund og løb ned over hans ansigt. Hans tøj var revet itu, og hans krop var dækket af skrammer, sår og størknet blod. Vi skyndte os ned til ham. „Hvad er der sket?" gispede jeg. Han fortsatte med at jamre sig og rokkede frem og tilbage, men svarede ikke. Han var åbenbart i chok og uvidende om vores

tilstedeværelse. Glen kiggede op. „Det ser ud til, at han er faldet deroppefra." Han pegede mod en klippe 30 m over os. „Jeg ved ikke, hvordan han overlevede faldet?"

„Vi må hellere tilkalde hjælp!" sagde jeg. Jeg lænede mig over mod manden og satte min mund til hans øre: „Vi skal nok komme tilbage. Bare hold ud!" Glen og jeg løb ned ad stien mod Palm Springs, og jeg er sikker på, at vi slog en rekord i at komme hurtigt ned ad det bjerg.

Da vi nåede til forretningen, ringede vi til redningsholdet. „Hurtigt!" gispede jeg. „En mand er slemt tilredt oppe i Tahquitz dalen. Han faldt ned fra en klippehylde. Han er alvorligt såret!"

Efter et par hurtige spørgsmål og svar, fortalte de mig, at de ville sende et to mands team af sted i helikopter med det samme. Vi skyndte os tilbage til stedet for at være hos den sårede mand og for at guide helikopteren og vise lægeholdet, hvor de skulle hen.

Helikopteren fandt et sted at svæve. To mænd blev hejst ned og skyndte sig hen til den sårede med deres udstyr, mens piloten holdt helikopteren i gang.

Glen og jeg så på. Lægeholdet undersøgte hurtigt mandens livstegn, lagde et drop og spændte ham fast på en bære.

Der var ikke et fladt sted, hvor helikopteren kunne lande, så den dygtige pilot holdt et hjul sæt på kanten af en lille klippe. Vi fire bar den sårede mand langsomt op ad den stejle skrænt til helikopteren. Hver gang vores ben gled en lille smule, jamrede den stakkels mand sig. Da vi nærmede os helikopteren, blev jeg bekymret for min egen sikkerhed. De roterende propeller flænsede luften omkring os, og støv og kaktusbolde kastedes rundt i det hvirvlende støv. Det var ikke svært at forestille sig, at hvis den lille klippe, som helikopteren stod på, pludselig gav efter, ville den falde ned over os og mase os til plukfisk. Men snart var den sårede mand bragt i sikkerhed, og helikopteren lettede og fløj mod sygehuset.

Da jeg senere løb ind i piloten nede i byen, fortalte han, at den unge mand havde drukket, inden han faldt. „Han var heldig, at I lige kom forbi på det rigtige tidspunkt," sagde piloten.

Jeg havde det godt med at hjælpe til med denne redningsaktion. Det markerede begyndelsen på mit venskab med Riverside Redningskorps. Forsvundne og sårede bjergbestigere var desværre almindeligt i disse uvejsomme bjerge. I mange tilfælde fløj helikopter-teamet lavt hen over min hule og spurgte mig ved hjælp af en megafon, om jeg havde set en savnet bjergbestiger. Jeg svarede ved hjælp af tegn eller ved at vifte med et rødt håndklæde. Selvom jeg var en lovovertræder - for dette var et reservat for Agua Caliente indianerne - så var der ingen, der tog sig af det på grund af mit samarbejde med Redningskorpset.

De fleste mennesker, der faldt, havde enten drukket eller taget stoffer. Ikke alle ulykker fik en heldig udgang. Når vandringsmænd gik på de smalle bjergstier og koncentrerede sig om hvert skridt, glemte de ofte tunge rygsække, som stak op bagved dem. Engang imellem kunne en rygsæk gribe fat i nogle overhængende klipper, og stødet ville slynge personen ned i dalen.

Nogle vandrere prøvede at følge en lille bæk ned ad bjerget, men endte med at falde i en dødsfælde. Tre damme, som lå for enden af den tredje dal narrede dem. For at nå frem til den første dam, var de nødt til at kure ned ad en stejl, næsten lodret klippevæg. Længere nede, kom de til den anden dam, som også lå i bunden af stejle klippevægge. Da de så den tredje dam, fortsatte de deres vandring ned ad bjerget. Hvad de ikke kunne se, var det 30 m høje vandfald under den tredje dam. Da de nåede til det punkt, var de fanget. Uden specialudstyr var der ingen vej ud derfra. At prøve at kravle tilbage ville være det samme som for en bille, når den kravler op ad indersiden af en krukke. Nogle døde af udmattelse. Andre sultede ihjel eller døde af slangebid, og en ældre mand døde af hjertestop, efter at være faldet i dammens kolde vand.

Når jeg gik til byen for at købe ind, blev min opmærksomhed tiltrukket af de hjemløse, som ledte efter mad i containere bag føde-vareforretningerne. „Hvad laver I?“ spurgte jeg første gang, jeg så dem.

„Vi leder efter skatte. Forretningerne smider en del gode ting væk, især bananer.“

„Bvadr!“ tænkte jeg ved mig selv. „Jeg ville aldrig tage mad fra et sådant stinkende sted. De mennesker har ingen selvrespekt.“

Hver gang jeg kom ind til byen, så jeg de folk gennemsøge skraldet. Til slut blev jeg selv så nysgerrig, at jeg nærmede mig. Snart begyndte jeg at udpege de ting, jeg kunne se, og inden længe var jeg også i fuld gang med at rode i skraldet samme med de andre. Mit bedste fund var de brunprikkede bananer, som var for modne til at forretningerne kunne sælge dem, men lige perfekte til mit bananbrød. Vi fandt masser af brød og pizza bagved et bageri ved navn Nicolino's. I stedet for at sælge det som daggammelt brød, smed de det ud, og vi kunne derfor altid finde god mad. Senere da jeg blev kristen tænkte jeg. „Synd er ligesom at gå igennem skraldet. I begyndelsen føles det odiskt og ulækkert, men som man vænner sig til det, synes det mindre ulideligt, og til sidst befinder man sig dybt i det.“

Jeg blev snart venner med de hjemløse fra Palm Springs. Ingen af dem havde almindelige navne som f.eks. Bob eller Jim. De havde alle kælenavne som Skøre Dan, Railroad eller Pack Rat. En dag drillede en af mine venner ved navn Rico mig, mens vi stod sammen med vores venner. „Du er en hulemand,“ sagde han. „Vi kan ikke kalde dig Doug længere! Vi vil kalde dig Duh-ugh. Jah! Det var det første ord, en hulemand lærte at sige. Duh-ugh.“

„Jeg vil hellere bare være Doug, eller endda 'hulemand'," sagde jeg. „Men ikke Duh-ugh."

Så de kaldte mig Hulemand, og navnet hænger stadig ved mig blandt disse venner.

De hjemløse havde nogle underlige vaner. Lille Richie, en ung mand ca. 150 cm høj, sov om natten i en Røde Kors boks til gammelt tøj. Han var tilpas lille til at kunne komme igennem lemmen, og han kunne godt lide at sove der, fordi det gamle tøj, som folk smed i, skabte en dejlig blød seng. Men en tidlig morgen før Richie vågnede, var der nogen, der besluttede, at de ville donere deres gamle gryder og pander til Røde Kors. Du kan forestille dig, hvor overrasket Richie blev, da gryder og pander ramlede ned over hans hoved. Og prøv at forestille dig, hvor forskrækket personen der donerede tingene, blev, da han hørte en stemme fra bunden af boksen: „Hallo, kan du så holde op med det!"

Så var der Skøre Dan. Han havde sniffet sin hjerne væk med LSD og gik rundt og argumenterede med mannequinerne i forretningsvinduerne.

Jeg kunne høre musik på et anlæg, da jeg først flyttede til hulen, men anlæg er ret begrænsede, og jeg ønskede mig noget mere alsidigt. Da jeg fik et brev fra min bror, hvor han spurgte om, hvad jeg ønskede mig til min fødselsdag, sagde jeg en fløjte. En uge senere var der en pakke til mig. Jeg åbnede den spændt, og der lå en pæn ny sølv Yamaha fløjte i en pæn blå velour boks. At lære at spille var sværere end jeg havde forestillet mig, men jeg havde masser af tid, og med tiden kunne jeg spille så godt, at folk troede, jeg vidste, hvad jeg gjorde. Når jeg derefter tog ind til byen for at købe ind, tog jeg min fløjte med. Jeg fandt et lille hjørne ved en boghandel og sad med krydsede ben på fortovet og spillede på min fløjte. Engang imellem var der nogle forbipasserende, som stoppede for at lytte, og nogle gange smide mønter i den kop, jeg havde placeret foran mig. Når jeg mente, jeg havde indsamlet nok til at gøre mine indkøb, ville jeg tage det, jeg havde tjent og så ville jeg tage til forretningen og købe de ting, som containerne ikke kunne levere.

Verdens rigeste hule mand.

Kapitel 11.

På vej til at opdage sandheden!

Spændingen ved at bo i en hule var ved at aftage, og der skete ikke så meget mere. Omringet af naturens storhed vendte mine tanker sig mere og mere mod Gud. Jeg længtes efter den flygtige indre fred, som oprindeligt havde bragt mig hertil, og jeg brugte en masse tid på bøger om filosofi og østens religioner. Der stod, jeg skulle meditere og vende blikket indad, for der ville jeg finde Gud. Men jo mere jeg kiggede indad, jo mere utilfreds blev jeg, fordi jeg vidste, at indvendigt var alt kaos.

I mit sind havde jeg fordomme mod kristendommen på grund af mine jødiske familiemedlemmer, som naturligvis ikke accepterede Jesus som Messias. Jeg var blevet fortalt, at kristendommen var årsag til alle krigene op igennem Europas historie – som korstogene, massakrerne i den mørke middelalder, og krigene i Irland mellem katolikker og protestanter.

En ting havde jeg dog hørt om Jesus Kristus, som fangede min opmærksomhed. Jeg var blevet fejlagtigt fortalt, at han underviste i reinkarnation. Jeg besluttede at undersøge det. Jeg kunne måske endda finde noget ammunition til at bruge imod de Jesus freaks, som kunne lide at diskutere religion med mig.

En dag tog jeg Bibelen ned fra klippehylden og tørrede støvet af. Der stod „Den Hellige Bibel, King James version". Jeg undrede mig over, hvem King James' „virgin" (engelsk for „jomfru") var, for selv om jeg havde afsluttet niende klasse, kunne jeg ikke læse flydende, så jeg læste ordet forkert. Da jeg åbnede Bibelen, så jeg på første

side en håndskrevet besked: „Genfødt den 12. juli 1972. Det er min bøn, at hvem, der end finder denne Bibel, vil læse den og finde den fred og glæde, som jeg har fundet." Nedenunder var min velgørers underskrift.

„Nå," tænkte jeg, „jeg leder godt nok efter fred, men jeg tvivler på, at jeg vil finde den her." Ikke desto mindre satte jeg mig ned på min stol og begyndte at læse. Hver gang jeg kom til ordet brethern, (brødre) så troede jeg, der stod breathing (vejrtrækning). „Det må være et åndeligt udtryk," tænkte jeg. Du vil blive overrasket over, hvor meget de trækker vejret i Apostlenes Gerninger!

Selv om jeg kæmpede med King James' gamle oversættelse, fangede fortællingerne dog min opmærksomhed. Det føltes, som om der var en guddommelig tilstedeværelse, som overbeviste mig om, at dette var sandheden. Jeg kunne godt lide beretningen om Adam og Eva og ville ønske, at jeg kunne tro på den, fordi den ville hjælpe mig med at få det bedre med mig selv. Hvis Gud skabte den første mand og kvinde, så betød det, at jeg nedstammede fra Gud og ikke fra nogen amøbe eller abe! Mens jeg læste videre, genoplevede jeg disse begivenheder i jordens allertidligste historie. Det gjorde mig ked af det, da Adam og Eva ikke adlød Gud og derfor var nødt til at forlade Edens have.

Fortællingen om syndfloden talte stærkt til mig. Hvis vand havde dækket hele jorden, så er det ikke så mærkeligt, at jeg fandt havfossiler i ca. 2.000 meters højde, da jeg boede i New Mexico. Det forklarede også, hvorfor klippevæggene i min dal var slidt glatte meget højt oppe. En katastrofal syndflod bærende tonsvis af aflejret dynd, mens den bølgede frem og tilbage, gav mere mening end alt det andet, som mine lærere havde lært mig i skolen.

Da min stol blev for hård, rejste jeg mig og gik hen til min hængekøje og fortsatte med at læse. Da min mave knurrede af sult, lagde jeg modvilligt Bibelen fra mig og tilberedte min frokost. Så satte jeg mig foran mit „bord“ (en omvendt spand), lagde Biblen på mine knæ og fortsatte med at læse, mens jeg spiste.

Jakob mindede mig om mig selv. Hans forræderiske forsøg gav ham problemer derhjemme og tvang ham til at flygte for sit liv. Jeg tænkte på alle de gange, jeg var flygtet hjemmefra. Den del, hvor han til slut vendte tilbage til sin far, fik næsten tårer frem i mine øjne.

Jeg læste de ti bud igen og igen. De så ud til at være sådanne perfekte regler! Jeg lagde mærke til, at det fjerde bud handlede om at holde den syvende dag hellig, så jeg kiggede på en gammel kalender i mit hulesoveværelse. „Er det ikke lørdag?“ spurgte jeg mig selv. Så læste jeg de ti bud for tredje gang. Jeg tænkte, at hvis folk bare levede efter disse regler, hvor anderledes ville vores verden så ikke være!

Jeg begyndte at skære ned på læsningen, da jeg kom til sidste del af Anden Mosebog med alle de navne, som jeg ikke kunne udtale, og til slut lagde jeg Bibelen til side, men mine tanker var stadigvæk ved de fortællinger, og jeg begyndte at indse, at Gud virkelig bekymrede sig for, hvad menneskene gjorde.

En dag løb jeg ind i en „Jesus-freak“, da jeg var i byen, men i stedet for at undgå ham, som jeg normalt plejede, fortalte jeg ham bare, at jeg var ved at læse Bibelen. „Men fortællingerne endte,“ sagde jeg trist. „Fra nu af er der kun en masse navne og tal, og det bliver gentaget hele tiden. Findes der ikke flere gode historier?“

„Selvfølgelig, Bibelen er fuld af dem,“ svarede han. „Hvorfor prøver du ikke at læse Det Nye Testamente? Mattæus, Markus, Lukas og Johannes. De handler alle sammen om Jesus Kristus.“

„Jeg tror ikke, at jeg tror på Jesus Kristus,“ sagde jeg langsomt.

Han sagde mig ikke imod. „Det er op til dig,“ sagde han.

Jeg besluttede mig for at prøve at læse Det Nye Testamente. Mattæus lagde ud med en slægtshistorie, og jeg begyndte at tro, at jeg havde begået en fejltagelse, men jeg var snart forbi alle disse „blev far til“ og blev glædeligt overrasket over at finde ud af, at

historien havde en handling trods alt. Jeg var fyldt med negative forventninger, da jeg begyndte at læse Mattæus, men i stedet for at opdage Jesus som en bedragerisk fupmager som søgte at herliggøre sig selv, fandt jeg en person, som var varm, magtfuld, omsorgsfuld, tilgivende, og som rejste omkring for at undervise folk, helbrede og oprejse dem fra de døde.

Jeg følte et guddommeligt nærvær, som fortalte mig, at dette var sandheden, men Satan var stadigvæk omkring mig for at skabe tvivl. „Du kan slet ikke vide, om en sådan person nogen sinde har eksisteret. Måske er det bare fri fantasi opfundet af dygtige forfattere!" hviskede han.

Måske var det sandt, men jeg ville i hvert fald undersøge det og se, hvad jeg kunne finde frem til. Jeg besøgte det offentlige bibliotek i Palm Springs. Jeg opdagede, at Jesus ikke kun var en historisk person, men at han var så vigtig, at al historie var beregnet ud fra hans fødsel!

Jeg blev færdig med Mattæus og begyndte på Markus, som fortalte stort set den samme historie, men mere handlingsmættet. Jeg kunne virkelig lide Lukas evangeliet, specielt fortællingen om den fortabte søn. Jeg følte mig som den oprørske søn, som havde brug for at vende tilbage til sin himmelske far.

Lukas fortalte også historien om den barmhjertige samaritaner. Jeg tænkte på alle de folk, som var kørt forbi mig, da jeg havde det svært og tog på stop. Så kom den kristne mand forbi, ligesom samaritaneren, og hjalp mig. Jeg begyndte at se kristendommen i et andet lys, og alle de andre religioner blegnede i sammenligning. I stedet for at fortælle mig at se indad for at få styrke, lærte jeg at se på Jesus. Han ville give mig den hvile og tilgivelse, som jeg søgte.

Johannes evangeliet med dets dybe gudsbegreber og Guds kærlighed glædede mig, og jeg kunne føle Jesus drage mig.

Da jeg var færdig med at læse de fire evangelier, vidste jeg, at jeg var nødt til at bestemme, hvad jeg skulle gøre med denne Jesus. Jeg vidste, at han virkelig havde levet, men hvem var han? Jeg kunne se tre muligheder. Enten var han sindssyg, en løgner, eller også var han det, han havde erklæret fra begyndelsen, nemlig Guds søn.

Jeg ønskede af hele mit hjerte at kende sandheden. Jeg vidste ikke, at jeg kunne søge rådgivning ved hjælp af bøn, men jeg er sikker på, at Gud kendte mit hjertes længsel og hjalp mig til at tænke det igennem.

„Kunne han have været sindssyg?" spurgte jeg mig selv.

Jeg tænkte på de mange gange, hvor han havde bragt sine fjender til tavshed ved hjælp af et par enkelte ord. Jeg tænkte på magten i hans ord, som f.eks. Bjergprædikenen, og

hvordan han kunne læse folks tanker og planer. Nej, jeg besluttede, at han ikke var sindssyg. Han var fantastisk.

„Var han en løgner og en forræder?”

Jeg tænkte på hans livs uselviske kald, på hvordan han helbredte de syge, oprejste de døde og uddrev onde ånder. Han viede hele sit liv til at fortælle sandheden og afsløre hykleriet. Hvis han var en løgner, så kunne han let have løjet ved retssagen mod ham og undgået døden. Jeg var en dygtig løgner, og man siger jo, at der skal en til at kende en anden. Nej, Han var ingen løgner!

Så var der kun en konklusion tilbage!

Jesus måtte være den, som han erklærede sig for at være – Gud blev kød og tog bolig iblandt os. Da sagens rette sammenhæng gik op for mig, faldt jeg på mine knæ lige der i min hule. „Herre Jesus!” råbte jeg højt. „Jeg tror, at du er Guds søn og min frelser. Jeg tror på, at du betalte for mine synder. Jeg vil gerne have, at du kommer ind i mit liv, og at du viser mig, hvordan jeg kan følge dig.”

Satan havde travlt med at tage modet fra mig på grund af den vej, jeg var ved at vælge. Jeg kunne faktisk føle de onde og gode kræfter kæmpe i mit hjerte.

„Hvad laver du?” spurgte Satan. „Du har været huleboer i alt for lang tid. Se hvordan du taler til dig selv! Du er i hvert fald en håbløs synder. Tænk på alle de onde ting som du har gjort? Du er kommet for langt ud.”

„Men hvad har jeg at tabe ud over min synd og min skyld?” svarede jeg. „Jesus, jeg ved, at jeg har gjort mange onde, dumme ting, og det er jeg ked af. Vil du ikke tilgive alle de ting, jeg har gjort? Og vil du ikke nok ændre mit liv?”

Jeg forblev på mine knæ lidt længere. Jeg følte ikke noget lys fra oven eller andet dramatisk, men på en eller anden måde så vidste jeg, at Gud hørte min bøn og tilgav mine synder. Mit hjerte fyldtes med den sødeste fred, jeg nogen sinde havde oplevet. Langsomt rejste jeg mig og så mig omkring. Hele verden føltes mere smuk. Musikken fra vandfaldet, det klare vand i min dam, de svajende træer, de blå skyer – hvilken vidunderlig verden Gud havde skabt for menneskerne til at bo i! Mit hjerte sang, og jeg længtes efter at dele min glæde med nogen.

Jeg holdt ikke op med at ryge den dag. Jeg holdt ikke op med at drikke og heller ikke med at ryge marihuana. Gud overvældede mig ikke ved at vise mig alle de ændringer, jeg måtte indføre i mit liv, men han accepterede mig, og jeg vidste, at jeg tilhørte Jesus. Helligånden ville overbevise mig om mine synder en ad gangen, mens jeg voksede i nåden.

Et par dage senere kom en baptist fyr forbi min hule og stoppede for at snakke. Samtalen drejede straks ind på religion, og jeg fortalte ham alt om min overgivelse til Jesus. „Det er dejligt, Doug! Jeg er så glad på dine vegne!" sagde han oprigtig, „men du er ikke blevet døbt, vel?"

„Nej, hvorfor?" indrømmede jeg langsomt. „Jeg har slet ikke tænkt på det. Hvor står det henne?" Han tog min Bibel og slog hurtig op til Matthæusevangeliet. „Her er det, Matthæus 28,19: `Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.'"

„Nå, det er da til at forstå," indrømmede jeg, „men hvordan kan jeg blive døbt? Jeg kender slet ikke nogen præst."

„Det er ikke noget problem," sagde han. „Her er vand. Jeg kan døbe dig."

„Okay, øhh..." tøvede jeg. „OK! Hvis det er, hvad jeg skal gøre, lad os gøre det. Jeg skal lige hente noget til at tørre mig med." Jeg tog to håndklæder fra mine hylder og lagde dem på jorden ved siden af dammen. Vi gispede begge, da vi steg ned i det iskolde vand.

„Hold fast i mit venstre håndled!" sagde han. Jeg greb fat med begge hænder. Han løftede sin højre hånd over mit hoved og sagde højtideligt: „Broder Doug, fordi du tror, at Jesus Kristus er Guds søn, døber jeg dig i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Amen." Han sænkede mig ned i vandet og løftede mig op. Vi løb begge op af det kolde vand, men jeg følte mig ekstatiske, mens vi tørrede vores dryppende kroppe.

Min ekstatiske fornemmelse varede dog ikke ret lang tid. Senere den dag tomlede jeg ind til byen for at fejre min dåb med et par øl. En stemme inden i mig sagde: „Nej, Doug, kristne drikker ikke."

„Men drak Jesus ikke vin?" rationaliserede jeg. „Forvandlede han ikke vand til vin?" Jeg havde ikke lært, at ordet vin i Bibelen tit betyder „most". Af og til når det var gæret, blev det kaldt for „blandet vin" eller „stærk drik". Senere fandt jeg ud af at Bibelen lærer, at drikke er dumt og ondt (se Ordsprogenes Bog 20,1).

Jeg havde taget mange stoffer i mit liv, inklusive LSD, hash, amfetamin, barbiturater, THC (syntetisk form for hash), PCP og kokain, men ingen af disse stoffer var mere vanedannende eller farlige end alkohol. Over halvdelen af alle trafikulykker sker på grund af alkohol, og de fleste af de folk som er i fængsel, på sygehus eller i psykiatriske institutioner er der på grund af alkohol.

Jeg havde ikke planlagt at blive fuld den dag, men efter en øl var min viljestyrke blevet svækket, så jeg drak tæt sammen med en kammerat, og før solen gik ned på min dåbsdag var jeg blevet arresteret på grund af dårlig opførsel.

Min dåb havde overset det efterfølgende, vigtige vers. „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer." Han havde ikke lært mig, hvordan jeg skulle leve det kristne liv. Til hans forsvar vil jeg sige, at det at undervise en ny kristen tager meget lang tid, og den dag kom han jo også bare forbi min hule. Gud brugte ham til sætte mig i gang med min kristne vandring. Senere fortalte andre kristne mig, hvordan man lever et kristent liv.

Jeg skammede mig, da jeg blev løsladt fra fængslet den næste dag, men et eller andet sted vidste jeg, at Gud ville tilgive mig, så jeg fortsatte med at læse og bede. Jeg begyndte at søge efter tegn på, at Gud var med mig. Jeg læste i skriften, „Vær altid glade". Jeg tog Gud på hans ord. Hvis jeg slog mit hoved eller mig selv på et eller andet, sagde jeg „Tak Gud!" Jeg ville ikke tillade djævelen at lade mig bande, og jeg vidste, at jeg ikke kunne takke Gud og bande samtidigt.

Jeg blev skuffet over, at Glen ikke viste nogen interesse i min nye glæde. Jeg kunne ikke forstå hans holdning, men jeg ville dog ikke lade dette slå mig ud. Min entusiasme voksede dagligt, og jeg begyndte at bede om, at Gud ville finde en vej, hvorpå jeg kunne vidne for ham. „Men det er nok for svært, selv for Gud!" tænkte jeg. „Der er ikke andre her end Glen, og han vil ikke høre på mig."

Jeg kendte ikke Guds planer for mig - eller for Glen i det hele taget! Jeg vidste ikke på det tidspunkt, at Glen var interesseret i de åndelige kræfter, men et par år efter overgav han sit liv til Gud.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 12.

Stjerne for en aften!

Et par dage efter min bøn til Gud om at vise mig hvordan jeg kunne vidne for ham, gik jeg ind til byen for at foretage min månedlige telefonopringning til min mor. Hun lød begejstret, da hun hørte min stemme.

„Åh, Doug! Gæt, hvad der er sket?" jublede hun. „Jeg har spist frokost med en nyhedsreporter fra CBS TV kanalen, og han mente, at en dokumentar om en millionær søn, der bor i en hule, ville være en god historie. Han vil komme op til dig og optage den."

„Sejt," sagde jeg. At skulle i fjernsynet lød spændende. Jeg tror, at jeg har arvet mors lidenskab for skuespil. „Hvornår kommer de?" spurgte jeg.

„Det ved jeg ikke. Ring til mig i morgen, for så burde jeg vide besked," sagde hun. Jeg tog den lange tur fra bjergene og ind til byen flere gange den uge, men fik altid det samme svar. „Ring i morgen!"

I frustration over CBS-kanalen, kontaktede mor NBC. De sagde ja med det samme. Kl. 9.30 næste morgen mødte jeg min mor og to tv-hold, et fra CBS og et fra NBC. Uden at vide det havde begge hold booket det samme fly og ankom samtidigt til lufthavnen. Straks begyndte et højlydt skænderi om, hvem der havde eneretten til historien. Det var alt sammen meget pinligt for mig. Mor, Gud velsigne hende, vadede ind midt i det hele og agerede som mellemmand.

„I har haft jeres chance," fortalte hun CBS folket. „Min søn rejste frem og tilbage hver dag, og I lod os bare vente. Vi giver rettighederne til NBC."

CBS manden blev rød i hovedet og begyndte at råbe ad mor. „Ved De ikke, at det tager lang tid at sætte sådan et projekt op? Jeg gjorde det så hurtigt som muligt", spruttede han.

„Det kan godt være, men det tog sandelig ikke NBC særlig lang tid at samle det hele sammen," sagde hun. „De får historien, og dermed slut!"

„Ved De, hvor meget det her koster mit firma? Frue, De er ussel!" Med det tog han sit mandskab og stormede væk.

I begyndelsen tænkte jeg, „Herre, hvorfor skulle alt dette ske på denne måde?" Senere opdagede jeg, at CBS journalisten havde medbragt et par tarzanunderbukser af leopardskind, som jeg skulle bære, og han planlagde at gøre grin med det hele. Gud vidste hele tiden, hvad han gjorde!

Det slag generede dog ikke min mor! Hun havde på kort tid planlagt alt, og vi begyndte at bevæge os mod hulen. Vores helikopterpilot, Pete Scott, måtte flyve to gange for at bringe alle ud til den tredje dal, men det tog ikke lang tid med en helikopter.

Sikken følelse at se stien fra luften, den som jeg har fulgt så mange gange. Det krævede en hel del dygtighed at lande. Der var ikke plads til at lande foran hulen, så Pete fandt

længere nede en stor kampesten, som var flad nok til at sætte et hjul på, samtidig med at han svævede, mens passagererne stod af sammen med udstyret.

Pete og jeg kendte hinanden ret godt. Det var ham, som arbejdede for redningsholdet, og han spurgte altid mig først, om jeg havde set den pågældende forsvundne vandrør. Han morede sig over al den ståhej, man lavede for hans hippieven.

Da de var klar til at filme, gav de mig et par instrukser og begyndte at filme. Først filmede de, mens jeg gik op ad stien med min rygsæk på. Så bad de mig om at bygge et bål og lave mad. De filmede min hule inde og ude – min hængekøje, det lille vandfald, dammen, min stol og selv den plastikboks, som gjorde det ud for et bord, og som jeg brugte til opbevaring af mad og til at holde krybene væk.

„Hvad laver du ellers ud over at lave mad og spise?" spurgte instruktøren.

„Nogle gange går jeg på opdagelse, sommetider bygger jeg ting, og sommetider læser jeg," sagde jeg. „Af og til svømmer jeg i dammen."

Hans ansigt lyste op. „Hvad med at tage en lille svømmetur for os?" spurgte han. „Det ville være en god slutning."

Jeg tøvede og kiggede ned. Til sidst sagde jeg: „Jeg har ingen badebukser."

„Åh, det er ikke noget problem," forsikrede han mig, „mine kamerafolk er professionelle. De kan tage gode billeder på lang afstand, så at ingen lægger mærke til det."

Jeg tænkte over det et øjeblik. „OK, hvis du ikke har noget imod det, så har jeg det heller ikke," sagde jeg og tog mit tøj af. Kameraholdet trak sig så langt tilbage som muligt. Jeg kravlede op på stenen, 6 m over dammen og sprang i. Instruktøren og hans folk var tilfredse. Jeg svømmede et par minutter, mens kameraerne snurrede. Mor stod på den ene side og rakte mig et håndklæde, da jeg kravlede op. (Det var umuligt at chokere hende). Efter at have klædt mig på, sagde instruktøren, at han ville lave et interview. „Skyd løs!" sagde jeg.

„Din far er multimillionær. Din mor er i show business. Du kunne blive hvad som helst – være, hvem du vil. Hvorfor vil du leve et sådant sted, langt væk fra civilisationens behagelighed."

Jeg tænkte et øjeblik. „Jeg var vel en kujon, fordi jeg løb væk fra love og regler. Jeg ville prøve at gøre det hele på min egen måde. Alt og alle omkring mig virkede så falske. Det er et ,høg over høg - samfund'. Jeg kom altid i vanskeligheder, og jeg ved, at jeg havde et rigtigt indstillingsproblem. Herude har jeg det godt. Jeg får masser af sol, frisk luft og motion ved at kravle op ad bjergstierne." „Jeg fandt en Bibel i min hule, og den lærte mig

om Jesus Kristus. Han forandrer mit liv, og jeg har endelig fundet den glæde og fred, som jeg søgte. Nu hvor jeg har fundet Jesus, vil jeg fortælle det til hele verden. Jeg er en fri mand nu, fordi min synder er blevet tilgivet. Jeg ville ønske, at alle kunne være lige så lykkelige som jeg er, her i min hule med Gud, omgivet af de ting, han har skabt."

Da jeg sluttede min lille tale, filmede de mig, mens jeg spillede på fløjte, og så pakkede de deres udstyr sammen, og vi tog alle tilbage til Palm Springs.

„Hvornår kommer det i fjernsynet?" spurgte jeg instruktøren. „Det bliver sendt tre gange i dag, nemlig i nyhederne kl. 17, 22 og 23," sagde han.

„Hvordan kan de nå det?" spurgte jeg skeptisk. „Klokken er næsten 14!"

„Det finder du ud af," sagde han med et lille glimt i øjet. „Vi er professionelle, ikke?" Men jeg havde stadigvæk min tvivl.

„Der er en sidste ting," sagde jeg. „Vil du ikke nok lade være med at nævne, hvor stedet ligger. Jeg vil ikke have, at min hule bliver til en turistseværdighed."

„Jeg forstår. Jeg skal nok sige det til chefen," lovede han.

Efter at vi var fløjet ned ad bjerget, besluttede jeg mig til at blive i byen og se, om de virkelig kunne nå det til nyhederne kl. 17. Jeg havde selvfølgelig intet tv i hulen, og jeg spekulerede på, hvor jeg kunne se det. Jeg kunne ikke bare ringe på en eller andens dørklokke og spørge, om jeg kunne se nyhederne kl. 17. Mens jeg vandrede omkring, fik jeg øje på et hotel på den anden side af gaden. „Der kan jeg spørge!" sagde jeg højt. „Jeg kan spørge hotelreceptionisten, om jeg kan se fjernsyn i vestibulen."

Pigen i receptionen sagde modvilligt ja, så jeg tændte fjernsynet og stillede ind på nyhederne. Jeg var så spændt, at jeg næsten ikke kunne sidde stille. Jeg ville ønske, at jeg kunne fortælle det til nogen af mine venner, så de også kunne se det, men det var for sent. I det samme fik jeg øje på Joe, en politimand og ven, som var ved at parkere foran hotellet. Jeg løb ud og greb fat i ham. „Kom her, Joe! Der er noget, som jeg gerne vil vise dig!" sagde jeg spændt.

„Hvad er der? Jeg er på arbejde, og jeg har ikke tid," protesterede han.

„Det tager kun et par minutter," forsikrede jeg ham. „De vil vise en lokal forbryder på nyhederne kl. 17."

„Så?" Han løftede øjenbrynene. „Hvem er det?"

„Det får du at se," sagde jeg.

Vi kom til at vente et stykke tid, og Joe var ved at gå, da en helikopter fløj hen over dalen på skærmen. „I Tahquitz Canyon kun et par kilometer uden for Palm Springs, ligger der et sandt paradis," begyndte nyhedsoplæseren.

„Åh nej," mumlede jeg. „De fortalte, hvor min hule er!" Men jeg tænkte ikke nærmere over det på det tidspunkt. Jeg var alt for spændt på at se mig selv vandre på stien, bygge lejrbrak og lave mad. Jeg kastede et blik på Joe. Han sad på kanten af stolen og fulgte interesseret med. Jeg følte mig som en berømt. Jeg var bekymret over den optagelse, hvor jeg svømmede i dammen, men kamera-mændene håndterede det godt, akkurat som instruktøren havde lovet. Jeg åndede lettet op. Da jeg holdt min tale i slutningen af programmet, hævede Joe sine øjenbryn og kiggede på mig.

„Er du kristen, Doug?"

Ingen havde spurgt mig om det, siden jeg begyndte at læse i Bibelen. Jeg overvejede, om jeg var god nok til at sige JA. „Jeg prøver på det," svarede jeg.

„Det er jeg glad for at høre!" Joes øjne blinkede. „Jeg underviser en søndagsskoleklasse. Bare bliv ved, hulemand. Du er på rette spor.

Senere fortalte en af mine venner mig, at han så nyhedsudsendelsen tre gange den dag, da han sad i fængsel.

Jeg vidste det ikke på det tidspunkt, men mit liv skulle aldrig siden blive det samme.

Et par dage senere på vej til byen mødte jeg en vandrør på Cougar stien. „Hej, hvor skal du hen?" spurgte jeg.

„Jeg skal hen for at møde en fyr ved den tredje dal. Han bor i en hule, og jeg så ham på TV!" sagde han spændt. Jeg prøvede at holde masken, men det var svært.

„Virkelig?" spurgte jeg. „Hvem er han? Fortæl mig om ham!"

Han begyndte at fortælle om mig selv og tilføjede nogle interessante informationer, som selv jeg ikke vidste noget om. Til slut kunne jeg ikke holde masken.

„Hej, kammerat," sagde jeg, „der er noget, som jeg hellere må fortælle dig. Den fyr som bor i hulen?"

„Jah!?" Han så spørgende på mig. „Det er mig! Jeg er den fyr, du så i fjernsynet."

Han kiggede på mig, og begyndte at fnise. „Meget morsomt!" sagde han. „Du ligner slet ikke den fyr. Jeg ville kunne genkende ham, hvor som helst!" Der fulgte nu en interessant samtale, og jeg tror ikke, at jeg helt overbeviste ham.

Efter det tilfælde, vidste jeg ikke, hvornår jeg ville få gæster. Sommetider kom de alene eller i grupper. Jeg gav dem bananbrød og delte min nyfundne glæde med dem. Jeg behøvede ikke at bekymre mig om at finde nogle at vidne for. Min hule var blevet til en turistseværdighed.

Jeg tror, at Gud havde en mening med at lade hulens placering blive kendt.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 13.

Søg og du skal finde!

Et voksende ønske om fællesskab med andre troende spirede i mit hjerte, og jeg begyndte at besøge nogle af kirkerne i byen. Et sted, som jeg kunne lide at besøge, var Josua Huset. Det var mere som et kristent hjem. Ejeren, Homer, inviterede folk indenfor som gæster eller beboere. Han holdt andagter og havde klasser, hvor han underviste de hjemløse om Gud. Han havde også et program, som beboerne tog del i. Vi sang lovsange, bad og fortalte vores vidnesbyrd. En gruppe søde piger blandt gæsterne øgede min interesse for stedet, men ingen af dem var interesseret i en snusket hippie, som kendte så lidt til kristendommen som jeg. Selv om jeg nød det kristne fællesskab der, så var det ikke helt som en kirke. Hornet kom i en pinsekirke og opmuntrede os til at gøre det samme.

Jeg besøgte hans kirke og mange andre også. Nogle af dem var karismatiske, og medlemmerne talte i tunger. Jeg besøgte et sted, som blev kaldet Troscenter, og studerede også sammen med mormoner og Jehovas vidner. Jeg fandt ud af, at de fleste kirker mente, at de var den sande kirke, og at de andre var falske. En præst sagde: „Hvis du ikke kan tale i tunger, har du ikke modtaget Helligåndens dåb.“

Tilbage i hulen begyndte jeg at studere emnet, og jeg fandt ud af, at tungetale var en ud af mange gaver, som blev givet til dem, Helligånden valgte. Nogle fik en gave, andre fik andre, men jeg kunne ikke finde noget skriftsted, der sagde, at en person skal tale i tunger for at have Helligånden. Helligåndens frugter var ikke tungetale men derimod kærlighed, glæde, fred, osv. Jeg opdagede også, at da Helligånden blev udgydt på

pinsedagen, talte disciplene rigtige sprog, som blev forstået af de besøgende jøder, som talte disse sprog. De priste ikke Gud på et himmelsk sprog, som ingen forstod.

Jeg blev frustreret over alle de uenigheder, som kristne havde med hinanden, og måden hvorpå de behandlede hinanden. Jeg kunne ikke forstå det. Sagde Bibelen ikke: „Et håb, en tro, en dåb?" Gud havde helt sikkert en kirke derude et eller andet sted, men hvilken var det? Jeg tog tilbage til bjergene for at studere og bede om vejledning.

En aften stod jeg foran min hule og kiggede på stjernerne. Den sorte, fløjlsbløde himmel glitrede, og himlen føltes meget nær og virkelig. „Hvilken mægtig Gud der har anbragt alle disse stjerner på himlen!" Så tænkte jeg på alle de forskellige kirker, som hver især mente, at de var den rigtige. Jeg faldt på knæ og bad: „Herre, du har bragt mig så langt, og jeg har stadigvæk en lang vej at gå, men der må være en kirke et sted, som kun retter sig efter Bibelen. Jeg er ligeglad med hvilken kirke. Hvis du bare viser mig det, så vil jeg acceptere det." Jeg blev på mine knæ et øjeblik. Fred fyldte mit hjerte, og jeg vidste, at Gud igen havde hørt min bøn.

Den næste dag, kom Glen forbi. Selv om han ikke påstod at være en kristen, så var han min ven, og mit hjertes frustration løb over. „Hvad skal jeg gøre? En kirke siger noget, og en anden siger noget andet, og de påstår alle, at de tror på Bibelen. Jeg har læst hele Biblen, men sommetider så kan jeg ikke forstå den. Jeg ved ikke, hvilken tro der er den rigtige." Glen sagde ikke meget. Han så selv ud som om han gennemgik en indre konflikt.

Et par dage senere da jeg lå i min hængekøje og læste, kom Glen igen. Han gav mig en bog.

„Hvad er det?" spurgte jeg, mens jeg kiggede spørgende på forsiden. Den havde et billede, hvor der var to hænder, som holdt verden. Dens titel var Den Store Strid.

„Læs den!" sagde han bare.

„Men hvad er det!" spurgte jeg.

„Læs den," sagde han igen. Han var altid en mand af få ord. „Den burde besvare nogle af dine spørgsmål."

„OK, OK!" sagde jeg.

Efter at Glen gik, kiggede jeg nærmere på bogen. Den havde 678 sider, og jeg havde aldrig læst en bog, som var halvt så stor! Nå, jeg ville læse et par sider for at tilfredsstille Glen. Der var trods alt ikke så meget andet, jeg kunne gøre.

Jeg sprang over forordet og begyndte lige på og hårdt med kapitel 1. Forfatteren tegnede et billede af Jerusalem, som det lå ved Jesu fødder. Jeg blev fanget af læsningen med det samme. Selv om sproget lød svært for mig med min begrænsede skolegang, læste jeg videre side for side.

„Wow!" tænkte jeg. „Hvem der end skrev denne bog, taler med autoritet." Bibelhenvisninger var strøet rundhåndet igennem hele bogen, og fortællingen blev levende, mens jeg læste.

„Hvem skrev det?" spurgte jeg en eller to timer senere. Jeg så på omslaget og læste forfatterens navn: „Ellen G. White".

„Næst efter Bibelen er dette den mest interessante bog, jeg nogensinde har læst i hele mit liv," tænkte jeg. Til slut lukkede jeg bogen. Som jeg lå der og læste, blev jeg døsig. Jeg faldt i søvn, men de scener, som jeg havde læst om i bogen, blev udspillet i mine drømme. Da jeg vågnede var jeg så imponeret, at jeg fortsatte med at læse. Jeg tilbragte mange eftermiddage med at læse i bogen.

Næste gang jeg så Glen, spurgte jeg, „Hvem er denne Ellen White?"

„Nogle mener, at hun er inspireret."

„Det var også det jeg tænkte," sagde jeg. „Det er tydeligt, at Gud talte igennem hende. Jeg kunne godt tænke mig at møde hende og tale med hende engang."

„Du er lidt sent ude," smilede Glen svagt. „Hun døde i 1915."

„Nåh," jeg var skuffet, men jeg fortsatte med at læse, og endelig begyndte hele Bibelen at hænge sammen og give mening. Min nye bog talte om sabbatten, om døden, og om kampen mellem djævelen og Kristus, og om hvilke lidelser kirken gennemgik i den mørke middelalder.

Jeg plejede at læse i min hængekøje under morbærfigentræet og gyngede frem og tilbage ved at skubbe min fod mod en klippe. Det var det mest afslappende sted at læse. Der var masser af skygge og en stille vind blæste op igennem dalen, selv når termometret nærmede sig 50° C. Jeg læste en lille smule, tog en svømmetur i dammen for at blive kølet af, sov lidt og læste lidt mere. Jeg tænkte over de enkelte kapitler, og ofte drømte jeg om, hvad jeg havde lært. Bogen var alt, hvad jeg tænkte på, og den udvidede hele min forestilling om Gud og Bibelen.

Adskillige gange tænkte jeg, at jeg aldrig ville kunne gøre en sådan stor bog færdig, men hver gang jeg næsten gav op, var der en stemme i mig, som tilskyndede mig: „Kom nu, du kan godt gøre det!" Efter flere uger kom jeg til det sidste afsnit, og det glædede min sjæl:

„Den store strid er til ende. Synd og syndere er ikke mere. Hele universet er rent. Harmoni og glæde går som et pulsslag gennem hele det umådelige skaberværk. Fra ham, som skabte alt, strømmer liv og lys og glæde til universets grænseløse rige. Alle ting, fra det mindste atom til den største klode, de levende og de livløse, forkynder i deres uplettede skønhed og fuldkomne glæde, at GUD ER KÆRLIGHED!" (Ellen G. White, Mod en bedre fremtid, s. 550).

„Wow!" råbte jeg, da jeg rejste mig; både af glæde over at have gennemlæst den tykke bog, men især over Guds endelige sejr over Satan og synden. Det var så stort, at jeg havde svært ved at tro det.

Jeg vandrede op til Glen og afleverede bogen til ham. „Har du flere i samme stil?" spurgte jeg.

„Selvfølgelig, masser," sagde han. Han var blevet opdraget i et kristent hjem, og hans forældre blev ved med at sende ham kristen litteratur for at fange hans interesse igen. I løbet af de næste måneder læste jeg Den Store Mester, Vejen til Kristus, Patriarker og Profeter, og Daniels Bog og Åbenbaringen. Jeg frydede mig over Bibelen og disse inspirerende bøger.

Der var dog en ting som irriterede mig, og det var denne sag med, at sabbatten er den syvende dag. Der var ingen tvivl efter at have læst Bibelen og alle de bøger, at lørdag var sabbatsdagen, men jeg ønskede ikke at acceptere det. Jeg følte, at jeg havde forandret mig nok. Jeg ville ikke gøre tingene værre ved at holde lørdagen, når alle andre holdt søndagen. Derudover var der ingen kristne kirker, som havde gudstjenester om lørdagen. Jeg bestemte mig til at undersøge det. Selvfølgelig havde mine venner, som helligholdt søndagen, deres grunde til at tro. Jeg besluttede mig for at spørge ti præster, men jeg fik elleve svar.

En præst sagde: „Loven er blevet afskaffet. Vi behøver ikke at holde sabbatten."

„Nå," sagde jeg, „betyder det så, at vi ikke behøver at holde de ti bud?"

„Nej, nej. Vi holder de andre ni," indrømmede han.

„Mener du, at det bud vi skal glemme, er det samme, som det Gud bad os huske? Det giver ingen mening!"

En anden præst sagde: „Vi går i kirke om søndagen, fordi det er den dag, Jesus genopstod, og det er den nye sabbat."

„Det lyder godt, men jeg vil vide, hvor det nye bud står i Bibelen, at vi skal holde sabbat den første dag i ugen," svarede jeg. „Hvis du kan vise mig det i Bibelen, så vil jeg med glæde tilhøre din kirke."

„Jo, jah, vi øh, lad mig sige det på denne måde." Han vred sig uroligt på stolen. „Vi har ikke lige just noget bud. Vi har bare en tradition."

Men jeg vil ikke have nogen tradition. Jesus sagde: „Hvor kønt! I forkaster Guds bud for at indføre jeres egen overlevering" (Mark 7,9). Jeg ønskede Bibelens blåstempling af en sådan ændring.

Den næste prædikant var den mest fantasifulde af dem alle. Han forklarede det på denne måde: „Tilbage på Josvas tid, da solen stod stille, og i Ezekias' dage, da Gud satte skyggen ti grader tilbage, mistede vi en dag og lørdag blev til søndag."

„Nå, jeg forstår. Mener du så, at da Jesus var på jorden, holdt han ikke den syvende dag men den første dag?" spurgte jeg.

Præsten så forvirret ud. „Det er jeg vist ikke så sikker på," indrømmede han.

Jeg gik tilbage og læste skabelsesberetningen igen. Pludselig lagde jeg mærke til noget, som jeg ikke havde set før, og det gjorde argumentet klarere for mig. Gud velsignede den syvende dag, før der fandtes synd i verden. Det betyder, at sabbatten var fuldkommen, ligesom den verden, han havde skabt. Hvorfor skulle Gud ændre noget der var fuldkomment?

Derudover skrev Gud de ti bud i sten, og du skriver ikke noget i sten, som du planlægger at slette eller ændre! Jeg besluttede, at en kristen ikke er de kristnes efterfølger, men Kristi efterfølger. Jesus tilbød på sabbatten hver uge og nævnte aldrig ugens første dag, så jeg ville følge Jesus.

Men jeg var stadigvæk bekymret. Hvor skulle jeg finde de mennesker, som holdt alle ti bud?

Jeg gik til Glen og kiggede ham i øjnene. „Fortæl mig, findes der en kirke, som tror på disse ting?" spurgte jeg.

„Ja da! I hele verden," svarede han.

„Virkelig, hvad hedder kirken?"

„Syvende dags adventistkirken," svarede han.

„Syvende dags hvad for en kirke? Jeg har aldrig hørt om den. Den ,syvende dag' delen forstår jeg, men hvad betyder ,adventist'?" spurgte jeg forundret.

„Ordet advent betyder komme eller ankomsten af noget. Adventisterne er mennesker, der ser frem mod Kristi andet komme."

Jeg tænkte ved mig selv: „Jeg skal være adventist. Jeg tror på Jesu andet komme." Højt sagde jeg: „Hvordan ved du så meget om det her?"

Glen følte sig lidt genert. „Jeg er opvokset med Bibelen og de andre bøger, og jeg har gået i kirke fra jeg blev født."

„Mener du, at du kender til alle disse ting, og så gør du ingenting ved det?" spurgte jeg overrasket. „Det er utroligt!" Jeg tænkte på alle de gange, vi havde røget marihuana og drukket øl sammen. Jeg kunne ikke forstå, hvordan nogen kunne kende til Gud og hans vidunderlige kærlighed og offer for mennesket, og dog stadigvæk ignorere det.

„Lad os gå i kirke på lørdag!" foreslog jeg opstemt. Jeg var nødt til at møde disse pragtfulde mennesker.

„Jeg ved ikke rigtig Doug. Jeg tror ikke, at jeg er klar til det. Tag du bare af sted, og så kan du fortælle mig om det!"

Glen så ikke ud til at dele min glæde, fordi han vidste, hvad jeg skulle opleve. I mit stille sind forestillede jeg mig en lille hvid kirke med et kors på døren. Medlemmerne ville selvfølgelig være de rene helgener, som var så hellige, at deres fødder næsten ikke rørte jorden. De ville alle smile, bære bibler og synge.

Den sabbat vågnede jeg tidligt og tog mine snavsede bukser og mine vandrestøvler uden sokker på. Jeg redte mit lange hår, men denne gang samlede jeg det ikke i en hestehale, selv om det nåede mig til skuldrene. Jeg barberede mig heller ikke. Jeg glattede blot det lille skæg, som voksede på min hage. Med Bibelen i min hånd drog jeg af sted med stor forventning.

Jeg fandt den adresse, som Glen havde givet mig, men i stedet for en lille landsbykirke, fandt jeg en stor, moderne bygning i et velhavende kvarter. Parkeringspladsen var overvejende fyldt med dyre, fine biler. Jeg skyndte mig ind. Den røde løber føltes blød under mine fødder. Alle mændene havde fine jakkesæt på, og kvinderne bar dyre kjoler og smarte frisurer. Jeg havde ikke læst nogen steder, hvordan kristne skulle klæde sig, men pludselig følte jeg mig udenfor. Folk kiggede efter mig, og jeg er sikker på, at de tænkte på, om jeg var gået forkert. En mand gav hånd ved døren og sagde: „Dejligt at se dig." Men jeg følte det var skuespil. Jeg havde været i show business i lang tid, og jeg kunne se, når nogen foregav. Ikke desto mindre gik jeg indenfor, og jeg blev vist hen til en plads bagerst i kirke salen.

Et interessant program var ved at begynde, og jeg nød missions-beretningen. Da tiden kom til at diskutere sabbatslektien, gik jeg med de andre ned ad gangen til et lokale, hvor stolene var stillet i en stor cirkel. Ingen talte til mig, selv om nogle smilte varmt til mig. Jeg satte mig på en stol, og alle andre fandt også en stol, men selv om rummet var fyldt, var pladserne omkring mig tomme.

Efter et par velkomst ord, åbnede læreren sin Bibel og lektie bog. Han begyndt med at sige: „Lektien til i dag handler om profetien om de 490 dage i Daniel 9.”

„Skønt,” tænkte jeg. Jeg havde netop læst om dette emne i en bog af Uriah Smith – Daniels Bog og Åbenbaringen! Efter et par indledende bemærkninger spurgte han: „Hvornår begyndte profetien om de 490 dage?”

Lige pludselig følte jeg, at jeg var på rette sted. Jeg vidste godt, hvad læreren talte om! Jeg var lige ved at eksplodere, for jeg var så ivrig efter at råbe svaret ud, men jeg mente ikke, at det ville være passende, for en besøgende at sige noget. Jeg kiggede rundt på de velklædte folk i cirklen. Læreren ventede, men ingen sagde noget. De kiggede kun ned i gulvet, på døre og vægge, men ingen svarede. Jeg kunne ikke holde det ud længere. Jeg hævede min hånd.

„Ja?” sagde læreren med løftede øjenbryn.

„457 f.Kr.,” sagde jeg med tør mund. Jeg havde ikke været i en så stor gruppe i lang tid.

„Det er sandt!” svarede læreren noget overrasket. „Og hvornår sluttede perioden?” spurgte han et par minutter senere.

Denne gang kiggede alle på hippien. Eftersom det var oplagt, at alle ventede på mit svar, sagde jeg: „34 e.Kr.”

„Rigtigt igen.” Denne gang var læreren ikke så overrasket, men jeg forstod ikke, hvorfor der ikke var andre, som kendte svarene. Var det her ikke deres kirke og deres religion? Måske var de bare venlige eller beskedne, eller måske var de alle besøgende som mig.

Jeg følte mig lidt skuffet den første sabbat, mest på grund af manglen af varme og fællesskab. De andre kirker havde været så venlige og havde kappedes om min gunst. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, om adventisternes indstilling til mig ville have været den samme, hvis de havde vidst, at min far var mangemillionær. Måske havde jeg forventet for meget.

Jeg besøgte kirken yderligere et par gange, men jeg faldt aldrig rigtigt til, så jeg holdt sabbatten så godt, jeg kunne om lørdagen, og om søndagen gik jeg i kirke for det kristne fællesskabs skyld.

Jeg begyndte med at vidne om min nyfundne tro for enhver, som kom forbi min hule, og engang imellem så var der en pæn forsamling. Glen kunne ikke lade være med at være imponeret. „Doug, jeg ved ikke, om jeg burde fortælle dig det her eller ej,” sagde han en dag, „men når du fortæller folk om Gud, lyser dit ansigt op.”

Min tro voksede hver dag. Jo mere jeg brugte den, jo stærkere blev den. Jeg talte ofte med en ven, som også hed Doug. Han spillede guitar, og jeg spillede fløjte, og vi plejede at tigge penge sammen på gaden. Min nye erfaring som kristen var så spændende, at jeg ikke kunne tie stille. En dag var vi i byen for at spille, men ingen stoppede for at give os penge, så vi begyndte at snakke. Snart handlede emnet igen om religion.

„Jeg tror på Gud," sagde Doug, „men jeg tror ikke på Jesus." „Jeg kan bevise, at Jesus er til," sagde jeg tillidsfuldt.

„Og hvordan vil du gøre det?" spurgte han skeptisk.

„Hvor mange penge har vi brug for lige nu?" spurgte jeg.

„Det ville være godt, hvis vi hver fik et par dollars. Så kunne vi spise ude," sagde han.

„Ok," sagde jeg, „jeg vil bede lige nu til Jesus, og så vil vi få fire dollars." Så bøjede jeg mit hoved, og sagde: „Herre hjælp os til at få fire dollars så vi kan købe os et godt måltid mad, og hjælp Doug til at forstå at du findes. Jeg beder i Jesu navn! Amen."

Vi begyndte at spille igen, og snart var der en dame som standsede for at lytte til musikken. Da vi var færdige, spurgte jeg, om hun havde et par øre.

„Nå," hun tænkte sig om et øjeblik, „normalt gør jeg ikke dette her, men i dag er det min søns fødselsdag, og han er netop på din alder." Hun kiggede i sin pung og tog nogle penge frem. „Er fire dollars nok?" spurgte hun. Jeg forsikrede hende, at det ville hjælpe. Da hun gik, undrede hun sig nok over, hvorfor min ven kiggede chokeret på hende, chokeret med åben mund.

Inden længe havde han også accepteret Jesus Kristus som sin frelser.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 14.

Hvis det ikke lykkes første gang!

Første gang jeg mødte Karyn, var vi begge kun 15 år gamle. Hun og en gruppe andre piger havde netop forladt en fest og stod nu på gadehjørnet og grinede, talte højt og opførte sig fjollet. Jeg tænkte: „Det er bare nogle tøser. Søde, men fjollede.”

Hun var heller ikke særlig interesseret i drenge som mig. Hun foretrak at komme sammen med ældre drenge med egen bil.

Jeg så hende senere tilfældigt rundt omkring i byen og vidste, hvem hun var, men der skete så mange andre ting i mit liv. To år senere da jeg lige var begyndt at læse i Bibelen, krydsedes vores veje imidlertid igen. Min ven Rico og jeg var taget hen til billardhallen for at slappe af og spille billard, og der så jeg Karyn sammen med en anden pige siddende ved et bord. Det viste sig, at den anden pige var Ricos kæreste. De introducerede mig til Karyn og gik bagefter over til baren og lod os være alene. Det var en ubehagelig situation. Ingen af os havde planlagt det på den måde.

„Vil du spille et spil?" spurgte jeg.

„Jeg har ikke lyst," sagde hun.

„OK. Lad os så gå et andet sted hen," foreslog jeg. Jeg holdt døren, og vi gik ud og spadserede og talte bare. Da vi kom til en likør-butik, gik jeg imod min bedste overbevisning ind og købte en flaske vin. „Lad os gå over i parken og finde et køligt sted at sidde ned," sagde jeg. „Jeg har købt os en lille forfriskning.”

„Nej tak, Doug. Jeg drikker ikke mere," svarede hun.

„Hvad mener du med, at du ikke drikker?" spurgte jeg vantro. „Alle drikker!" Men hun stod fast.

„Så læser du vel også i Bibelen?" spurgte jeg halvt sarkastisk. Hun stoppede og kiggede overrasket på mig. „Ja, det gør jeg faktisk. Hvordan vidste du det?"

„Det ved jeg ikke. Det er nok ved at lægge to og to sammen. Det er mærkeligt," fortsatte jeg. „Jeg er også ved at læse Bibelen." Vi spadserede i den kølige ørken nat i lang tid, talte om Bibelen og religion. Jo mere vi talte, jo mere fandt vi at tale om.

Vi så meget til hinanden efter den aften, og få uger senere blev vi gift. Vi flyttede til byen, men vi syntes ikke om bylivet, så en dag pakkede vi vores ejendele i en rygsæk og begyndte at tomle nordpå langs Californiens kyst. Vi vidste ikke helt præcis, hvor vi ville hen, så vi tog os god tid. Sommetider faldt vi i søvn ved en motorvejstilkørsel blot for at blive vækket af vandvognen kl. 5 om morgenen. Engang vandrede vi væk fra vejen tæt ved Big Sur, Californien, og sov i skoven. Da vi vågnede stod en parkbetjent over os. „Jeg har ikke noget imod, at I overnatter her," sagde han, „men I vil nok gerne vide, at I ligger blandt gift-sumak." Mindet om den uge var meget ubehageligt!

I Ukiah, Californien, stoppede et ungt par for at give os et lift. „Hvor skal I hen?" spurgte chaufføren.

„Vi ved det ikke helt sikkert," sagde jeg. „Vi beder til, at Gud vil vise os vej. Hvor skal I hen?"

Lidt overrasket sagde chaufføren: „I vil ikke ønske at tage hen, hvor vi bor. Det er en udørk – en lille by kaldet Covelo. Den er omgivet af statsskov."

„Hmmm, er der nogen huler der?"

„Det vil jeg tro," sagde den unge mand.

„Findes der kirker?" spurgte Karyn.

„Vi har ikke andet," svarede hustruen. „Der er ikke engang et teater i byen."

Karyn og jeg var imponerede over Covelo og blev straks forelskede i synet af de fyrre klædte bjerge. Vi boede i en hule i statsskovene i en periode, og vi begyndte at se os om efter et stykke jord. Snart fandt vi et sted, som vi virkelig ville have. Det eneste problem var penge. Det eneste arbejde, jeg kunne finde, var sæsonarbejde. Hen imod slutningen af sommeren var vi tvunget til at vende tilbage til Palm Springs, så jeg kunne forsørge min voksende familie, for snart skulle vi være forældre.

Jeg prøvede forskellige mærkværdige jobs for en tid, men jeg fandt ikke noget ordentligt. Endelig fandt jeg et arbejde, hvor jeg skulle sælge og levere kød. Jeg kunne snart se, at jeg var en del af en aftale mellem tre parter. Hvorfor ikke eliminere mellemmanden og selv score fortjenesten?

Far hjalp mig med at købe en lille brugt VW. Jeg havde aldrig før ejet en bil og vidste derfor næsten ingenting om, hvordan de skulle vedligeholdes. Jeg troede olien gik i køleren, men VW havde ingen køler. Jeg lærte hurtigt!

Jeg fik malet en reklame på siden af bilen: Doug Batchelors en grossalg af førsteklasses oksebøffer. Efter at have lavet mig nogle visitkort og skabt nye kontakter, satte jeg en køler op bagerst i den lille VW. Jeg købte et stort stykke oksekød, og en ven viste mig, hvordan jeg skulle skære det ud til bøffer. Snart havde jeg en indbringende forretning kørende, hvor jeg solgte bøffer en gros. Forretningen gik godt fra begyndelsen.

Jeg lærte nogle interessante ting under min korte karriere med salg af oksekød. En dag var der en kunde, som spurgte mig, om jeg kunne levere førsteklasses svinekød. Jeg kendte godt til de forskellige niveauer af oksekød: bedst, udsøgt, god og reel. Jeg har set det samme ved kylling, men svinekød kendte jeg ikke meget til.

Jeg gik til en af mine slagter venner. Da han hørte mit spørgsmål, begyndte han at grine. „Landbrugsministeriet anbefaler ikke engang, at man giver det til sine hunde. De vil ikke inddele det i kvaliteter. Det vrimler med baciller. De har endda lavet pjecer, hvori de anbefaler, at du gennemsteger kødet for at slå alle trikinlarver ihjel."

„Bvadr!" Jeg væmmedes ved det. Så huskede jeg at have læst noget i Bibelen om svinekød. Nogle præster havde fortalt mig, at de regler var blevet afskaffet, men det gav ingen mening. Reagerede menneskekroppen ikke på samme måde på det, man spiste, som på israelitternes tid? Kunne den ikke stadigvæk blive syg af bakterier og parasitter?

Jeg lærte også snart noget andet ud fra min egen erfaring. Efter at jeg var begyndt at sælge oksekød, besluttede jeg at bruge mine egne produkter i madlavningen. Snart spiste jeg New York bøffer til morgenmad, T-bone-steaks til frokost og tournedos til aftensmad. Men så opdagede jeg, at jeg var konstant træt og ikke havde nogen energi. Min opførsel begyndte også at ændre sig. Om natten kunne jeg sidde og se tv og spise en liter is alene – ja, en hel liter! Jeg følte, at mit åndelige liv var ved at dø, og jeg havde færre kræfter til at modstå fristelser. Min hulemands diæt af ris, bønner, brød og frugt havde givet mig en følelse af styrke og vitalitet. For første gang kunne jeg se, hvor stor en betydning kosten havde for mit fysiske, åndelige og moralske velbefindende. Jeg tjente gode penge i kødbranchen, men af en eller anden grund, så lykkedes det aldrig Karyn og jeg at spare op. Jo mere vi tjente, jo mere brugte vi.

„Lad os give Covelo endnu en chance," sagde jeg en dag. „Jeg tror vi kan gøre det denne gang." Vi byttede vores VW med en gammel Ford pickup. Efter at have kørt godt 1100 km, ankom vi til Covelo, og vi fandt snart 64 hektarer god, udyrket jord, som vi havde råd til at købe. Vi boede i et telt, mens vi byggede et lille hus af affaldstømmer på grunden. Det var ikke en villa, men det var vores, og vi elskede det! Jeg startede en lille brændevirksomhed.

Vi begyndte at komme i en presbyteriansk kirke, men jeg kunne ikke glemme sabbatten og alle de andre ting, jeg havde lært. Der var en syvende dags adventistkirke lige overfor den presbyterianske kirke, og jeg spekulerede på, om denne menighed var venligere. Jeg havde mødt en fyr som hed Duane, og som kunne lide kirker og religion, så en lørdag bestemte vi os for at besøge advent kirken. Karyn bestemte sig for at blive hjemme med Rachel, vores lille datter.

Mine følelser den morgen var en blanding af forventning og angst. „Hvad nu hvis de ikke er venlige? Synes de om den måde, jeg ser ud på? Nå, pyt med det. Det er sabbat, og jeg har lige så meget ret til at være her, som de har!" Jeg tror, jeg må have haft et mindreværdskompleks den morgen, jeg klædte mig på, fordi jeg fandt mine gamle overalls frem og en krøllet skjorte. Jeg satte mit hår op i en hestehale.

Jeg satte mig på min motorcykel og drønedes af sted for at hente Duane. Dengang var det „cool“ at gå med lasede gamle cowboybukser, og han så virkelig „cool“ ud. En af hans baglommer var revet af, og hans nøgne hud afslørede at han ikke engang havde underbukser på! Jeg var næsten pinligt berørt over at følges med ham, men jeg sagde ingenting!

En smilende mand stod ved døren og gav os et fast håndtryk. Han gav os en varm velkomst og inviterede os indenfor, hvor en sød lille ældre dame gav hånd og bad os skrive i gæstebogen. Vi gik ind i kirken og satte os ned. Folk var stadig ved at komme, og vi så på dem, mens de kom. Jeg så en del gråhårede og skaldede den dag. Der var et par, der kom og satte sig foran os, men før de satte sig ned, hilste de på os og introducerede sig selv.

Prædiken den dag vældede næsten spontant frem fra den gamle præsts hjerte. Der var en varme og ærlighed ved ham, som rørte mig. Jeg „drak“ alle ordene ligesom en tørstig mand i en varm ørken. Efter gudstjenesten, kom folk hen til os, ønskede os velkommen og indbød os til at spise med dem. Ingen synes at lægge mærke til vores tøj, men jeg følte mig efterhånden lidt skamfuld. Duane og jeg følte os så overvældede over alle de invitationer og al den opmærksomhed, at vi ikke vidste, hvad vi skulle gøre. Til sidst sejrede den ældre pastor, Joe Phillips, og hans hustru over de andre, og vi tog med dem hjem. Jeg er sikker på, at disse venlige mennesker aldrig kunne have forestillet sig, at en dag skulle denne hippie blive deres præst!

Vi fik sund mad, som var enkelt tilberedt af en vegetarisk fars, kartofler, to eller tre grøntsager, hjemmebagt grovbrød, en blandet salat og æbletærte! „Værsgo!“ indbød præsten Joe. „Min kone er den bedste kok i byen, og I vil sår hendes følelser, hvis I ikke spiser!“ Duane og jeg sårede ikke deres følelser den dag! Vi tømte næsten hver skål på bordet. Vores vært og værtinde var både overraskede og glade.

Efter middagen, sagde pastor Joe, „Hvorfor sætter vi os ikke alle ind i dagligstuen og studerer Bibelen?“ Jeg sagde ja til ideen og snart havde jeg min Bibel åbnet og diskuteret skrifterne med præsten og fru Phillips. Duane faldt i søvn i sin stol.

Den næste sabbat kom Karyn i kirke sammen med mig, og fra da af gik vi i kirke hver sabbat, og pastoren og hans hustru inviterede os hjem hver gang. Vi studerede altid Bibelen om eftermiddagen. Når præsten påbegyndte et nyt emne, gik der ikke lang tid, før jeg opdagede, at jeg selv havde studeret det på egen hånd. Da vi studerede Daniel og Åbenbaringen, så kendte jeg alle tegnene og hornene så vel som datoerne. En dag sagde pastor Joe: „Doug, du er næsten klar til at blive døbt.“

„Hvad mener du med næsten? Jeg er klar nu,“ sagde jeg. „Jeg tror på alt, hvad denne kirke står for.“

Han tøvede. „Hvad med rygningen, Doug? Er du parat til at opgive det?"

Nu var det min tur til at tøve. „Nå, det ved jeg nu ikke. Jeg kan ikke se, hvad det har at gøre med min kærlighed til Gud. Jeg har jo opgivet alle mine virkelig dårlige vaner, som at ryge marihuana, at drikke og tage stoffer, stjæle eller lyve. Men rygning er ikke så slemt. Jeg ryger kun omkring en halv pakke om dagen. Jeg ved, at Gud elsker mig og hører mine bønner."

„Det er rigtigt Doug, han elsker dig," sagde pastor Joe tålmodigt. „Og han vejleder og leder dig skridt for skridt. Men så længe du er afhængig af cigaretter, så er du lænket til djævelen. Kan du forestille dig Jesus ryge og puste røg i nogens ansigt, mens han fortæller dem om sin faders kærlighed?"

Jeg vidste, at Jesus er vores eksempel, og tanken om, at han skulle ryge en cigaret lød så latterligt, at jeg måtte le.

„Der kan du se," fortsatte pastoren, „når du er døbt, så repræsenterer dåben en ny fødsel, og Herren ønsker ikke at hans børn ryger. Gør du, Doug?"

„Når du siger det på den måde, så nej!" indrømmede jeg.

Jeg begyndte at tænke på min kamp for at holde op med at drikke. Jeg havde diskuteret med Gud. „Men Herre, jeg kan godt lide at drikke. Det er sjovt."

Og Herren sagde: „Drik du bare, Doug." Jeg mener ikke, at Herren var glad for, at jeg drak. Han mente bare, at han ikke ville tvinge mig til at holde op. Lidt efter lidt kunne jeg se al den sorg mit drikkeri forårsagede. Jeg ville vågne op i fængslet eller være syg hele dagen og kaste op, eller jeg ville vågne og finde ud af, at jeg havde gjort mig selv til grin og såret en, jeg holdt af. Engang fandt jeg ud af, at jeg havde ødelagt en bil, som slet ikke var min. Jeg hørte Herren sige: „Doug, har du det sjovt?" Det gik endelig op for mig, at Gud kun ønsker, at de kristne skal holde op med det, der gør dem ondt, enten fysisk eller åndeligt. Da jeg endelig fandt ud af det, så holdt jeg op med at drikke. Men jeg vidste med det samme, at med rygningen ville det blive sværere.

Karyn kom af med vanen ret hurtigt. Lægen forklarede hende, at vores baby var født for tidligt, fordi hun røg. „Rygning skader ikke kun dig," sagde han, „men også din baby."

En dag, da Karyn kom ind i dagligstuen, lagde hun mærke til den rygende cigaret, hun havde efterladt i askebægret. Røgen drev lige i den retning, hvor Rachel lå og sov. „Hvad laver jeg!" udbrød Karyn. „Det er slemt nok, at jeg ødelægger mine egne lunger. Hvordan kan jeg ødelægge min babys lunger også?" Da jeg kom hjem til huset den dag, sagde hun, „Doug, jeg vil se hvor lang tid, jeg kan lade være med at ryge!" Og det var det. Hun røg aldrig igen.

Karyn blev døbt uden mig.

For nogen folk er det let, men andre kan ikke opgive rygevanen uden kamp. Jeg kæmpede med mig selv og prøvede at samle mod nok til at holde op med at ryge. En dag sagde jeg: „I morgen holder jeg op," og jeg smed mine cigaretter ud og prøvede at glemme alt om dem. Men næste dag ønskede jeg mig en cigaret så voldsomt, at mine hænder rystede. Jeg skyndte mig til forretningen og købte nogle flere. „Det var sandelig spild af penge," sagde jeg til mig selv. Jeg røg halvdelen af pakken i løbet af de næste få timer, men min samvittighed nagede mig hele tiden. „OK, OK, så prøver jeg igen." Og sådan fortsatte kampen i månedsvis.

Jeg elskede advent kirken, fordi den stod for noget. Jeg ved, jeg kunne være blevet medlem af mange andre kirker, hvor jeg både kunne ryge og drikke, men jeg vidste, at hvis jeg skulle tilhøre adventistkirken, så måtte jeg tage mit kors op og følge ham. En af pastor Joes yndlings talemåder blev også min. „Hvis du ikke står for noget, så vil du falde for hvad som helst." Jeg ville meget gerne høre til, men jeg kunne ikke – på det tidspunkt.

Et par uger senere, mens jeg kørte min gamle pickup, hørte jeg et smæld, efterfulgt af en hvæsen, og så en flaprende lyd. „Åh, nej! Ikke igen!" sukkede jeg. Det var det andet flade dæk den dag. Min vogn var ved at bryde sammen for øjnene af mig. Indenfor de sidste fireogtyve timer var den ene forlygte gået, bagagerumsklappen faldet af, og motoren begyndt at ryge.

Mens jeg hævdede bilen og fjernede dækket, tænkte jeg på de nye Datsun firehjulstrukne pickups, som jeg har set reklamer for. Åh, hvor ville jeg gerne have sådan en! Jeg begyndte at dagdrømme. Hvis jeg havde pengene, så ville jeg købe en stor vogn til min voksende familie – en med fem gear, et kranspil foran, og et stort bagagerum så jeg kunne tage brænde med.

Jeg strammede den sidste møtrik, lagde hjulkapslen tilbage, og startede motoren, men mine tanker var stadigvæk ved de nye Datsun vogne. Til sidst sagde jeg: „Herre jeg vil endda kvitte smøgerne, hvis du giver mig en sådan vogn!"

Jeg vil ikke påstå, at jeg hørte Guds stemme tale højt, selv om jeg tit havde hørt den tale til min samvittighed, men pludselig hørte jeg en stemme give genlyd i min gamle pickup: „Du vil holde op med at ryge på grund af en bil, men du ville ikke gøre det for mig?"

Jeg var chokeret, og jeg sad i flere minutter og lyttede efter den anden stemme. Så tænkte jeg: „Jesus døde på korset for mig, og det eneste han beder om er, at jeg skal holde op med de ting, som gør mig ondt, og alligevel vil jeg ikke stoppe med at ryge for

hans skyld." Jeg måtte have den bil. „Åh, Herre, tilgiv mig!" græd jeg. „Det var ikke med vilje, og med din hjælp vil jeg aldrig ryge igen."

Da jeg kom hjem, tog jeg mine cigaretter og smed dem i klosettet, fordi jeg vidste, at jeg ikke ville tage dem op derfra, og med Guds nåde og hjælp har jeg aldrig røget siden. To uger senere blev jeg døbt.

Præcis ti år senere gav Herren mig en Datsun 4x4 med et kranspil, en rummelig kabine og med fem gear. Jeg havde slet ikke bedt om fjernbetjente vinduer og autopilot! Men jeg undrede mig: „Herre, hvorfor ventede du ti år?"

Han fortalte mig, at på de ti år havde jeg sparet nok penge sammen ved ikke at ryge til at købe bilen.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 15.

Men Herren, jeg kan aldrig blive præst!

Siden jeg sagde ja til Jesus i min hule, har jeg talt med mange mennesker om Guds kærlighed. Jeg drejede næsten hver samtale hen på religion, og hvad Gud havde gjort for mig. Jeg talte med manden på min mekaniker, hippier, hjemløse, vandrere, vores naboer, alle og enhver.

Da præsten kort efter min dåb bekendtgjorde i kirken, at der skulle holdes en evangelisk møderække to uger senere, tænkte jeg på alle de mennesker, som jeg havde talt med, og mange af dem længtes efter den fred og glæde, som jeg følte. Jeg besluttede mig til at invitere dem til møderne.

På den første aften i møderækken blev vores lille kirke fyldt. Jeg stod ved døren og så efter de venner, som jeg havde inviteret. Mange af mine naboer i bjergene kom den første aften og kom igen aften efter aften. Da vi havde vores første dåb, var ti ud af de tolv, der blev døbt, nogle jeg havde studeret med og inviteret. „Hvilken glæde at tjene Gud!" tænkte jeg. „Det her er glæde, og det giver ikke nogen tømmermænd."

En dag nærmede vores pastor Joe sig. „Hvorfor prædiker du ikke for os, Doug? Din kærlighed til Gud og din entusiasme når folks hjerter, og du bliver nødt til at dele det fra talerstolen."

Pludselig blev jeg genert. Mig, prædike? „Åh nej, pastor Joe! Du har fået fat i den forkerte mand. Jeg kan aldrig blive prædikant! Jeg har ikke nogen uddannelse, og jeg ville slet ikke vide, hvad jeg skulle sige. Nej tak, pastor, det kan jeg ikke gøre."

„Du behøver ikke nogen universitetsuddannelse," fastholdt han. „Bare stil dig op og fortæl folk, hvad Gud har gjort for dig. Det er alt, hvad du skal gøre."

„Det kunne jeg aldrig gøre," sagde jeg bestemt.

Pastoren droppede emnet for denne gang, men havde plantet en ide i mit sind, og Helligånden vandede den. Da han bragte emnet op igen, gjorde jeg mindre modstand, og til sidst accepterede jeg at prøve.

Selv om jeg bliver hundrede år, vil jeg aldrig glemme min første „prædiken"! Jeg ejede ikke engang et jakkesæt, og jeg glemte at tage slips på, men det var ikke mit tøj, som bekymrede mig. Jeg sad nervøst på platformen og ventede på sandhedens time. Mine hænder svedte, og jeg kunne mærke mit hjerteslag oppe i halsen. Da jeg endelig skulle tale, lagde jeg min Bibel foran mig og tog fat i taler-stolens kant. Jeg var glad for have noget at skjule mig bag, så tilhørerne ikke kunne se mine knæ slå imod hinanden. Da jeg åbnede munden for at sige noget, lød det slet ikke som min stemme. Jeg blev ved med at synke og fugte læberne, fordi min mund var så tør. Men de kære folk! Velsignet være deres hjerter, de gav mig deres fulde opmærksomhed. Pastoren og fru Phillips sad foran, og hver gang jeg understregede noget, nikkede de og sagde „Amen". Folks respons på mine svage ord gav mig mod til at fortsætte og på en eller anden måde, kom jeg igennem. Da jeg gav hånd ved udgangen, var der mange, som havde tårer i øjnene, mens de fortalte mig, hvilken velsignelse min tale havde været for dem.

„Mig? En velsignelse?" tænkte jeg. Jeg lagde mærke til, at mange af de ældre, som komplimenterede min tale, havde høreapparat. Jeg tænkte, at de måtte have været i stykker den morgen.

Jeg talte ret ofte efter det, og for hver gang blev det lidt lettere.

„Doug, du skulle virkelig gå på college for at uddanne dig til præst," sagde pastor Phillips indtrængende. „Herren har givet dig et specielt talent i hans værk, og jeg ved, hvor meget du elsker at dele evangeliet med andre. Der er brug for dig i hans arbejde."

Jeg studerede den venlige gamle mands ansigt. Jeg tænkte ved mig selv: „Hvis jeg nogen sinde bliver præst, så vil jeg være ligesom dig!" Hvilken inspiration han var for mig! Jeg sagde til ham: „OK pastor Joe, vi vil bede for det!"

Til slut så gik jeg i skole for at tage nogle få timer. Kære gamle far! Han har altid villet, at jeg skulle tage en uddannelse, også selv om det var en religiøs en, så han var glad for at hjælpe, og i seks måneder gik jeg på det sydvestlige Adventist College i Keene, Texas. Det var en af de bedste ting, jeg nogensinde har gjort. Jeg havde fjumret så meget rundt, da jeg gik i skole som teenager, at jeg havde overbevist mig selv om, at jeg ikke var særlig klog, men på Adventist College fik jeg ene 13-taller. Nu vidste jeg, at jeg kunne lære noget, hvis jeg ville.

Jeg fandt en bog på biblioteket, Benjamin Franklins selvbiografi. Jeg var forbløffet over at læse, hvordan denne mand droppede ud af skolen og løb hjemmefra, og dog lærte han alligevel at tale og skrive syv sprog! Han opfandt bifokalbrillerne, postsystemet, de offentlige biblioteker og brandvæsenet. Han havde gjort elektriske opdagelser, startede aviser og blade og var den første amerikanske ambassadør i Frankrig. Og han var vegetar!

Jeg tænkte: „Hvis han kunne undervise sig selv, så kan jeg også. Jesus lovede at, "jeg kan gøre alt muligt ved Kristus."` Siden jeg blev en kristen, har jeg lært mange ting, som jeg ikke troede, var muligt, inklusiv at spille på fløjte, guitar, harmonika, klaver og trompet. Jeg havde lært at tale lidt spansk og flyve og vindsurfe, og lige nu er jeg ved at lære at synge, selv om mine venner bad mig om at holde op!

Efter college arbejdede jeg med pastor Marvin Moore i Texas. Han var en høj, venlig fyr, som lignede Abraham Lincoln. Vi havde sammen afholdt nogle Åbenbaringsseminarer og blev et godt team, fordi Herren virkelig velsignede vore anstrengelser, og mange blev døbt. Senere det år blev jeg inviteret til at slutte mig til det berømte gospelkor, kaldet Heritage Singers, som deres taler. Jeg arbejder stadigvæk med min sang!

Gud vidste, hvad han gjorde, for som jeg stod foran publikum aften efter aften sammen med gospelkoret og fortalte folk, hvad Gud havde gjort for mig og opfordrede dem alle til at følge Jesus, forsvandt de sidste rester af min sceneskræk. Atten måneder hvor jeg talte fem gange om ugen, gjorde det så rigeligt op for min manglende boglige uddannelse.

Indianske fortællinger!

En dag, da jeg var på Heritage Singers' kontor, ringede telefonen. „Dette er Leroy Moore," sagde en stemme. „Jeg er leder af syvende dags adventisternes indianske kirkemission i Nord Amerika. Jeg har hørt om din succes inden for det evangeliske arbejde. Hvad siger du til at komme til La Vida Missionsstation og arbejde blandt Navajo stammen?"

Jeg tænkte på de dage, jeg tilbragte blandt indianerne, da jeg boede hos min onkel i New Mexico. Jeg kunne virkelig godt lide det folk. Der var dog stadigvæk nogen ting, som jeg hellere vil glemme.

„Jeg beklager, hr. Moore," sagde jeg. „Vi har pakket vores trailer, og vi rejser om kort tid til Californien. Jeg arbejder sammen med gospelkoret Heritage Singers."

„Jeg forstår." Han holdt en pause. „Eftersom du alligevel skal køre igennem New Mexico, hvorfor stopper du ikke bare ved La Vida Missionsstation for at se os an? Der kan du også overnatte."

„Tak, hr. Moore," sagde jeg. „Vi vil aflægge jer et besøg, og jeg vil lægge dit tilbud frem for Gud i bøn. Du vil høre fra mig."

I mit hjerte havde jeg allerede besluttet, at vi ikke var interesserede, men Gud havde andre planer. Selv før vi nåede missionsstationen, begyndte vores trailer at slingre og lave en usædvanlig lyd. „Det er godt, at vi næsten er fremme," sagde jeg til Karyn. „Der er noget galt med traileren."

Et par minutter senere ankom vi til missionsstationen, og da vi kørte ind på gårdspladsen, faldt trailerhjulet af. Traileren kunne være brudt sammen mange andre steder på hele den lange 3200 km tur, men det skete altså på missionsstationen!

„Du har brug for et nyt sæt hjullejer," fortalte en af mændene mig. Han havde taget det ene hjul af og viste mig nu de slidte dele.

„Hvor lang tid vil det tage?" spurgte jeg.

„Et stykke tid gætter jeg på," svarede manden. „Disse omrejsende værksteder kan ikke have så meget med. De bliver nødt til at bestille det fra Albuquerque. Jeg vil sige mindst to dage."

Jeg sukkede. „Nå, vi får da tid nok til at kigge os omkring." Da Karyn og jeg så Navajo folkets behov, vidste vi, at det var her, Gud ville have os.

„Vi bliver!" sagde jeg lidt senere til Leroy.

Missionsstationen havde købt et gammelt hus i Waterflow, New Mexico, som skulle være vores hjem. De ville have os til at plante en menighed der, men de mennesker, som boede der, havde slet ikke forladt huset endnu; de var ikke engang færdige med at pakke for den sags skyld. De efterlod flere gamle møbler, uønsket ragelse og skrald. De havde endda de snavsede tallerkener fra deres sidste morgenmad på bordet. På en måned fik vi malet og ryddet op, og det var slet ikke så dårligt. Der var i det mindste meget plads.

I nærheden stod der en skurvogn ejet af missionen men udlejet til en indiansk familie. Der lå tomme øldåser på grunden. Næppe et træ i miles omkreds – kun den golde ørkenjord og de fladtoppedede taffelbjerge, som stod som et forladt lands tavse vagter.

Arbejdet gik langsomt. Vi begyndte at omdanne en tidligere burgerbar til et mødested, og vi holdt Åbenbaringsseminarer i et telt. Herren velsignede vores anstrengelser, og arbejdet voksede. Snart var der over hundrede folk, der kom og fyldte den lille bygning.

Missionen lå kun 112 km fra min onkels handelsstation, og jeg tænkte tit på ham, hans familie og flere af mine andre venner. En dag kom en smadret pickup bumpende ind på gårdspladsen, hvor jeg arbejdede. Bilen var ikke så gammel, men den var i dårlig stand. Dørene var bulede, den ene var bundet fast, forruden havde en revne, og dækkene var nedslidte. En indianer åbnede døren og kom langsomt snublende ud. Han havde langt, uglet hår, et skinnende, arret ansigt med ar, indsunkne øjne og en ølmave. Han så ud til at være i halvtredserne. Han kom haltende hen til mig og så sig nysgerrigt omkring.

„Kender du Doug Batchelor?" spurgte han.

Jeg blev overrasket over at høre mit navn. Jeg kiggede nærmere på manden men kunne ikke lige hæfte et navn på ham. „Ja, jeg er Doug Batchelor," sagde jeg stadig forvirret.

Han tøvede et øjeblik, kiggede indgående på mig og så lyste hele hans ansigt op. „Doug! Doug!" råbte han. „Kan du ikke huske mig? Det er Ken!" Han vaklede over til mig og gav mig et kæmpe knus. Jeg gengældte det, men var stadigvæk usikker på, hvem denne mand var.

„Ken?" spurgte jeg

„Jah! Ken Platero. Kan du huske det? Vi plejede at køre på motorcykler sammen, da du boede her hos din onkel."

Pludselig dæmrede det for mig. Denne mand var min drikkekammerat, ham jeg overtalte til at tage med mig på bar. Ham som sagde, at „drikkeri giver problemer".

„Det er dig! Jeg kunne ikke genkende dig!" sagde jeg. „Der er gået lang tid - omkring ti år."

„Der omkring. Jeg hørte fra din onkel, at du var her. Han fortæller, at du er en kristen nu. Er det sandt?"

„Det er sandt, Ken. Jeg er syvende dags adventist."

„Det er jeg glad for at høre." Det kom fra hans hjertes inderste. „Jeg har brug for Gud i mit liv. Jeg har kun problemer!" Bekymrede rynker furede hans pande, og da han sukkede, kunne jeg fornemme, at han bar på store sorger.

„Hvilke slags problemer?" spurgte jeg.

„Min kone forlader mig. Jeg er på kant med loven, og mit liv er et rod." Han lød så bedrøvet. „Jeg har behov for Herren."

„Jeg forstår dig godt," sagde jeg. „Jeg er den største synder. Lad os bede for det." Ken og jeg knælede i gården, og jeg bad for ham og hans familie. Tårerne løb ned ad hans kinder, da vi var færdige. Han tog min hånd i begge sine. „Jeg vil komme i din kirke. Jeg vil gerne have, at du beder for mig og min familie."

„Jeg vil se efter dig, Ken. Og du vil altid være i mine bønner," forsikrede jeg ham.

„Du har været den bedste ven, jeg nogensinde har haft," sagde han, mens han steg ind i sin bil.

Mens han kørte væk, tænkte jeg: „Nej, Ken. Jeg har været din værste fjende. Jeg fik dig ledt ind på den forkerte vej. Åh Gud, hvad har jeg gjort?" råbte jeg. „Har jeg ødelagt en mands liv ved mit dårlige eksempel, da jeg var ung og tåbelig?"

Jeg så aldrig Ken igen. Jeg havde håbet, at han ville komme til nogle af vores møder, men han kom aldrig. Jeg prøvede at finde ud, hvor han boede, men kunne ikke. Måske prøvede jeg ikke godt nok. Minderne var så smertefulde. „Herre," bad jeg, „hvis der er noget, jeg kan gøre for at råde bod på denne store synd, så vis mig hvad."

Mens jeg bad, stod jeg foran skurvognen, som stod ved siden af mit hus. Hvem var de mennesker, som boede der? Karyn og jeg vidste, at de havde tre børn, at de var intelligente og pæne mennesker. Senere fandt vi ud af, at de hed Tom og Alaice Begay. Hun havde et godt arbejde som computer operatør samt kendskab til kontorarbejde. Han havde været i Vietnam, talte både navajo og engelsk flydende, og var en meget dygtig elektriker. Men den dag jeg stod i gården og bad, var de endnu ukendte for os.

Vi havde rakt hånden ud mod dem og prøvet at være gode naboer. Karyn havde bagt brød og andre lækkerier, og bragt det til deres dør. Alaiice plejede at åbne døren på klem, smile og tage venligt imod gaverne, og så lukke døren. Vi vinkede altid til dem og talte til dem, men de forblev reserverede. Vi undrede os over, hvad problemet var.

Så en aften hørte vi en panisk banken på vores dør. Dørklokken ringede, og der blev igen hamret på døren, før jeg kunne nå at åbne den. Udenfor stod den elleveårige Tracy, den ældste af naboens tre børn. Hendes øjne var fyldt med frygt. „Kom hurtigt!" bad hun. „Min far vil slå min mor ihjel!"

Jeg tøvede i et splitsekund, mens mine tanker fløj. Et øjeblik overvejede jeg at jeg ringe efter politiet og lade være med at blande mig i mine naboers liv, men hvis jeg gjorde det, så ville jeg måske aldrig nå dem med Guds ord. Jeg kastede mig ud af døren og løb tværs over gårdspladsen til deres dør og begyndte at banke højt på døren. Indenfor kunne jeg høre larm, råb og tumult. Jeg opdagede snart, at ingen ville åbne døren, så jeg sparkede døren ind og for ind.

Der stod manden i soveværelset lænet mod væggen gispende efter vejret og kiggede vredt på sin kone. Hun sad på gulvet og holdt på sin blødende næse og mund, græd og stønnede. Hendes brune kind var forslået og hævet. Han så knapt i min retning da jeg kom ind i rummet. Han holdt sine øjne rettet mod hende, råbte og bandede på engelsk og på navajo. Han slog ud efter hende, men ramte ikke. Hun skreg og prøvede at gemme sig for ham. Han prøvede igen at slå men ramte ikke. Jeg kunne se, at han prøvede at skræmme hende uden at slå. Lugten af alkohol hang tungt i værelset.

Jeg kunne ikke bare stå der og se på, så jeg lagde mig imellem og hjalp hende op at stå.

„Aha, så du har fået præsten til at komme og redde dig, hvad?" snerrede han.

„Hold op," sagde jeg, „lad hende være!"

„Såå, hvem har inviteret dig?" sagde han faretruende. „Ud!"

Jeg stod fast. „Jeg prøver bare at hjælpe," sagde jeg roligt. „Jeg kunne have tilkaldt politiet, men jeg gjorde det ikke. Det her er ikke en måde at klare problemer på. Hvis du hader hende så meget så gå, men slå hende ikke."

„Det er hendes skyld!" råbte han. Så begyndte de igen at råbe og anklage hinanden, og han begyndte at lange ud efter hende igen.

Jeg er kun 175 cm høj, mens Tom er 185 cm, men jeg tog ham i en hel nelson, med mine arme under hans armhuler og mine fingre låst tæt bag hans nakke. Da hun så, at han ikke kunne komme væk, angreb hun ham og hev ham i håret.

„Stop så!" råbte jeg. Jeg smed ham op ad den ene væg og hende mod en anden – det var ikke særlig svært, efter som de begge var halvfulde – og trådte mellem dem. Vi hev alle efter vejret. De to yngste børn krøb sammen i et hjørne og græd stille.

Da vores vejrtrækning blev normal igen, sagde jeg: „Hvorfor sætter vi ikke os ned og taler om det som fornuftige mennesker?"

De snublede ind i dagligstuen og satte sig ned. De var begge klædt på – eller rettere havde været – til at gå til fest. De ville ikke tale meget, men jeg besluttede, at jeg ikke ville gå, før en af dem gik. Efter et par minutter rejste Alaice sig og gik ud med børnene efter sig.

Efterhånden afsløredes deres hemmelighed. Karyn og jeg fandt senere ud af, at de var den mest berygtede familie på egnen. De havde gjort sig bemærket i årevis. Tom var høj, flot og macho. Alaice var tiltrækkende og flirtende, og de drak begge. De var jaloux på hinanden, og når de drak startedeslåskampene.

Jeg tænkte over, hvad jeg skulle gøre. Skulle jeg indberette dem til missionen og få dem smidt ud? Hvis jeg gjorde det, så ville jeg miste alt håb om at vinde dem for Kristus. Hvad ville Jesus gøre? Jeg besluttede mig til, at han ville prøve at være deres ven. „Godt, Herre, jeg vil prøve," tænkte jeg ved mig selv.

Da Tom trak et våben imod en mand, som havde fornærmet ham, ledsagede jeg ham i retten. Da han kom i fængsel, fik jeg ham ud.

Karyn blev venner med Alaice og børnene. Hun bagte småkager til dem og inviterede dem over til en lille fest. Nogle gange, når der var problemer, kunne Alaice og børnene, eller sommetider bare børnene se til i tryghed fra vores hus. To eller tre politibiler med røde og blå lys kørte ind på gårdspladsen for at stoppe deres slagsmål.

En aften, da jeg var udenbys i et par dage for at holde nogle evangeliske møder, sad Karyn på sengen og læste. Pludselig åbnedes soveværelsesdøren, og Alaice kom løbende ind. Hun så på Karyn og sagde: „Beklager!" og løb ud af den anden dør i værelset. Sekunder efter kom Tom løbende efter hende med en kost. Karyn stod slet ikke op af sengen. Vi var blevet så vant til denne adfærd. Hele verden så ud til at være et grimmere sted på grund af deres druk og skænderier.

Tom kunne være ædru i nogle uger og få sig et arbejde og tjene penge. Derefter gik han på druk. Han ville ikke bare drikke alle pengene op, men også ødelægge ting. Engang ødelagde han sin nye bil. En anden gang smed han noget mod deres store, dyre fjernsyn og ødelagde det.

Når Tom var ædru, gik jeg ofte over og talte med ham om Guds kærlighed. I begyndelsen ville han ikke høre på det, men jeg fortsatte med at være venlig og besøge

ham. Han vidste godt, at vi bekymrede os for ham, og han begyndte at lytte. Han havde en interesse for åndelige emner. Han havde læst nogle kristne bøger og havde endda været i kirke. Nogle baptist venner havde lært ham lidt om at være en kristen, men han manglede at lære, hvad det vil sige at følge Jesus, hvor vigtigt det er at studere Bibelen og leve et liv i fuld overgivelse, hvor nødvendigt det er at undervise vores børn og bede sammen med dem. Dette var nye begreber for ham.

Vi planlagde et nyt Åbenbaringsseminar, og jeg håbede virkelig, at jeg kunne få Tom og hans familie til at komme. Jeg talte med ham en dag og sagde: „Tom, du står i gæld til mig!”

„Hvad mener du?”

„Jeg har været med i retten for din skyld, jeg har stået ved din side, jeg har afværget politiet, og jeg har været en god nabo. Nu vil jeg have, at du skal gøre noget for mig.”

„OK, Doug, hvad vil du have jeg skal gøre?” spurgte han.

„Jeg vil have, at du skal komme til de møder, som jeg skal starte på,” sagde jeg. „Vi skal studere Johannes' Åbenbaring, og du vil kunne lide det.”

„Åh, Doug. Det kan jeg ikke gøre.”

„Og hvorfor ikke?” spurgte jeg tilbage. „Hvorfor kan du ikke bare komme til de først aftener, og hvis du ikke kan lide det, kan du lade være med at fortsætte.”

„OK, jeg kommer,” sagde han.

„Er det et løfte?” spurgte jeg.

„Det er et løfte.”

Jeg vidste, at jeg skulle overtale ham, mens han var ædru.

De andre kirker var ikke så opmuntrende. „Du kommer ikke nogen vegne med navajo folk,” sagde de advarende. „Du skal være glad, hvis der kommer halvtreds til et møde. Det bliver snarere ti eller femten.”

„Lad os sætte vores mål til hundrede,” sagde jeg en dag til min lille kirke. „Herrens arm er ikke blevet kortere. Han kan velsigne os.” Så vi bad om hundrede.

Ved åbningsmødet kom der 375 inklusiv børnene! Gymnastiksalen var fyldt. „Det er det mest utrolige, jeg har set blandt de indfødte amerikanere,” fortalte Leroy Moore os. „Det er utroligt, hvordan disse folk lige pludselig vil høre Guds ord!”

Den største glæde den aften var at se Tom og Alalice komme med deres tre børn. Der kom hele tiden folk strømmende til, og vores stakkels personale var fuldt beskæftiget med at få alle registreret.

„Kan jeg hjælpe?" spurgte Alalice Karyn, som havde meget travlt. „Det må du meget gerne!" sagde Karyn taknemmeligt, mens hun gjorde en plads klar ved bordet til Alalice.

Som møderækken skred frem, var det dejligt at se, hvilken forandring der skete med denne familie. Alalice begyndte at smile. Så begyndte børnene at smile. Tom og Alalice og selv den ældste af børnene, Tracy, tog del i diskussionerne ved møderne.

De sad ved det forreste bord, og jeg betragtede dem, mens de studerede, tænkte og besvarede spørgsmålene. Når vi stillede spørgsmål, rakte de hånden op for at besvare dem eller svarede på dem direkte.

Vi holdt møder seks aftener om ugen i seks uger. En aften var Tom ikke på sin plads, da jeg begyndte min prædiken. Mit hjerte føltes tungt, og jeg bad indvendigt: „Kære Gud, lad ham ikke drikke!" Da han kom et par minutter senere og satte sig hos sin familie, åndede jeg lettet op.

Jeg begyndte også at lægge mærke til forandringer i deres dagligdag. En dag kiggede jeg ud af vinduet. Tom og Alalice var begyndt at samle øldåserne op og lægge dem i en plastikpose. Bagefter fejede de gården og gjorde rent. Et par dage senere så Karyn og jeg hele familien i gang med at grave hele gården op for at lave den til en have. Tom og Alalice var ved at sprøjte på hinanden med vandslangen. Børnene løb hen til deres far og råbte: „Sprøjt også på os!" Tom vendte slangen mod dem, og snart var hele familien våd, og luften var fyldt med latter og glæde.

Hvilken forskel! Før Åbenbaringsseminaret begyndte, så jeg aldrig børnene smile i deres forældres nærvær, og langt mindre grine. Faktisk legede de heller ikke i deres egen gård, men kom hellere over til os for at lege.

En sabbat overraskede de os ved at komme til bibelstudium og gudstjeneste. Hvilken bemærkelsesværdig familie de var, smagfuldt klædt på, hver eneste med smukke træk, lige fra Tom til Alalice og helt ned til det yngste barn.

Ved afslutningen af Åbenbaringsseminaret var der næsten 100 sjæle, som gav udtryk for, at de troede, og at de ville døbes. Vi var blevet advaret om ikke at være for hurtige med at døbe navajo folket „De er sådan et mildt folk, og de vil gerne behage," fortalte Leroy os. „Du skal være sikker på, at de vil døbes, fordi de er over-bevist af Helligånden, og ikke fordi de vil glæde nogen."

Så vi besøgte omhyggeligt hver eneste før vi havde dåb, og dette tog selvfølgelig tid. I ventetiden fortsatte vi med at holde gudstjenester, og Tom og Alalice kom hver sabbat.

En dag kom min tolk ikke. Hvad skulle jeg gøre? Jeg talte ikke ret godt navajo, og mange af de ældre navajo folk talte ikke engelsk.

„Jeg skal nok tolke," sagde Tom frivilligt, og det gjorde han. Jeg fik tårer i øjnene, da jeg så folk læne sig fremad for ikke at gå glip af et eneste ord, samt se Toms ansigt lyse op, mens han stod foran klassen. Han oversatte ikke kun, men han underviste klassen. Jeg ved ikke, hvem der var lykkeligst, Tom eller jeg. Tom og Alaice

blev døbt et par måneder senere, og det føltes, som om hele verden var et bedre sted at være i på grund af, hvad Guds ord gjorde for denne ene familie.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 17.

På vej hjem!

Døren smækkede i bag mig, da jeg skyndte mig ind i huset. „Hvem vil med til Covelo?" råbte jeg. Børnene kom løbende, og Karyn satte det sidste brød i ovnen og vendte sig mod mig med smilende øjne.

„Det vil vi!" råbte børnene i kor.

„Hvordan kan det være, at vi skal til Covelo?" spurgte Karyn.

„Jeg fik en telefonopringning fra Dave, og jeg skal hjem for at ordne noget vedrørende vores hytte der. Hvor hurtigt kan du pakke et par småting?"

„Vi kan ikke tage af sted, før brødene er bagt," sagde Karyn, „men jeg kan pakke lige nu."

„Det er alt for tidligt," sagde jeg. „Vi skal faktisk først rejse i morgen, men vi starter tidligt."

Næste morgen var alle oppe, så snart de blev vækket, og ved daggry var vi på vej.

„Skal vi se pastor Joe og fru Phillips?" spurgte Micah, mens vi kørte på motorvejen. Phillips familien var som bedsteforældre for vore børn, og de elskede dem meget højt.

„Selvfølgelig," forsikrede jeg dem. „Vi skal se hele vores familie fra kirken igen!"

Glad latter og snak fyldte bilen, mens vi alle så frem til at komme hjem. Men midt på eftermiddagen døde snakken ud, og en efter en faldt alle i søvn. Jeg var overladt til mine egne tanker, mens bilen kørte den ene kilometer efter den anden.

Phillips familie. Hvilke dejlige minder fyldte mine tanker, og hvor meget har de ikke hjulpet vores familie og formet vores liv! „Det må være den praktiske måde, de lever deres kristne liv," tænkte jeg. Mine tanker gik tilbage til en scene i begyndelse af vores bekendtskab.

„Hvad skal jeg gøre?" spurgte jeg Karyn en dag. "Vi har brug for en kæde sav, hvis jeg skal sælge brænde. Det er den eneste måde, jeg kan tjene nok penge til at betale af på jorden, og banken gav mig et afslag."

„Hvorfor? Hvad sagde de?" spurgte hun.

„De sagde, at de ikke kunne låne mig penge, fordi jeg ikke havde en kreditkonto." Hvis jeg ikke havde været en voksen mand, så ville jeg have grædt. Ville jeg miste min jord, før jeg kunne betale det første afdrag?

„Men hvordan kan du få kredit, hvis du ikke kan låne nogen penge?" Hun kiggede på mig med bekymrede øjne.

„Det var det, jeg sagde til dem!" sagde jeg. „Som om det hjalp noget. De havde ikke i sinde at tage nogen chancer med sådan en som mig. Jeg er bare en hippie for dem."

Men da pastor Joe havde hørt min sørgelige historie, tøvede han ikke. Han stak hånden ned i lommen, trak sit checkhæfte op og begyndte at skrive.

„Betal mig tilbage, når du kan," sagde han smilende, mens han holdt en check på 300 dollars. Jeg var helt målløs. Denne mand kendte mig knap nok! Jeg besluttede, at det at skulle betale ham tilbage skulle være min første prioritet, og det blev det!

Pastor Phillips havde „trukket sig tilbage" til Covelo, før jeg blev født. Der byggede han en kirke og senere en skole. Nogle præster så på præsteembedet som en karriere med en god pension men ikke pastor Joe. Han nægtede at gå på pension. Han ville arbejde for Herren, indtil han faldt om.

Jeg kunne ikke lade være med at blive imponeret over hans livsstil. Da han var midt i firserne rejste han tilbage til Covelo og byggede sit eget hus – med noget hjælp

selvfølgelig – men der var han sammen med de bedste i gang med at bære tømmer og arbejde som en mand i halvtredserne.

„Det må have noget at gøre med hans vegetariske livsstil," kan jeg huske, at jeg sagde til Karyn en dag. Jeg tænker på de dejlige grøntsager, som de dyrkede. De levede praktisk taget af høsten fra deres have at to årsager. For det første for sundhedens skyld, og så ikke mindst på grund af alle de penge, de sparede. Jo mindre de brugte på mad, jo mere havde de til at give til forkyndelsen af Guds ord. Ud af deres lille månedlige indtægt gav de mere end 50 % til forskellige menigheder og projekter.

Jeg ved, at denne mands oprigtige bønner gjorde en stor forskel for min beslutning for Kristus. Joe og Miriam Phillips havde en liste med mere end halvtreds navne, som Joe bad for hver morgen. Pastor Joe nævnte hver person ved navn og bad for hans eller hendes problemer og helbred, og han brugte meget tid i selskab med sin Bibel. Jeg er sikker på, at det var hemmeligheden bag hans åndelige styrke. Han udviste aldrig spor af utålmodighed eller vrede, men i de mest stressende situationer havde han altid en blid og venlig indstilling.

Og fru Phillips. Hvilket stort vidnesbyrd hele hendes liv var! Hun arbejdede altid ved sin mands side og hjalp endda med at bygge huset. Jeg kan huske, da han bar en lang brædder og svingede den rundt, så han kom til at klaske hende godt og grundigt. „Joe!" sagde hun.

„Åh, undskyld skat," svarede han, og de arbejdede begge videre med hver sit. Jeg klukkede højt af latter ved mindet.

„Hvad griner du af?" ville Karyn vide, da hun vågnede op efter sin lur.

„Åh, jeg tænkte bare på Phillips familien," sagde jeg.

„De er et kært par, ikke sandt?" sagde hun.

„Siden fru Phillips blev gift med pastor Joe, så ved jeg, at hendes skytsengel har arbejdet på overtid. Kan du huske, da han næsten bakkede bilen hen over hende?" spurgte jeg.

„Det husker jeg godt!" sagde hun. „De minder mig om de Gøg og Gokke film, jeg så, da jeg var barn."

„Jah, det er en god sammenligning. Kan du huske, da vi så en bil køre i den forkerte retning på motorvejen, og det viste sig at være Phillipsparret?"

„Om jeg kan! Det var skræmmende," sagde Karyn grinende. „Det er sjovt nu, men de kunne være blevet dræbt. De er sådan et sødt par. Hun må være et hoved højere end ham, og hendes smil når fra øre til øre."

Jeg grinede ved tanken. „Fru Phillips er den eneste jeg kender, som kan finde på at rejse sig midt under gudstjenesten og afbryde prædikanten."

„Men hun er aldrig ubehøvlet," sagde Karyn hurtigt til hendes forsvar. „Jeg kan lide den måde, hun lukker sine øjne på og fejlfrit citerer skriftsteder."

„Ja," sagde jeg samtykkende. „Hendes ansigt stråler. Jeg føler det altid, som om vi har fået en besked direkte fra himlen."

„Jeg tror alle føler det samme. De stopper alle op og lytter og giver hende deres fulde opmærksomhed," sagde Karyn. „Men pastor Joe sætter i hvert fald pris på det."

Turen til Californien var hård. Vi kørte i et stræk næsten uden pauser, og vi blev oprigtigt glade for at se, at vores bjerghytte stadigvæk var der, da vi kørte ind i indkørslen. Vi kravlede stive ud af bilen. „Alle skal bære noget med ind," mindede jeg børnene om, mens de smækkede bildøren.

Tiden i Covelo gik alt for hurtigt. Der var så meget at gøre på så kort tid. Vi tog dog tid til at aflægge Phillipsparret et dejligt besøg.

„Hej, mor! Se, hvem der kommer!" pastoren kaldte på sin hustru, mens han skyndte sig ud af døren for at hilse på os. Efter knus og latter og et „nej, hvor er du vokset!" til hvert barn fra vært og værtinde, gik vi alle indenfor.

Duften af æbler fyldte hele huset. Fru Phillips var ved at koge æblemos, og pastor Phillips var ved at hjælpe med at skrælle. „Forsæt I bare med jeres arbejde," sagde Karyn. „Vi kommer alle ud i køkkenet for at hjælpe til." Fru Phillips gav os hver et forklæde, og jeg hjalp med at skrælle og tage kernehuset ud.

„Du ser godt ud!" fortalte jeg pastor Joe. „Hvor gammel er du nu?" „Jeg er treoghalvfems, Doug. Jeg er virkelig ved at blive gammel." „Du overrasker mig," sagde jeg, mens jeg rystede på hovedet. Han holdt en pause fra arbejdet med æblerne og lænede sig over skænken. "Doug, jeg kan ikke lave så meget mere. Det kræver alle mine kræfter at skrælle og udkerne de her æbler, men jeg ønsker at gøre så meget, jeg kan, så længe jeg kan." Hans ord fik mig næsten til at græde, fordi jeg vidste, at han mente det. Han levede sandelig for at tjene andre og være til velsignelse.

Nu hvor vi var fire, blev vi hurtigt færdige med æblerne.

„Doug," sagde pastor Joe langsomt med tårer i øjnene. „Herren kalder dig til præstegerningen. Jeg ikke kun tror det. Jeg ved det. Jeg ved ikke, hvordan det kommer til at ske. Jeg ved, det bliver hårdt med kone og børn men hvis Gud kalder dig, så er det hans problem. Han skal nok finde ud af det."

„Det håber jeg," sagde jeg. Jeg tænkte på de spildte muligheder i mit liv. Jeg var slet ikke forberedt til præstegerningen, hvad den formelle uddannelse angik.

„Jeg er overbevist om, at det vil ske, så derfor har jeg testamenteret alle mine bøger til dig," sagde pastor Joe. „Kom, så skal jeg vise dig biblioteket." Vi rejste os og gik ind på hans kontor, og damerne fulgte efter. Der, pænt sat op, var hyldemeter efter hyldemeter fyldt med bøger.

„Hvor kommer alle disse fra?" spurgte jeg.

„Åh, her og der. Du må ikke glemme, at jeg har været præst i over tres år. Man samler mange ting på den tid."

„Ja, og han har også været konferenceformand og rejst meget," tilføjede fru Phillips. „Han køber en bog, hver gang han er et nyt sted."

Jeg fløjtede stille. Der var nok bøger til tre generationer. „Hvor lang tid kan du blive? Er du her på sabbatten?" spurgte pastoren.

„Ja, vi er her på sabbatten, men skal rejse tidligt søndag morgen," svarede jeg.

„Godt! Kunne du tænke dig at prædike for os? Alle dine venner vil nok gerne høre dig."

„Det vil jeg gerne pastor," forsikrede jeg ham.

Efter en dejlig sabbat i venners selskab, vendte vi tilbage til New Mexico for at forsætte vores arbejde blandt navajo indianerne. Et par uger senere hørte vi, at pastor Phillips var død. Han faldt ud af sengen om natten og var for svag til at komme op igen. Hans hustru prøvede at løfte ham tilbage i sengen, men hun kunne ikke.

„Du skal ikke være bekymret, mor," sagde han. „Bare læg et tæppe over mig her på gulvet. Jeg ligger godt nok." Hun dækkede ham til og regnede med at hente hjælp næste morgen, men da var han død. Jeg var glad for, at jeg havde besøgt ham to uger forinden.

En dag ringede telefonen. „Det er Richard Schwartz, sekretær for den nordlige Californiske konference," sagde stemmen. Jeg kunne huske at have mødt ham et par gange. „Doug, vi har hørt om din succes med Navajo stammen, og vi undersøger muligheden for, at du kan komme til Nordcalifornien som præst og udføre evangelisk arbejde. Ville du være interesseret?"

Om jeg ville! Med mit hjem og venner i Nordcalifornien lød det for godt til at være sandt, men jeg prøvede ikke at lyde for glad.

„Er der en speciel menighed, som du har i tankerne?" spurgte jeg.

„Ja, det tror jeg," svarede han, „der er nogle, som vi overvejer. Den ene er i en lille by kaldet Covelo. Det er ikke sikkert, du har hørt om den."

Jeg blev ør i hovedet. Ud af alle 130 adventistkirker i Nord Californien var det den kirke, som jeg helst ville være præst for!

Karyn sparkede mig over skinnebenet. „Sig JA!" hviskede hun. Men selv om jeg allerede havde bestemt mig, så vidste jeg, at jeg skulle tale med Gud om det først.

„Vi vil tale det igennem og have det som bønneemne," sagde jeg. „Du vil høre fra mig!"

Karyn sagde: „Jeg pakker, mens du beder."

Hvis det ikke var et mirakel, så har jeg aldrig set et! Jeg havde behov for en kirke som Covelo, fordi medlemmerne der vidste, at jeg ikke vidste, hvad jeg gjorde, men de elskede mig alligevel. Vores gamle venner var glade for at høre, at jeg ville vende tilbage som deres præst.

Da jeg endelig kom der, fandt jeg hurtigt ud af, hvor meget jeg ikke vidste om præstegerningen. Jeg vidste ikke engang, hvordan jeg skulle lede et bestyrelsesmøde! Jeg fremlagde forslag og støttede dem derefter selv! Men medlemmerne bar tålmodigt over med mig og elskede mig alligevel. Med Guds velsignelse voksede menigheden og havde fremgang. Vi købte grunden ved siden af og byggede en tilbygning til kirken.

Som præst forventedes det også, at jeg holdt evangeliske møder. Jeg holdt min første møderække i Covelo. Omkring 100 mennesker kom den første aften, og fremmødet forblev godt lige til sidste møde. Ved slutningen var der 12 sjæle, som tog standpunkt for Kristus og blev døbt det år. Kirken voksede gennem min korte præsteperiode fra 86 til 112.

Det evangeliske arbejde begyndte at tage mere og mere af min tid, og til sidst sendte jeg endelig en anmodning om at blive fritaget fra min præstegerning, så jeg kunne missionere fuldtids. For nylig var jeg igen hjemme i Covelo for at prædike sabbats formiddag. Da jeg så ud over menigheden, så jeg mange ansigter, som jeg var tæt knyttet til. Char var en af de første, vi mødte, da vi flyttede til Covelo. Hun var hippie som os på det tidspunkt. Jeg inviterede hende med til møderne, og her var hun nu, en trofast kirkegænger, og ligeså hendes mor, Pauline.

Som svar på sin bedstemors trygle var Phillips' barnebarn Edwina begyndt at komme til møderne og var nu en trofast kirkegænger. Fru Phillips sagde igen og igen: „Hvis blot Joe kunne have set, at du kom tilbage som præst i den kirke, han byggede, så ville han være så stolt af dig! Hvis Joe havde kunnet se, at hans barnebarn blev døbt efter dine møder, så ville han blive så glad!" Og så græd hun.

Så var der John. Denne mand var opvokset i kirken, men forlod den som ung og kom i den presbyterianske kirke i størstedelen af de tredive år, han havde været væk. Da de evangeliske møder begyndte, kom han trofast og var den første person overhovedet, jeg døbte! Nu var han et stærkt menighedsmedlem, underviste i sabbatsskolen og havde giftet sig med Chars mor.

Og Marta! At se Marta bragte nogle af mine bedste minder frem. Det er en lang historie, men jeg synes, det er nødvendigt at fortælle den. Selv om jeg havde blandede følelser med hensyn til påskegudstjenester, så bestemte jeg mig for at komme. Det var godt at være sammen med de andre præster i byen, og jeg blev aldrig træt af at høre historien om opstandelsen. De bad mig om at holde morgen-bønnen, så jeg tog mit jakkesæt og slips på.

Efter gudstjenesten steg jeg ind i min bil og kørte hjemad, men da jeg kørte forbi pinsekirken, følte jeg en stærk indskydelse til at gå derind. Jeg følte, at jeg skulle prædike der den dag. „Men hvorfor skulle jeg kunne gøre det?" spurgte jeg mig selv. „Jeg var en syvende dags adventistpræst."

Jeg kørte forbi, men jeg havde en stærk fornemmelse af, at jeg ikke adlød Gud, så jeg vendte om og kørte tilbage. „Hvordan kan jeg vide, at det ikke er min egen fantasi, der spiller mig et puds?" Jeg fortsatte med at argumentere med mig selv. „Er det meningen, at jeg skal gå ind i kirken, marchere op på prædikestolen og sige til præsten: 'Herren har kaldet mig til at prædike her denne formiddag, så du kan sætte dig ned!' Jeg må være træt!" Så kørte jeg forbi igen.

Jeg kan ikke huske, hvor mange gange jeg havde kørt forbi, hvor jeg diskuterede med mig selv og bad om vejledning. Til slut kørte jeg hjem og spiste morgenmad. Jeg rev mit slips af og lagde det på kommoden. Jeg åbnede køleskabet og tog en banan ud, men så kom fornemmelsen tilbage, og jeg følte, at jeg flygtede som Jonas. „Herre jeg kan ikke forstå det her, men jeg må vist hellere gå." Så jeg tog mit slips på igen og gik ud af døren.

„Hvor skal du hen?" spurgte Karyn.

„I kirke?" sagde jeg.

„Nå?" Det var alt, hun sagde. Hun var ikke overrasket, fordi jeg tit handlede underligt. Jeg kørte tilbage og parkerede foran pinse-kirken. Da jeg gik ind, kunne jeg se, at gudstjenesten var begyndt, og at præsten netop havde bedt menigheden om at knæle ned og bede om Helligåndens udgydelse før prædikenen. Jeg satte mig på en af de bagerste rækker og knælede ned.

Bøn i en pinsemenighed er ikke det samme som i de fleste andre kirker. De beder i lang tid, og de beder ikke kun stille i deres hjerter. Nogle beder højt, andre mumler, og andre

taler i tunger. Damen ved siden af mig lød, som hun talte om japanske motorcykler. Jeg bad Gud om at vise mig, om det var ham, som havde bragt mig her eller om det var min egen indbildning.

Mens jeg bad, havde jeg en fornemmelse af, at præsten ville bede mig komme op og prædike for dem. „Men hvad skulle jeg sige?“ tænkte jeg, mens jeg knælede ned i bøn. Så kom en hel prædiken til mig, som om den blev direkte overrakt til mig, om Maria Magdalena som repræsentant for kirken.

Bønnerne nåede et crescendo og begyndte derefter at dø ud, da de en efter en satte sig på deres plads. Jeg rejste mig og satte mig på bænken. Så stod pastor Ray Hull op på platformen og kiggede direkte på mig og sagde: „Jeg kan se at vores adventist broder er her i dag. Pastor, har du nogle få ord, du kan sige til Guds ære denne morgen?“

Jeg ved, at han mente: „Har du et vidnesbyrd?“ Mit hjerte galopperede, men jeg prøvede at skjule min ophidselse. Så roligt som jeg kunne, rejste jeg mig op. „Du ved, hvordan det er pastor,“ sagde jeg. „Vi præster kan ikke sige kun et par ord.“ Jeg smilede og skulle til at sætte mig, men før jeg kunne nå det, sagde han hurtigt:

„Hvorfor kommer du ikke herop og prædiker?“ Mit hjerte begyndte at hoppe i min brystkasse, og jeg tænkte: „Dette sker ikke i virkeligheden.“ Mens jeg gik op foran med min Bibel i hånden, havde jeg aldrig følt mig mere sikker på, at jeg var, hvor Gud ville have, at jeg skulle være, fordi han havde bragt mig hen til denne kirke på en så bemærkelsesværdig måde. Jeg vidste, at han ville vejlede mig ord for ord.

Jeg fløj næsten, da jeg kom til talerstolen og åbnede min Bibel til Johannes evangelium kapitel 8. Alt lød som jeg havde øvet på det. Jeg begyndte at tale om kvinden, som blev grebet i hor, og ordene fløj bare ud af min mund uden de store anstrengelser fra min side. Jeg hørte en del Amen, Lovet være Herren, og Sig det broder! Det fortalte mig, at publikum var med mig, og det varmede mit hjerte. (Jeg ville ønske, at de ville gøre det lidt mere i advent kirkerne).

Til sidst kaldte jeg frem til bøn. Mange folk kom frem, og vi bad sammen. Til slut da folk var ved at gå, vendte pastor Hull sig mod mig med tårerne strømmende ned ad kinderne. „Pastor Doug,“ sagde han med tyk stemme. „Gud sendte dig herhen denne morgen.“

Jeg undrede mig over, hvordan han vidste det.

„Jeg har været syg,“ fortsatte han. „Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, så jeg bad til Gud. Jeg bad også min kone bede, men hun var dødsens bange. Så ser du, broder Doug, Gud sendte dig som svar på mine bønner.“

Siden den dag har jeg aldrig tvivlet på, at Gud har efterfølgere i hver eneste kirke, uanset deres trosretning og doktriner. Han hører og besvarer også deres bønner, og før Jesus kommer igen, vil vi alle blive forenet i et legeme, som holder Guds bud og Jesu tro. (Se Johannes' Åbenbaring 14,12). Før jeg tog af sted den dag, indbød han mig til at komme igen, og det lovede jeg, at jeg ville.

Det var sådan, jeg mødte Marta. Jeg kom tilbage for at besøge den pinsekirke en anden søndag, og da jeg kom, lagde jeg mærke til en spansk dame på rækken foran mig. Jeg kunne se, at hun ikke forstod engelsk, så jeg sendte en lille bøn op til Gud, om at jeg skulle blive gode venner med hende. Lige efter min bøn, sagde pastoren: „Rejs jer nu op og giv hånd til folk omkring jer." Jeg kunne se, at Gud havde givet mig denne mulighed, så mens folk hilste på hinanden, sagde jeg: „Como está usted, hermana?" („Hvordan har du det, søster?"). Jeg havde lært lidt spansk af en mexicansk ven, som havde boet hos mig.

Hun smilede, da hun hørte sit eget sprog. Hun begyndte at tale på spansk, hurtigere end jeg kunne forstå. Jeg rakte min hånd i vejret. „Despacio," sagde jeg. „Mas lento!" („Tal langsommere!") På mit gebrokkne spansk, spurgte jeg: „Forstår du, hvad der bliver sagt her?"

„Nej," sagde hun, „men det er Guds hus, så jeg kommer."

„Jeg går i kirke om lørdagen, og vi har flere medlemmer, der taler spansk. Kom og besøg os næste lørdag," sagde jeg og indbød hende.

„Gracias, señor," sagde hun, og hun kom virkelig i min kirke næste sabbat. Inden længe fik hun også sine børn med. Nu er både hun og børnene trofaste kirkegængere, og alle børnene går i vores lille menighedsskole. Så da jeg kiggede ud over vores adventistmenighed den sabbat, var jeg glad for at se Marta og hendes børn.

Ikke så længe efter det, mens vi en aften var på vej til et bønne-møde, så vi en ambulance foran fru Phillips' hus. Hun havde fået et hjerteanfald, og et par dage senere døde hun uden at komme til bevidsthed. Hendes barnebarn fandt hendes Bibel på bordet ved siden af hendes stol med lektiehæftet. Det var onsdag, og hun havde udfyldt onsdagsafsnittets spørgsmål med hendes egen rystende håndskrift. Hendes sidste skrevne ord den morgen var: „Vi skal ikke dø."

Alle dør selvfølgelig den første død, men de retfærdige skal ikke lide den anden død som nævnt i Johannes' Åbenbaring kap. 20. Fru Phillips havde fuld tillid til disse ord.

Det var mit privilegium at holde hendes begravelse. Kirken var fyldt med venner og familie, og der var blomster overalt. Det virkede næsten som en fest. En stor kriger havde vundet sejren over synd og lagt sin rustning. Der lå hun i fred, uden for Satans række-vidde. Jeg kunne ikke føle medlidenhed med hende. Jeg misundte hende faktisk.

Det næste hun kommer til at høre, vil være Jesu stemme, som kalder hende frem fra hendes grav, som det er blevet lovet i Paulus' Første Brev til Thessalonikerne kap. 4 vers 16 og 17. Hun vil føle kraften fra det evige liv strømme igennem sin krop, og hun vil være sammen med sin elskede Joe. Hvilket møde det bliver! Sammen vil de gå på gaderne af guld i den vidunderlige by beskrevet i de to sidste kapitler i Bibelen.

Efter begravelsen gik jeg hen for at besøge hendes søn. Han havde stadigvæk ikke overgivet sit hjerte til Gud, og jeg håbede at kunne finde nogle trøstende ord til ham.

„Du ved godt, at din mor elskede dig meget højt, og at hun bad for dig hver dag," sagde jeg. „Hun bad for dig til det sidste."

„Ja, det ved jeg," sagde han, „men gør dig ingen anstrengelser for at bede for mig."

Hvad skulle jeg sige til denne fortrukne, hårdt talende macho mand, så det ville nå hans hjerte? „Hvis du havde kendt mig for et par år siden, så ville du heller ikke have troet, at jeg nogensinde ville blive en kristen. Dine forældre har en stor del af æren for, hvor jeg er i dag. De har været rigtige engle."

„Det ved jeg. De var engle," sagde han stille. Han kiggede ned og fingererede ved sin hat. „Men de har ikke altid været sådan. De er blevet engle."

De ord gav mig håb. Jeg kunne blive en engel. Når jeg ser på Jesu perfekte eksempel, siger jeg: „Vejen er måske lang," men når jeg kigger tilbage og ser hvor langt, han har bragt mig, giver det mig mod. Jeg ved godt, at han ikke er færdig med mig endnu. Hvis jeg tillader ham, vil han afslutte det, han har påbegyndt i mit liv, og en dag bringe mig hjem.

Verdens rigeste hule mand.
Kapitel 18.

Stenen som ikke ville rulle!

I hulen.
Kapitel 19.

For ikke så lang tid siden tog jeg min familie med til Sydcalfornien på en kort ferie. Vi fandt et pænt lille hotel i Desert Hot Springs med en smuk udsigt over de bjerge, der engang var mit hjem.

„Far, lad os tage op til din hule.“ Micah, mit andet barn og ældste søn, havde altid været fascineret af hulehistorier. Rachel foretrak at shoppe med sin mor, og Daniel på 5 år var for lille til en sådan barsk tur.

Tidligt næste morgen satte Karyn Micah og mig af i Palm Springs med vores rygsække. Mens vi gik gennem byen, lagde jeg mærke til, hvor meget tingene havde ændret sig. Den gamle købmandshandel var lukket, og der var slået brædder op. Mine hjemløse venner var der heller ikke mere. Troscenterkirken, som vi plejede at besøge, var flyttet, og selv da vi gik op ad bjerget så alt anderledes ud.

Der var gået otte år, siden jeg sidst vandrede på denne sti. I den mellemliggende tid havde der været brand på bjerget San Jacinto, samt et halvkraftigt jordskælv og en større oversvømmelse i området. Træer, som engang havde været landemærker langs stien, var nu kun sorte træstubbe. Mange steder var den gamle sti vasket væk og blevet omlagt. Selv bækken havde ændret sin kurs.

Selv om Micah kun var syv år gammel, lagde han kræfterne i som en rigtig soldat, uden at klage over heden eller den lille rygsæk, han bar på.

Et stykke oppe ad bjerget pegede jeg fremad. „Vi gør holdt ved Square Pool,” sagde jeg. „Det er godt sted til at holde pause og hoppe i vandet, svømme rundt og køle af.” Men da vi kom til Square Pool, så vi, at den var blevet fyldt med sand. Vi kunne kun gå forbi den og tage et brusebad under vandfaldet i nærheden.

Jeg begyndte at spekulere på, om min hule stadigvæk var der. Hvad ville jeg finde?

Efter ca. 2,5 times vandring op ad bjerget, nåede vi turens højeste punkt, som var omkring 1200 m over Palm Springs med en fantastisk panoramaudsigt over alle ørkenbyerne. Vi sad et par minutter og nød det utrolige sceneri. Vi drak også noget vand.

Efter det korte hvil tog vi vores rygsække på og begyndte turen ned mod den tredje dal. Omgivelserne begyndte at se mere genkendelige ud, og mit hjerte begyndte at slå hurtigere – mere af spænding end af at vandre. Da vi rundede højderyggen og stod med den tredje dal lige foran os, stoppede jeg et øjeblik for at hive efter vejret og nyde udsigten.

„Hvad kigger du på far?“ spurgte Micah.

„Min klippe,” svarede jeg blødt.

På det tidspunkt var vi omringet af klipper, og mine ord må have lydt underlige for en person, som ikke kunne se, hvad vi så. Men en bestemt klippe i den dal skilte sig ud som en basketball i en æske med marmorkugler. Jeg havde levet i den store rullestens skygge i halvandet år. Hundredvis af gange havde jeg kravlet 1.200 m op i de uvejsomme ørkenbjerge i et af de varmeste klimaer på jorden og rundet denne højderyg og set „min klippe” foran mig. For mig repræsenterede den hvile og skygge. Det betød, at mit hjem var i nærheden med mad og vand. Nogen gange var der jordskælv i disse bjerge, og sten og snavs ville komme rullende ned ad bjergene fra alle retninger, men jeg var aldrig bange under beskyttelse af „min klippe.”

Efter alle disse år, da jeg så den igen uforandret, fik jeg tårer i øjnene. „Kom så Micah,” sagde jeg. „Vi er der næsten nu.” Jeg ville fremad før han opdagede tårerne strømme ned ad mine kinder.

I cirka ti minutter vandrede vi gennem Tahquitz Creek. Jeg kunne ikke lade være med at mindes. „Der havde jeg min sauna, Micah.” Jeg pegede mod den ene side af stien. „Jeg varmede store sten i et bål, bar dem derpå med en skovl ind i en plastiktipi, forseglede døren indefra og hældte varmt vand på. På få minutter blev jeg så varm, at jeg måtte løbe udenfor og dykke ned i den store dam derovre.”

Micah lyttede fascineret med store øjne.

På få øjeblikke kravlede vi mellem to klipper og over en stamme, som var indgangen til min „hules gård”. Meget lidt havde ændret sig. Det røgsodede loft, min sten og træstol og ildstedet var, som det plejede at være. Noget af sandet i mit soveværelse og på gulvet var vasket væk, men det føltes stadigvæk som mit hjem.

Micah kunne ikke holde sin spænding tilbage. Selv om jeg vidste, at han måtte være træt, satte han rygsækken fra sig og gik på opdagelse. Jeg hvilede mig en smule, før jeg begyndte at pakke ud og slå lejr. Da Micah vendte tilbage, tog vi en svømmetur i dammen. På denne tid af året føltes vandet i dammen forfriskende køligt.

Vi sad i det svindende sollys og blev tørre. „Micah, det bliver snart mørkt," sagde jeg. „Vi må hellere hente noget brænde til i aften." Ved solnedgang havde vi samlet en stor bunke brænde og stor appetit, så vi tændte et bål og forberedte noget af vores proviant.

„Far," sagde Micah, da han var færdig med den sidste skefuld bønner, „hvor fandt du den Bibel, som var her i hulen?"

Jeg pegede mod hulen. „Kan du se den klippehylde ved mit sove-værelse? Den lå der."

„Hvad skete der med den?"

„Ikke så lang tid efter at jeg begyndte at læse i den, faldt den i åen," sagde jeg. „Efter det svulmede den op, og det var meget svært at læse bogstaverne, så min ven Glen gav mig en. Jeg kan ikke huske, hvad der blev af den første."

Vi bad vores aftenbøn og smed nogle flere pinde på bålet. Men ikke længe efter at Micah kravlede i sin sovepose, begyndte han at stille spørgsmål vedrørende hulelivet.

Til slut blev der stille, og så vidste jeg, at han var faldet i søvn. Lyset fra ilden dansede på hulens vægge og skabte kendte billeder. Så hoppede en lille kænguru rotte tværs over gulvet i hulen, stoppede et øjeblik og så på mig, som om den ville spørge: „Hvor har du været?" og så hoppede den væk. Jeg rakte ud efter min rygsæk og tog den Bibel frem, jeg havde taget med. Jeg slog tilfældigt op på en side, og i skæret fra ilden læste jeg Mattæus evangeliet kap. 7 vers 24 og 25. Jesus sagde: „Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen."

Jeg tænkte: „Jesus bliver sammenlignet mange gange med en klippe i Bibelen. Han kaldes hovedhjørnestenen, det sikre fundament og den løsrevne klippe. Selv de ti bud blev skrevet på sten for at symbolisere hvor uforanderlige de er. Et af mine favorit symboler på Jesus, taget fra Esajas' Bog kap. 32 vers 2, sammenligner Jesus med en vældig klippe, som giver skygge i et udtørret land. Ligesom min klippe havde overlevet regn, blæst, brand, og jordskælv, og forblevet uforandret og ubevægelig, således har Jesus også altid været der for mig, tillidsfuld, kærlig, sørgende for beskyttelse fra åndelig hede og kulde."

Med disse glade tanker satte jeg Bibelen på afsatsen og kravlede ned i soveposen. Jeg ved ikke om gulvet var blevet hårdere eller om jeg var blevet sartere, men det tog mig nogen tid, før jeg lå behageligt. Men snart faldt jeg i søvn mens bækken klukkede udenfor.

Micah havde svært ved at vågne næste morgen. Hans øjne var halvt åbne, og det var sjovt at se ham kigge rundt og prøve at huske, hvor han var og hvordan han var endt der. Hans hår så ud, som om han havde redt det hele natten med et piskeris!

„Vi skal starte nedstigningen af bjerget for at kunne møde mor inde i byen," sagde jeg, mens jeg åbnede en dåse til morgenmad. „Men far, vi er lige kommet her."

„Det ved jeg, søn, men vores ferie er snart forbi. Lad os være glade for, at vi fik lejlighed til at besøge dette sted."

„OK," sagde Micah med et suk.

Efter at have spist morgenmad, taget et hurtigt bad i dammen og holdt en kort bøn, pakkede vi vores ting og så os omkring for sidste gang. Da jeg gik ud til hulens gård, kaldte Micah på mig. „Far, du glemte din Bibel på afsatsen der!"

„Det ved jeg, søn."

Han lod til at forstå, og vi begyndte vores tur ned ad bjerget. „Far?" sagde Micah efter lang tids stilhed.

„Ja, søn."

„Savner du nogen sinde at bo her?"

Jeg behøvede ikke at tænke længe for at kunne give ham et svar. „Ja, søn, det gør jeg. På mange måder var livet lettere her. Der var ingen stress og jag."

„Far."

Jeg kunne mærke, han tænkte, så det knagede.

„Tror du, at du nogen sinde vil flytte tilbage hertil?"

„Nej, søn, Gud kaldte os ikke til at flygte fra verden. Jesus sagde, at vi skulle gå ud i verden og forkynde ordet."

Vi fortsatte begge tavse ned ad stien. Jeg tænkte mine tanker, og på sin barnlige måde, vidste jeg, at Micah tænkte sine egne. Jeg var så taknemmelig for alle mine børn, og jeg følte mig specielt knyttet til Micah denne morgen, mens vi vandrede sammen. Gud havde

vist mig mange ting om sin kærlighed gennem mine børn, og Micah lærte mig en af livets vigtigste lektier.

En morgen for fem år siden, da vi boede i Covelo, fandt Karyn og jeg ham i sin seng stønnende og tomt stirrende op i loftet. Vi vidste, at der var noget alvorligt galt, så Karyn tog ham op, og vi skyndte os til det nærmeste hospital 65 km væk. Vi skyndte os ind på skadestuen med vores blåjede skat, og efter den første undersøgelse fortalte den unge læge, som havde vagt den morgen, at han frygtede, at Micah havde spinalmeningitis. Han sagde, at den eneste måde at finde ud af det med sikkerhed var at tage en rygmars-prøve. Det betød, at man skulle stikke en 8 cm lang nål ind mellem ryghvirvlerne i Micahs ryg. Ryggen er naturligvis fyldt med nerver.

Micah var i den alder, hvor han var begyndt at tale lidt. Han sagde ord som „Mor“, „Far“ og „banan“. Jeg spekulerede på, hvad han tænkte på netop nu. Karyn forlod rummet, fordi hun ikke kunne bære at se på det. Jeg overværede, hvordan et par sygeplejersker holdt mit barn fast på siden og bøjede hans ryg, så den var krummet. Dette gjorde tydeligvis meget ondt på Micah, fordi han begyndte at klage sig. Det værste var, da lægen sagde, at han ikke havde så meget erfaring med at udføre rygmarsprøver. Så jeg måtte med blødende hjerte se, hvordan han stak nålen i min lille drengs ryg tre eller fire gange. Kun en forælder kan forstå smerten ved at se sit barn lide.

Micah kiggede op og råbte igen og igen: „Far, far, far.“

Disse ord rev mit hjerte midt over. Jeg ved, han tænkte: „Hvorfor lader du disse folk gøre mig ondt? Elsker du mig ikke mere?“ Og jeg vidste, at han i den alder aldrig ville kunne forstå min forklaring. Min største frygt var, at Micah ville dø uden at vide, at jeg elskede ham.

Det viste sig, at Micah havde spinalmeningitis, men ved Guds nåde og ti dages indlæggelse på sygehuset, blev han helt rask. Men efter det kunne jeg aldrig læse historien om Jesus på korset, hvor han råber til sin far: „Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?“ uden at tænke på denne oplevelse. Det ville have været meget lettere for mig selv at bære smerten end at se et af mine børn lide, og jeg ved, at vores fader i himmelen elskede sin søn højere, end jeg elsker mine børn.

Hvordan kunne han gøre det?

Den eneste konklusion jeg kan komme til er, at Gud og Jesus elskede os så meget, at de var villige til at gå igennem denne lidelse trods den frygtelig smerte.

Det er derfor, jeg fortalte Micah, at Gud havde kaldet mig til at prædike evangeliet. Jeg føler mig tilskyndet til at fortælle verden om en Gud, som elsker os så meget. Det er min bøn, at de, som læser vidnesbyrdet i denne bog, vil lære af min erfaring at glæde ikke kommer fra materiel rigdom. Jeg lærte det på den hårde måde, at den glæde, som verden tilbyder, ikke er ægte. Det er en stor løgn. Men glæden ved at tjene Gud og udføre en præstegerning for min næste er ægte, og den giver ingen tømmermænd.

Jeg ved det, for jeg har prøvet begge dele.